

POLICISTA č. 5/2010 – Ročník 16.

Z obsahu

Na titulní straně foto Václava Šebka

Reportáže

Po stopách starých zločinů.....2-4
Spolupráce přináší výsledky.....20-23

Otázky pro...

...plk. Mgr. Jakuba Frydrycha, ředitele
Národní protidrogové centrály P ČR.....6-7

Prevence kriminality

Program podpory a ochrany obětí
obchodování s lidmi MV ČR.....14-16

Vyhodnocení nejlepších policistů

Cena ředitele 2009.....17-18

Nové zbraně

Novinky na světovém trhu.....25-27

Portréty

Neobyčejné ženy.....28-29

Školství

Chcete si doplnit vysokoškolské vzdělání?.....30-31

Z krajů

Karvinská policie chce být otevřená.....32
Velitelsko – štábní cvičení „Milena 2010“.....32
Psí šikula Ikar32
Odvážní chlapečci.....33
Koran slavil narozeniny.....33

Křížky u silnice

Krajní „zkratka“.....35

Z policejních archivů

Kdo by v kasárnách hledal vraha.....36-37

Případy majora Zahrádky

Černá noc darmošlapů.....38-39

Kultura

Ostrov plný strachu.....40
Anděl se vrátil.....40
Pitaval křtěný Otavou.....40

Mezinárodní derby

Červení versus modří.....44-45

Prevence kriminality

Projekt E-Bezpečí.....46-47

Čtenářské soutěže

Pstruzi kdysi pro královnu.....24
Soutěžní křížovka.....42
Nehodná dcera.....43

Příloha

Jazykové mosty – Němčina II.....I.-XVI.

POZOR ZMĚNA

Upozorňujeme čtenáře, že redakce časopisu Policista se přestěhovala. Sídlo redakce je v Praze 3, ulice Olšanská 4. Poštovní adresa pro čtenáře zůstává stejná, tedy nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4. Změna se týká telefonu a faxového čísla. Telefon na sekretariát redakce je 974 841 814 a fax 974 841 094. E-mailová adresa je stejná. Veškerá spojení najdete v tiráži časopisu.



CENA ŘEDITELE 2009
(str. 17-18)



**SPOLUPRÁCE
PŘINÁŠÍ VÝSLEDKY**
(str. 20-23)



**NOVINKY NA SVĚTOVÉM
TRHU** (str. 25-27)



CHCETE SI DOPLNIT... (str. 30-31)



PSÍ ŠIKULA IKAR (str. 32-33)



PROJEKT E-BEZPEČÍ (str. 46-47)



PREVENCE
SE MUSÍ VYPLATIT



Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná

Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 841 814, 817, 613, 684. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzertech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: 974 841 814, fax: 974 841 094, e-mail: redakce@mvr.cz,
<http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o.

obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti

a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždanská 5-7 CZ – 148 31

Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin.

Redakční uzávěrka 17. 4. 2010. Číslo 5/16. ročník vychází 14. 5. 2010.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštepň závod přeprava, č. j. 23/96,
dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpoví-
dá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu
dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů
z policejních spisů.

PO STOPÁCH starých zločinů

Letitý transformátor elektriny. Objemný balvan u lesa. Budova zrušeného divadla... To všechno může být takzvaná krvavá paměť, jak lidé nazývají místa starých zločinů a tragédií. Vydejte se s námi na další výlet po dávno odeznělých, mnohdy však stále bolavých kriminálních kauzách.

Prostředí pokusu vraždy a vraždy, nacházející se poblíž transformátoru u Přechápel, se ani po mnoho letech příliš nezměnilo

Případ první: Severní Čechy

Smrtáková noc

Rozséval bolest a strach. Zdánlivě neuchopitelný a děsivý přízrak měl podobu nenápadného mužička s palčivými očima. Posmrtná maska, vystavená v Muzeu Policie ČR, učinila ty oči slepé a vyhaslé, ale ani tak to není hezký pohled. Drobný a hubený Václav Mrázek (nar. 1925) zavraždil v období let 1951 až 1956 šest žen a jednoho muže. Je tedy českým sériovým pachatelem s nejvyšším doloženým počtem obětí. Motiv jeho činů vyvěral z jeho sadistického založení, teprve poslední vražda měla loupežný charakter.

Představme si na mapě nepříliš velký okruh kolem okresního města Chomutov. Převážně v tomto prostoru Mrázek přepadal ženy a vraždil je. Jak série obětí, usmrčených pistolí Walther, narůstala, zdvihala se mezi lidmi neobyčejná vlna strachu a paniky. Každý, kdo musel opustit bezpečí domova a vyjít za humna, měl pohled plný podezřavosti. Přesto Mrázek úspěšně vraždil – a úspěšně unikal.

Průmyslem těžce sužovaná krajina změnila od padesátých let svou tvář skoro k nepoznání. Můžeme se vydat po cestě z Jirkova do Ervnic, kam měla v neděli 16. září 1951 namířeno půvabná a elegantní Bronislava Pajúrková (32). Na dohled od vysokých železničních pilířů ovšem otrávená asfaltka náhle končí... Doslova se ztrácí pod rozlehlou hladinou kyjické nádrže, vzniklé sypnou hrází, aby voda nezatékala do blízkého dolu.

Na silnici zastihla Bronislavu smrt v podobě výstřelů z Mrázkovy pistole. Její obnažené



Domů se už z taneční zábavy Marie nevrátila

a sexuálně zneužitě tělo našli druhý den lidé v mlýnském náhonu. Ten už ale dávno zmizel pod vodou nádrže... Daleko přesnější podobu, umožňující i filmové zdokumentování, ovšem poskytuje trasa mezi obcemi Hořenec a Přechápel. Právě zde dal o sobě Smrták znovu vědět.

Přízrak na tancovačce

V sobotu 1. června 1952 se v hořecké hospodě, jen pár kilometrů od Chomutova, konala taneční zábava. A ne jen tak ledajaká, zdejší omladina tradičně bourala májku, na zdejší slavnost se vždycky sjelo hodně tanečtívků, i ze širokého okolí.

Na zábavě byl i Mrázek. Neseděl u stolu, natož aby tančil... Přilákan hudbou, přijel na kole a otevřenými okny – prakticky nikým

nepovšimnut – sledoval zábavu. Pohled na tančící ženy ho vzrušil. Poodjel na bicyklu a začal pendlovat okolní krajinou.

Mrázek měl tou dobou za sebou už dvě vraždy. Ovšem smrt Pajúrkové se znásilněním a ubitím šestnáctileté pasačky krav Hany Chloubové nikdo z oficiálních míst, natož mezi laiky nespojoval. Vždyť ke zločinu došlo 22. srpna 1951 poblíž kadaňských Drahonic, tedy v sousedním okrese, jako vražedný nástroj posloužil pachateli silný a těžký klacek, nikoli pistole...

Mohla snad aspoň vražda Pajúrkové zůstat jako varující memento? Těžko. Na špatné věci je někdy lepší zapomenout. Odeznívalo jaro, blížilo se léto, lidé se chtěli bavit, zatančit si, radovat se...



Elena Marmonová přežila Mrázkův útok trojnásobným zázrakem



jsem si myslela, že si někdo dělá hloupou legraci s poplašňákem. *Co blbneš?* povídám mu. A on po mně střílel potřetí! Ale zase mi přálo štěstí. Rána mu nevyšla, něco se mu stalo s pistolí. Řekl mi skoro vlídně: *Tak upaluj, ty krávo!* a zmizel.“

Mrázek při prvních výstřelech ejakuloval, jeho touha vraždit zeslábla. Ale zhruba za hodinu už zase křížoval v sexuální a zabijácké tenzi okolím Hořence, kde o půlnoci končila zába-va. Dvě dívky – Vlasta a Marie – se před hostincem domlouvaly, která odjede domů na kamarádově motorce jako první a pro kterou se Rudolf vrátí.

Marie dala přednost Vlastě. Doufala, že se odvoz změní v noční rande. Nemohla vědět, že volba není o pořadí, ale že otázka zní: Život, nebo smrt? Motorka s Rudou a Vlastou odjela, Marie vykročila noční cestou sama... S tichým vzráním, s hlavou k prasknutí nabitou těmi nejzvrácenějšími představami, se k ní blížila odpudivá Smrt.

Vzpomínky nešťastné matky

Druhého června 1952, pětáctičet minut po půlnoci, zaslechla řada lidí v okolí Seníku výstřely. Nevěnovali jim pozornost, taky Ruda na motorce křížoval marně krajinu... Když se v neděli ráno Elena Marmonová probudila, viděla, že má na dvou místech prostřelený kabát.

„Najednou mi došlo, že to nebyl poplašňák. Jako v tranzu jsem vyšla ven, znovu do těch míst, kde na mě ten člověk střílel! A kousek od Přechápel, na úrovni transformátoru, který tam stál a stojí dodnes, jsem uviděla takové drobné rýhy u kraje silnice. Jako kdyby někdo táhnul něco přes škarpu do vojtešky.“ Čím dál vystrašenější Elena Marmonová vykročila do vzrostlého pole. Po několika metrech objevila polonahou mrtvolu zastřelené Marušky Dvořákové!

Z piety nebo pro komplexní zdokumentování pokračujeme po silnici z Přechápel do Údlíc. Zde Marie žila, zde má hrob a zde jsem taky v minulosti hovořil s její tehdy 83letou maminkou: „Mařenka byla nejstarší z pěti dětí. Prodávála v konzumu, lidi ji měli rádi, mládeňům se líbila. Když se to neštěstí stalo, říkali: *Nejhezčí holka z vesnice nám odešla!*“

Nechtěla jsem ji tenkrát na zábavu pustit, přece jen je to kus cesty. Čtyři kamarádky přišly za ni orodovat. Večer se ještě stavila převlíknout, to ji snad někdo přivezl na motorce. Kde by mě napadlo, že vidím Marušku naposledy!

Snímek z policejní rekonstrukce dvojnásobné vraždy

Žádné mámě nepřeju, aby si musela prožít to, co já. Mařenka měla velký pohřeb. Průvod vycházel z domu a konec byl až na náměstí, celá obec ji přišla vyprovodit, tři kněží... Nešťastná máma, která kouká svému dítěti do hrobu!“

Mateřské srdce nedokázalo prominout, že tehdy od hořenecké hospody odjela jako první slečna Vlasta. „Když měla za rok veselku a svatebčané šli kolem našeho domu, ukázala jsem jim Maruščinu fotku, velkou a zarámovanou jako obraz! Zvázněli a někteří se dali do pláče. Ale ona ne, vyplázla na mě jazyk!“

Přineslo určité zadostiučinění Mrázkovu dopadení, soud a poprava. Členové rodiny Dvořákové se setkali s Maruščíným vrahem po pěti letech během přelíčení: „Takovej malej! Takovej tajtrlík. Povídal před soudem, že když s bratrem ukradli nějakou tu husu, tak ji musel podříznout ten druhý – on prý nemohl vidět krev!“

Případ druhý: Severní Morava

Muž s kladivem

V obci Doubrava na Ostravsku, spojnici někdejší elektrické dráhy mezi Orlovou a Fryštátem, došlo 27. května 1952 k dvojnásobné bestialní vraždě, která svým neslýchaným provedením znechutila lidi v celém okolí.

Oběťmi se staly Božena Stoklasová a její šestiletá dcera Libuška. Pachatel nejprve napadl ženu ve dveřích jejího bytu, nacházejícím se v přízemí místního divadla *Svět loutek*, umlátí ji kladivem a na mrtvole vykonal soulož. Když se v tu chvíli probudilo dítě, usmrtil kladivem i je. Po činu se ukájel i na tělíčku dítěte. Pachatelova deviantní zběsilost vyvrcholila, když mrtvé ženě odřízl prsy a genitál a odnesl je z místa činu.

Jak napovídala trasologie krvavých stop, vrah odešel z místa činu zadním vchodem, vedoucím do zahrady. Vzhledem k tomu, že v nejbližší historii obce nepředcházelo brutálnímu činu žádné znásilnění nebo napadení ženy, usuzovali zdejší lidé spolu s kriminalis-

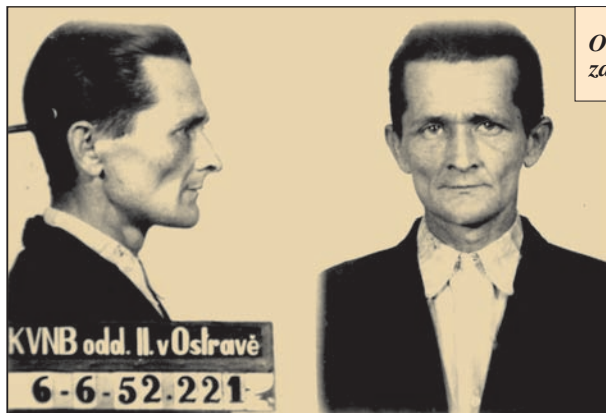


Příští ráno mělo už všechno brutálně zvrátit. A až za pár dnů balistické zkoušky potvrdí další zločiny, spáchané stejnou pistolí Walter, vypukne hysterie strachu a podezřívavosti, postupně navyšovaná dalšími vraždami, dalšími vlnami zděšení.

Život, nebo smrt?

Ale sobotní srpnový večer ještě pořád rezonoval zvuky dechovky a ženského smíchu. Na kraj padala tma. Na cestě mezi samotou Seník a vesnicí Přechápel projel pendlující Mrázek dvakrát kolem Eleny Marmonové (22). Napotřetí se jí postavil do cesty.

„Byl malý, celý černý, nic na něm nebylo světlého,“ popsala Marmonová přízrak, který spíš ve tmě tušila, než viděla. Stala se jedinou obětí, která přežila výstřely z Mrázkova Waltera. Počátkem 90. let minulého století mi o osudné noci vyprávěla. Jeden projektil jí proletěl límcem a zřejmě i mezi vlasy, druhý – „Lekla jsem se při té první ráně a předklonila se“ – prorazil látku kabátu na zádech, ale díky hlubokému předklonu směřoval ven. „Pořád



Odpudivá tvář úchylného zabijáka z Doubravy

hla minout katovská oprátka. K popravě došlo 25. června 1953.

Život jde dál. Výrazně k horšímu přestavěná budova čísla popisného 349 je dodnes díky svému průčelí a nápisu snadno identifikovatelná, ale z Říše loutek se stalo skladiště. Z Wicczorkova domku zbyla už před lety neobyvatelná ruina,

nestojí už ani kůlna s dílnou. V někdejší bytě nešťastné rodiny Stoklasovy žijí již dávno jiní lidé, generace a jména se střídají... Zůstalo jen místo posledního odpočinku na hřbitově, které bylo i kulisou k zajímavému posunu v pátrání po vrahovi.

Případ třetí: Jižní Čechy

A na duši kámen...

„Děkujeme všem hasičům, policii a slušným lidem, kteří pomohli při pátrání po naší dceři Pavlíně Součkové. Děkujeme též za hojnou účast při rozloučení a květinové dary.“ Inzerát uveřejněný v dačických novinách bezděky postihuje tragický oblouk zmizení a smrti 18leté dívky.

Zajímavý, nikoli však atypický oblouk můžeme objevit i v názorech 22letého Karla Frčky, obviněného z Pavlíniny vraždy: „Měl jsem opravdu hrozný strach z důsledků toho, co jsem udělal, protože – jak teď sám říkám – jsem vinen. Ještě jednou mi odpusťte a pomozte mi, prosím, abych se po trestu mohl vrátit k rodině, k ženě a dítěti a napravit svou chybu.“ Lítost v písemném doznání se však v průběhu vazebních týdnů a měsíců změnila na výčitku ukřivdnosti: „Nojo, tak jsem zabil jednu holku... Ale co bude se mnou? Kdy se vrátím k ženě a synovi?“

Byla to tenkrát taková holčičí finta. V pátek 11. března 1994 se ve Slavonicích konala tancovačka, o den později měla ve Staré Říši hrát populární skupina Argema. Jenomže Pavlíně bylo jasné, že na dvě zábavy po sobě ji rodiče nepustí. Tak se vymluvila, že jde s dívčí partou oslavit do dačického hotelu Dyje čerstvé získání řidičáku. A hurá do Slavonic!

Jenomže v sobotu 12. března Součkoví zjistili, že Pavlína nepřišla domů. Začali pátrat,

zjišťovali postupně pravdu – a dostali se až k Frčkově. Ten se vymlouval, pod tlakem svědků ale musel nakonec přiznat, že ze zábavy odvezl Pavlínu zpět do Dačic: „Přemlouval jsem ji, ať někam se mnou ještě jde, dovoloval jsem si na ni. Připomněla mi těhotnou manželku, to mě našvalo. Řekl jsem, ať vypadne. Odešla a já ji už od té doby neviděl.“

Zástěrka u lesa, též na půdě

Nebylo to právě přesvědčivé, Frčka měl zasluženou pověst násilníka, několikrát už trestaného. Zlom přinesl až 19. duben, kdy lesáci objevili mrtvolu mladé ženy, ležící na kraji mirochovského lesa, až v jindřichohradeckém okrese, v místě vzdáleném od Dačic 45 kilometrů!

Spodní část těla byla obnažena, horní část včetně obličejů zničil oheň. Součkoví ale poznali svou dceru podle náušnic, hodinek a šatstva, totožnost potvrdila i antropologická expertiza. Podle výpovědí náhodných svědků a podle času na hodinkách je velmi pravděpodobné, že Frčka polil tělo hořlavinou a zapálil hned poté, co za ním přišli Pavlínini rodiče – pochopil, že je zle, musel zajet na místo činu znovu!

Co se osudné noci, kdy Pavlína zemřela, odehrálo? Frčka dívku odvezl proti její vůli daleko od Dačic a v autě ji znásilnil. Když mu pak vyčítala jeho čin a vyhrožovala udáním, vytáhl ji z vozu a dvakrát bodnul nožem hluboko do zad. Při kvapném odjezdu ztratil na místě činu zástěrku, druhou do páru našli kriminalisté schovanou na půdě Frčkovici domu... U soudu svoje doznání obžalovaný odvolal, vymýšlel si krkolomné teorie, ale



Kriminalisté podrobili pachatelovo auto zevrubnému zkoumání (foto nahore)

PAVLÍNKA 1994... Pár písmen a čísel za životem osmnáctileté dívky (foto vlevo)



důkazů proti němu, včetně jeho dřívější podrobné výpovědi bylo dost. Konečný verdikt zněl 14 let vězení.

Roky utíkají, ale vraždu stále připomíná velký kámen, který nechali Součkoví na místo dovězt. Najdete ho na dohled od libořezského kopce, směrem na Mirochov. Vlevo u silnice uvidíte kraj lesa, oddělený strouhou od bažinaté louky. Kámen na památku ubohé Pavlínky, kámen na duši jejích nešťastných rodičů!

Viktorín ŠULC
Foto archiv autora

ty, že vraždu spáchal někdo cizí, kdo Doubravou náhodně procházel.

Kde ho ale hledat? „Tajnými se to u nás tenkrát jen hemžilo. Dokonce si přizvali nějaké odborníky z NDR, slyšela jsem, jak se mezi sebou baví německy. Ale s případem nemohli stejně pohnout,“ oživila své vzpomínky letitá obyvatelka Doubravy paní Adéla Hovorková.

Faktem je, že Veřejná bezpečnost nešetřila prostředky ani lidskými silami, aby bestiálního pachatele dopadla. Ale ani naši kriminalisté, ani východoněmečtí experti na odoroologii, tedy na snímání a srovnávání pachových stop, nedokázali s případem uspokojivě pohnout. Vrahův náskok, zejména šlo-li o tzv. cestáka, každým dnem znepokojivě narůstal.

Dílna s kukátkem

Prvního června se konal pohřeb obětí, kterému směl být přítomen i nešťastný manžel a otec, pobývající tou dobou v kriminále jako politický vězeň. Právě pohřeb, kterého se zúčastnila doslova masa plačících, ale taky rozružených lidí, znamenal důležitý posun v hledání pachatele:

Pamětníci dodnes nezapomněli, jak na jednom z vysokých sloupů dětmarovického hřbitova stál 38letý Emil Wicczorek, doubravský holič. Zjištěným hlasem křičel, že z vraha by měli zaživa trhat pásy kůže a do ran mu sypat sůl a pepř. Obsahově se nejspíš Wicczorkovy výkřiky nelišily od toho, co by ostatní lidé vrahovi milerádi dopřáli – ale nepřiměřený holičův afekt, chtělo by se říci prožitek, tenkrát přece jen překvapil.

Pozornost kriminalistů se zaměřila proti mužikovi s propadlými tvářemi víc než ochotně, vždyť Wicczorek bydlel jen několik desítek metrů od zadního vchodu divadelní budovy. K vyřešení případu došlo 6. června, především díky kladnému porovnání daktyloskopických otisků podezřelého holiče s otisky prstů, zajištěných z čela postele v ložnici obětí.

Dále byl Wicczorek usvědčen nálezem tří klíčů od vchodu bytu Stoklasové a dále několika kusů látek, odcizených z místa činu: všechny tyto předměty schoval a zašil pachatel do slunníku a lůžkovin. Jako korunní důkaz posloužil též nález uřezaných částí těla starší oběti.

Deviovaný pachatel je přechovával ve své dílně, kde nad trofejemi v příhodné chvíli onanoval. Dveře dílny, situované do kůlny, byly opatřené důmyslným kukátkem, poskytujícím dokonalý přehled o zahradě a dění před zadním vchodem do divadla, včetně oken bytu Stoklasové... Přirozené, že Wicczorka nemo-



Novou odbornou knihu společně pokřtili policejní prezident Oldřich Martinů a advokát Josef Lžičař

Aleš Čeněk, vydavatel, – Přál bych si, aby se Kriminalistická odorologie výborně prodávala.

PhDr. Marcela Machutová – Knížce přeji hodně zvědavých čtenářů, aby byla hodně čtena a kupována a všem přinesla to, co přinést má.

Knihu společně pokřtil policejní prezident Oldřich Martinů a advokát Josef Lžičař.

Publikace shrnuje současné poznatky o kriminalistické odorologii, které byly vědecky prověřeny a zdůvodněny. Kriminalistická odorologie je odvětvím kri-

HON VYŠTĚKAL KNIHU

Na konci února se v Muzeu Policie ČR křtila kniha autorů Jiřího Strause a Martina Kloubka *Kriminalistická odorologie*. Oba autory, kmotry knížky i hosty přivítala Marcela Machutová, ředitelka

muzea. Na podium pozvala posledního hosta nprap. Romana Šonského s jeho čtyřnohým pomocníkem německým ovčákem Honem, kterému říkají „Honzík“. Psovod dal nejprve Honovi instrukce a poté s ním společně obcházel jednu krabici za druhou. Pes je očichával a u šesté se zastavil a začal hlasitě štěkat. Když ředitelka muzea krabici otevřela, vyndala z ní knihu *Kriminalistická odorologie*.

Marcela Machutová postupně pozvala autory a nakonec kmotry a vydavatele knihy.

Prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc.

– Kniha vznikala pět let. Chtěli jsme do knihy dát to nejlepší, co umíme.

JUDr. Martin Kloubek, Ph.D.

– Snažil jsem se, aby knížka vyzněla populárně, ale pan profesor mě hlídal.

Genmjr. Mgr. Oldřich Martinů – Přeji si, aby autoři dále pokračovali a aby se odorologie nadále rozvíjela. Odborné veřejnosti přeji, aby se z uvedené monografie poučila.

JUDr. Josef Lžičař

– Tato kniha je krůček k tomu, aby se pachovým stopám někdo věnoval, aby se o pachové stopy někdo zajímal.

Za splnění úkolu dostal německý ovčák pamlsek, tentokrátě přímo od Marcely Machutové

KRIMINALISTICKÁ ODOROLOGIE

Jiří Straus
Martin Kloubek



Obal Kriminalistické odorologie

minalistické techniky zkoumajícím vznik, fyzikální vlastnosti a chemické složení pachu osob a věcí s cílem určit jejich skupinovou příslušnost nebo jejich individuální identifikaci. Skupinová příslušnost nebo individuální identifikace pachu osob a věcí může být v oboru kriminalistiky určována porovnáváním pachových vzorků, u kterých má být potvrzena nebo vyloučena jejich shoda, nebo na základě jejich fyzikálně-chemické analýzy. Kriminalistická odorologie se podílí na plnění jednoho z hlavních úkolů kriminalistiky, kterým je vyhledávat, zajišťovat, zkoumat a využívat kriminalistické stopy a další kriminalisticky významné informace k jejich využití jako soudních důkazů, a to v zájmu rychlého, úplného a objektivního odhalování, vyšetřování a prevence trestných činů.

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK



...plk. Mgr. Jakuba FRYDRYCHA, ředitele Národní protidrogové centrály P ČR

Máte za sebou zhruba rok ředitelování republikové „protidrogovce“, jaké to zatím bylo?

Do funkce jsem samozřejmě vstupoval s nějakými představami, ty se snažím naplňovat, a první rok je teď už asi způsobilý k bilancování. Obrovskou výhodou Národní protidrogové centrály je dlouhodobá personální stabilita, výsledek velmi pečlivého výběru jejích členů. Takže tady pracuji s lidmi, kterým věřím, kteří jsou vzdělanými profesionály a kteří jsou lidmi skutečně na svých místech – a s takovými se vždycky dělá dobře.

Z toho musí vyplývat, že uplynulý rok jsem měl dobrý!

Přes všechny věci, které at' očekávané, nebo znenadání přišly – myslím tím škálu od legislativních změn, přes určité provozní problémy, po trendy v drogové subkultuře – tak se pořád snažíme popasovávat s našimi úkoly podle nejlepšího vědomí, svědomí a veškerých schopností. Zásadně se pokoušíme držet předchozí nasměrování centrály, která má v České republice tvořit širší rámec – někdy až opozice – vůči společenským názorům, které popularizují drogy.

A kromě represivní, trestněprávní roviny, držíme i značný rejstřík našich aktivit, které jdou i do rozsáhlejších souvislostí daného, tedy drogového – chcete-li protidrogového – problému.

Zmínil jste se o obrovské výhodě – k tomu jsem měl nachystaný dotaz: nemohlo být navazování na výrazného předchozího ředitele, dokonce jednoho ze zásadních zakladatelů, tvůrců specializovaného útvaru, i jistou komplikací pro odstartování vašeho velitelského postu.

Výhody jednoznačně převažují!

Ve chvíli, kdy bych nastupoval po slabém, a v uvozovkách neschopném, veliteli a třeba do rozhašeného týmu, tak by to samozřejmě příliš výhod, ve smyslu ulehčení pozice, nepřinášelo. K poměrně hladkému přechodu ale přispělo i to, že jsem nastoupil zevnitř.

Personální záležitosti se tady dějí obvykle fyziologicky – nepřišel sem nikdy nikdo úplně zvenku, dosazen někým. To je strašně důležitá věc i pro vzájemnou důvěru v rámci útvaru. Navíc jsem k vedoucí práci byl osloven – a vyzván – svým bývalým ředitelem, takže jsem cítil přirozenou podporu i od něj.

Jste republiková jednotka, ale výrazný podíl vašich aktivit, policejních povinností jistě odčerpává hlavní město. V nedávné době to muselo napadnout každého, kdo zahlédl novinové zprávy o vzniku policejního týmu Drogy Praha nebo o spolupráci pražských strážníků s privátními šerify na poli boje s nelegálním

drogovým obchodem. Jaká je tedy situace v dnešní Praze?

Drogový tým zřídilo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy a nezastírám, že jsme na tom měli svůj podíl. Jde o myšlenku, o které se diskutovalo už mnoho let, protože Praha má jasná specifika. Koncept předpokládající týmy na jednotlivých oblastních ředitelstvích v současné Praze, tedy I až IV, jsme dlouhodobě poptávali. Chtěli jsme, aby vedení pražské policejní správy, dnes krajské ředitelství, přistoupilo k řešení drogové problematiky komplexním způsobem tak, jak je tomu zvykem v jiných velkých městech v České republice.

Dobrá praxe Toxi týmů – na-



TRANZITUJÍCÍ PROBLÉM

mátkou ostravského, brněnského, hradeckého – ukazuje, že je to správná cesta. Dají se tímto způsobem soustředit síly, prostředky, dá se zacílit na věci, které opravdu pálí daný region.

A hlavně: drogová problematika je ze své podstaty tranzitní – dlouho se nic neděje a najednou z teritoria, které je nějak zřetelně ohraničené okresem nebo justičním krajem, něco takřkajíc vyskočí.

K tomu je nezbytné širší kooperování. Týká se to – z logiky věci – zejména dovoзовých drog. Pokud sem proniká z Jižní

Ameriky kokain, tak samozřejmě jeho následné putování po České republice, v rámci jednotlivých distribučních pater, samo o sobě hovoří pro nezbytnou, dobře vyladěnou spolupráci především mezi protidrogovými policisty.

Takže se založil zmíněný tým, je v plenkách, vysloveně, a měl by být především zaměřen na potírání pouliční a klubové distribuce v Praze. Podotýkám k tomu, že Praha vede v republice nejen v počtu registrovaných problémových uživatelů drog – z celkového počtu asi dvaatřiceti tisíc lidí, užívajících ze dvou třetin pervitin a z jedné

třetiny heroin, jich hlavní město, podle loňských ukazatelů, má zhruba 11 300 – a že převážná většina organizovaných případů, které se o drogách zpracovávají v České republice, má nějaký vztah buď k Praze, nebo k jinému velkému městu.

Protože zejména u dovozových drog je to otázka mnoha článků: drogy sem přijdou v nějakém množství, pak se redistribuují do vyššího distribučního řádu a postupují dolů po určitých patrech až na ulici. Přitom to ale úplně velkou obchodní logiku nemá!

Jsou vedle Prahy v zemi další výrazné drogově bolestivá místa, problematické lokality?

Je třeba si říct, že to je – droga od drogy – různé. Obecně se dá konstatovat, že nejproblematictějšími oblastmi České republiky v nedovoleném nakládání s drogami jsou velká města: vedle Prahy Brno, Ostrava, Plzeň, Olomouc, tam dochází k velkému soustředění osob, které mají drogy jako svůj zdroj obživy. Potom, co se týká teritorií, jsou to Praha – střední Čechy a severozápadní Čechy, obzvláště třeba Teplicko. Jednoznačně sem tedy patří i venkovské oblasti.

Například u pervitinu, u metanfetaminu, je desetina odhalených varen právě v severozápadních Čechách, další zásadní částí je Praha a střední Čechy a následuje téměř naprosto rovnoměrně rozložení pervitinového výskytu po celém území republiky. Varen se přitom celkově v posledních letech policií objasňuje na čtyři stovky ročně. Což trochu paradoxně vede k tomu, že stále stoupá subjektivní dostupnost heroínu.

K tomu se bohužel řadí i další problém, kterým jsou průmyslové pěstírny konopí. Bývali jsme tradičním vývozcem jediné drogy, pervitinu. Dneska jsme ovšem bezmála bezkonkurenčními exportéry také marihuany – produkované právě těmi velkými nelegálními pěstírnami. Takže jsme vlastně vývoz o jednu komoditu zvýšili – nadále ale vůbec není, čím se chlubit!

A práce vám evidentně přibývá. Je „protidrogovka“ v současnosti – a na všech expoziturách – tabulkově plná

a jsou počty vašich policistů dostatečné?

Tabulková koncepce Národní protidrogové centrály byla postavená před mnoha lety, a to velmi střízlivě. Opravdu tu nemáme žádné struktury, které by byly přímo nevýkonné, jsme velice jasným, přehledným útvarem – bez jakéhokoli personálu navíc.

Přitom se na celý drogový problém osobně dívám tak, že není zvládnutelný, i kdyby se do našeho stavu vložilo o sto procent více prostředků než nyní, i kdyby přišlo jednou tolik policistů, než kolik jich máme. Řešení pouze represí, pořád opakují, tudy to není schůdné!

Máme v plánu drobné navýšení – současně také přeskupení – tabulkových stavů, které bude odrážet teritoriální rozdíly a bude zase realizované velmi přiměřeným způsobem – v řádu pár desítek lidí. Samozřejmě pokud se najde ve vedení policie příslušná vůle a peníze, pokud se obého dostane, určitě to efektivitě útvaru prospěje. Mám zájem o lidi, kteří chtějí bojovat proti drogám, mají nějakou potřebnou zkušenost na službě kriminální policie a vyšetřování, a vědí, proč mají zájem pracovat na drogách zrovna u nás.

K tomu ještě na okraj: jak jsme se bavili o kritických oblastech, tak jsou u nás i méně zatížené prostory – kupříkladu jižní a východní Čechy, ale také Vysočina. K tomu vede řada zajímavých důvodů. Obvykle si to vysvětlujeme tím, že se jedná o regiony s pevnou sociální, historickou strukturou, do kterých nebylo násilně zasahováno. Jak se tomu stalo třeba v severozápadních Čechách, kde lidé většinou nemají přesgenerační kořeny, kde se zprerthaly klasické sociální – i rodinné – vazby na malých vesnicích a kde se zároveň mnohdy snadněji koncentrují zahraniční zločinecká uskupení.

Jakých úspěchů nedávne minulosti si obzvláště ceníte a jaké osobní nejbližší cíle a plány s vedením protidrogových policistů byste na závěr vypíchnul přímo do rámečku?

Vzal bych to nejspíš podle jednotlivých drog. Ve spolupráci s bulharskými, maďarskými, slovenskými kolegy se nám podařilo zadokumentovat trestnou činnost skupiny pachatelů, kteří po nějaký čas organizovali dovoz heroínu klasicky po balkánské cestě. Je to po dlouhé době od vstupu do Schengenu zase příklad moc pěkné vzájemné kooperace.

V jeden okamžik, současně, se prováděly zákroky i procesní úkony ve třech státech Evropy, kdy i očekávaný procesní efekt je velmi zásadní. Dokonce tuto kauzu, společnou operaci, společenství balkánských států, svým způsobem balkánský Europol, zařadilo na druhé místo mezi nejvydařenějšími případy v daném období.

Potom si myslím, že velkým úspěchem je to, že jsme v průběhu loňského roku pronikli do zajímavých pater organizace průmyslového pěstování konopí vietnamskými občany na našem území – ale ono to samozřejmě není jenom na našem území. U nás je to determinováno tím, kolik vietnamských spoluobčanů tady žije. A v tomto ohledu se podařilo několik

dobrych realizací. Zejména to byly případy spojené s produkcí na našem území, s financováním z jiných států, které jsme prokázali, vývozy do jiných států, které jsme doložili ve spolupráci se Spolkovou republikou Německo, se Slovenskem a Maďarskem. Ostatně jde o státy, které mají s marihuánou obdobný problém jako my.

Co se týče metanfetaminu, registrujeme sílící angažovanost albánských, ale i vietnamských uskupení, která dovedou sehnat efedrin – vstupní bránu pro výrobu pervitinu. A v minulém roce se nám podařily dvě věci, které bych podtrhnul. Zprv jsme rozložili jednu skupinu dovážející do České republiky efedrin z Balkánu, ale hlavně – zadruhé – úspěch spatřuji v tom, že se nám podařilo informačně posunout o pater, která to vše organizují. Což nepatří – vpravdě – mezi realizace, ale dává to šance na další potenciální úspěšné zásahy. Obrazně je to, jako kdybyste nechodil po samoobsluhách, ale měl kontakt na velkoobchod.

Víc a podrobněji bych nás raději nechválil, aby si z toho zainteresované kruhy – z druhé strany barikády – nezkoušely dedukovat větší závěry, než by bylo pro naši práci zdravé.

A na závěr něco výhledového?

Už jsme se tady o tom trochu zmínili. Mou ambicí je v horizontu do dvou let rozšířit Národní protidrogovou centrálu uměřeným způsobem, který by odrážel uváděné teritoriální rozdíly. Máme zatím šest expozitur a drogový problém by si zasluhoval v Olomouci, v Liberci a v Karlových Varech detašované pracoviště – čili posílení naší útvarové struktury. To je má osobní snaha – výhledovější.

Pro nejbližší budoucno se velmi intenzivně snažíme věnovat – z té výkonné části aktivit – prosazování projektu, který vznikl na Protidrogové centrále. Řekl bych, normálně z lidu, protože žádné vývojové pracoviště na podobné věci nemáme, a to je možnost komparování mechanoskopických stop na lisovaných zásilkách drog. Naši detektivové si toho všimli u heroínového případu, ale ve spolupráci s Kriminalistickým ústavem se došlo k závěru, že je to obecný, individuálně identifikovatelný jev použitelný i u jiných drog – k posuzování mezi jejich lisovanými vzorky nebo také lisem a vzorky, které běžně zajišťujeme při domovních prohlídkách.

Projekt se jmenuje Reliéf, na jeho rozvedení jsme získali nějaké prostředky z evropských zdrojů a chtěli bychom ve výsledku poskytnout kriminalistickou – normální – metodu, která by pomáhala po Evropě komparovat stopy a samozřejmě usvědčovat pachatele – ale i v taktické rovině nás orientovat v dodavatelsko-odběratelských vztazích, jak se občas říká, mezi našimi klienty.

Což by mohlo mít do blízkého budoucna hodně patrný – a pro nás rovněž popularizačně doprovázený – význam!

**Připravil Jaroslav KOPIC
Foto archiv P ČR**





„ČESKÝ PITÁVAL V OSTRAVĚ JIŽ POTŘETÍ...“

Možná až symbolicky vyznívá udělení prvního letošního titulu Český pitával v Ostravě dalším všímavým a nutno říci i statečným lidem. Potřetí byl totiž titul Český pitával v Ostravě udělen rovnou třem lidem – členům jedné rodiny. Reakce všech oceněných po zjištění protiprávního jednání byla nejen příkladná, ale vskutku „rodinná“. Certifikáty, deklarující titul „Český pitával“, i věcný dar (kameru), převzali v dubnu v Ostravě z rukou ředitele Městského ředitelství policie Ostrava plk. Mgr. Tomáše Landsfelda a ředitele České pojišťovny v Ostravě Ing. Petra Musila, Ivo a Jiří Kakalejčkoví.

Připomeňme pro jistotu, že projekt Český pitával byl poprvé představen v Ostravě loni v březnu. Titulem Český pitával jsou oceňováni nelhostejní, odvážní lidé za jejich příkladnou pomoc při zadržení či vypátrání pachatelů trestných činů. „Duchovními rodiči“ projektu se stali Česká pojišťovna a Městské ředitelství policie Ostrava. Za zrodem projektu stála absence okamžitého ocenění neobvyklých případů pomoci v boji s trestnou činností. Různé „hrdinské“ činy předtím nebyly odměňovány vůbec, nebo se situace řešila dle nápaditosti osoby, jež si skutku všimla a ocenila jej.

Ale vraťme se zpět k protiprávnímu jednání, které oceněné nenechalo lhostejnými. K loupeži došlo první březnový den ve večerních hodinách v Ostravě-Porubě. Šestadvacetiletý muž se měl snažit násilím vytrhnout ženě kabelku, jeho společníkem byl muž o dvaadvacet let starší. Útok byl tak intenzivní, že žena upadla na zem, bránila se a volala o pomoc. Mladý muž měl se ženou smýkat po zemi za kabelku, kterou žena držela a bránila ji. Ženu „zachránil“ svědek, který zaregistroval křik, pohledem z okna zjistil situaci a okamžitě volal na podezřelé a následně se za nimi i vydal. Jednoho z mužů dostihl poblíž útoku, zadržel jej a předal přivoláním policistům. Svědkovi následně přiběhl na pomoc také jeho mladistvý syn. Celou situaci však nejprve zaznamenala žena (manželka staršího

svědka a matka mladšího svědka). Ta nejen volala z okna, aby podezřelí zanechali protiprávního jednání, ale informovala jak syna, tak i manžela, kteří následně vyrazili ven. A „do třetice“ přivolala telefonicky policisty. Organizace pomoci ženě tak byla dokonalá.

Přivolání policisté eskortovali nejprve zadrženého 48letého muže na protialkoholní záchytnou stanici, neboť jeho orientační dechová zkouška vykazovala pozitivní hodnotu alkoholu. Policisté po oznámení samozřejmě pokračovali v prověřování a následně zadrželi i mladšího 26letého muže. Oba muže obvinil policejní komisař ze zločinu loupeže (ve formě spolupachatelství), hrozí jim trest odnětí svobody až na deset let.

Napadená žena z místa činu odešla a policisté následně pátrali po její identitě. Tato situace je poměrně výjimečná,

Zleva plk. Mgr. Tomáš Landsfeld, Ivo a Jiří Kakalejčkoví a Ing. Petr Musil

neboť většinou policisté znají oběť a pátrají po pachateli. Na výzvu zveřejněnou prostřednictvím médií žena zareagovala a policisty po pěti dnech kontaktovala. Policisté tak zjistili, že napadená čtyřiapadesátiletá žena byla při samotném činu zraněna.

Tento případ však může ideálně demonstrovat i vhodnost preventivních doporučení policistů pro případ, že se stanete obětí loupeže. Vždy potencionálním obětem radíme, aby v případě zájmu pachatele raději vydali majetek, než aby došlo k jejich zranění. I u zmíněné loupeže žena bránila kabelku, avšak utrpěla zranění, jež si vyžádalo několikadenní léčeni.

Ředitel Městského ředitelství policie Ostrava plk. Mgr. Tomáš Landsfeld také uvedl: „Jsem nesmírně rád, že lidí, kteří pomohou a zareagují, je-li pácháno protiprávní jednání, je v Ostravě čím dál víc. Bezpečnostní situace v Ostravě není dramatická, ale není také ideální. Pomoc lidí, kteří s rozvahou zareagují a pomohou v boji s trestnou činností, je proto zásadní. Současné ocenění celé rodiny znamená kvalitativní posun, neboť ze situace je zřejmé, že rodina funguje tak, jak je ve společnosti potřeba. Lidé by však měli také v případě, že se rozhodnou pomoci v době, kdy je páchán trestný čin, zvážit případná rizika, aby nedošlo k jejich zranění. Nabízí se vhodná pomoc například zatelefonováním na policii.“

A nám nezbyvá než si přát další lidské vzory, jakými bezesporu jsou dnes oceněni Kakalejčkoví!

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ
Foto Policie ČR

PŘEDÁVÁNÍ ZLATÝCH KŘÍŽŮ

Slavnostní předávání Zlatých křížů 2. a 1. třídy za 120 a 160 bezplatných odběrů krve se uskutečnilo v sobotu dne 10. dubna 2010 ve Státní opeře Praha. Mezi oceněnými byl i policista z Oblastního ředitelství Služby cizinecké policie Praha pan Miroslav Volevecký. Po slavnostních projevech převzal z rukou ministryně zdravotnictví a prezidenta Českého červeného kříže Zlatý kříž 2. třídy za 120 bezplatných odběrů.

Foto CPP ČR





Zleva kpt. Petr Duben, plk. Martin Vondrášek a MUDr. Dagmar Urbancová (foto nahoře)

Zleva Libor Přerost, kpt. Petr Duben a plk. Martin Vondrášek (foto vlevo)

POLICISTÉ POMÁHAJÍ I SPORTEM

V polovině března proběhlo mezi celky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a „HC Esa Praha“ exhibiční hokejové utkání.

Tento match byl zajímavý hned v několika směrech. Celek pražských policistů je totiž loňským Mistrem UNITOP (Unie tělovýchovných

organizací Policie ČR). Mužstvo HC Esa je pro změnu tým dívek, který je účastníkem ligy ženského hokeje.

Utkání samotné tentokrát nemělo za cíl zjistit, který ze soupeřů je lepší, či silnější.

Hlavní pointou hokejového klání obou týmů bylo získat finanční prostředky pro dobrou věc. V tomto případě je dobrou věcí myšleno zakoupení zdravotnického přístroje pro dětskou ordinaci. K tomuto účelu se v rámci utkání podařilo vybrat hotovost bezmála osm tisíc korun. Předání tohoto výtěžku proběhlo koncem března na Úřadu městské části Praha Nebušice za účasti starosty Libora Přerosty. Šek na finanční částku

7 900 Kč předali paní doktorce MUDr. Dagmar Urbancové zástupci pražské policie, konkrétně náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu plk. Mgr. Martin Vondrášek a vedoucí kanceláře podpory kvality kpt. Mgr. Petr Duben.

Další zajímavostí je, že oba policisté byli přímými účastníky hokejového utkání. Paní doktorce Dagmar Urbanové bude tento dar velkým přínosem pro zakoupení zdravotnického přístroje do její dětské ordinace.

Kpt. Bc. Tomáš HULAN

Foto Policie ČR

Smolaři (?) z Karvinska

Detektivové z Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu SKPV obvinili z několika trestných činů celkem 14 osob. Aby dosáhli cíle, neváhali na sebe obvinění vzít i policejní uniformu.

V porovnání s jinými případy, kterými se ÚOOZ zabývá, měli tentokrát aktivity kolem hlavních podezřelých detektivové v hledáčku po dobu, kterou bychom počítali spíše na týdny než na měsíce. Bylo třeba jednat rychle. Pomyslná klec spadla minulý měsíc, kdy bylo na několika místech České republiky zadrženo třináct podezřelých z Karvinska a jeden z Mostecka. Za hlavní podezřelé považují detektivové dvojici mužů (1968, 1978), která měla ve všech případech trestnou činnost organizovat a řídit.

Nákup marihuany nevyšel

Mladší z hlavních podezřelých měl již koncem srpna loňského roku organizovat, podle obvinění v jednom případě, nákup marihuany ze západních Čech. Pro převzetí objednávky si měl poslat ve svém vozidle další osoby, které měly za úkol realizovat samotný nákup. Vše probíhalo hladce až do chvíle, kdy při cestě zpět bylo vozidlo a jeho osádka kontrolováno celní stráží Celního ředitelství Olomouc. Ke smůle organizátora akce našli celníci v autě více než 880 gramů sušených rostlinek konopí za téměř 115 tisíc korun.

Plán 1. – přepadení

O něco větší skupinu lidí již dohromady svedl plán, resp. organizátoři loupeže, ke které mělo dojít v říjnu loňského roku v Polsku. Plán byl jednoduchý. Pod záminkou koupě většího množství cigaret měl být polský prodejce vylákan na místo uzavření obchodu. Ve chvíli, kdy by bylo objednané zboží již přeloženo do vozidla obviněných, měli se na místě objevit maskovaní muži a pod pohrůžkou zbraní s naloženým vozidlem odjet přímo před očima všech přítomných. Vymyšlený a připravený scénář se však nakonec nerealizoval, neboť prodejce z důvodu pochybností od obchodu na poslední chvíli upustil. To ale obviněné neodradilo a brzy přišli s ještě sofistikovanějším způsobem výdělku.

Plán 2. – policejní šťára

Největší počet „nasazených“ lidí si vyžádala akce, která byla organizátory naplánována s precizností hodnou filmového scénaristy. Celý plán se nesl v duchu: jak prosté, leč účinné. Opět mělo jít o dodávku cigaret, tentokrát však již neokolkovaných. Za tímto účelem byl osloven domácí prodejce. Při předání objednávky však již neměli na místě figurovat „cizí maskovaní zlodušci“ ale „neúplatní policisté“. Fingovaná policejní razie tak měla umožnit zboží „zabavit“ a odvézt, aniž by kupující vzbudili u překupníka sebemenší podezření. Tento plán, na rozdíl od předešlého, byl uskutečněn 7. prosince loňského roku v Karvině.

Plán 3. – neplánovaný

Vytipovat osoby obchodující s nelegálním zbožím, na místě předání zorganizovat fingovanou policejní razii, zboží odvézt a dosáhnout tak při minimálních nákladech maximálního zisku je plán, který mohl fungovat poměrně dlouhou dobu. Organizátoři logicky kalkulovali i s tím, že takto okradení nebudou nic hlásit na policii a ve vlastním zájmu o všem pomlčí. Jenže člověk (v tomto případě obvinění) míní a život (v tomto případě ÚOOZ) mění. Naplánovat a především zrealizovat další konkrétní akci už nikdo z aktérů nestihne. Udělali to za ně detektivové společně s kolegy ze severomoravské zásahové jednotky. Akci dali krycí název UDER a 9. února 2010 při její realizaci zadrželi v Českém Těšíně, Karvině, Havířově a Mostě všech čtrnáct podezřelých – dvanáct mužů a dvě ženy.

Každému podle jeho zásluh

Z nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy byly obviněny tři osoby. Šest osob bylo obviněno z loupeže spáchané formou spolupachatelství ve stadiu přípravy. Z loupeže spáchané formou spolupachatelství a formou účastenství bylo obviněno devět osob.

Obviněným v případě prokázání viny hrozí podle podílu na konkrétní trestné činnosti trest odnětí svobody v rozmezí od dvou do deseti let. Čtyři osoby byly soudcem Okresního soudu v Karvině vzaty do vazby, ostatní obvinění jsou stíháni na svobodě.

Při provedených domovních prohlídkách byly u zadržených kromě jiných věcí důležitých pro trestní řízení nalezeny i výstrojní součástky příslušníků Policie ČR a několik střelných zbraní. Na celém případě detektivové ÚOOZ dále pracují. Věc dozoruje Okresní státní zastupitelství v Karvině.

Plk. Mgr. Pavel HANTÁK



STYL PSANÍ PROZRADÍ PISATELE

Vědci ve Velké Británii jsou přesvědčeni, že je možné podle stylu psaní rozpoznat věk, pohlaví a kulturu, ze které dotyčný či dotyčná pocházejí. Stačí na to prý deset úderů do klávesnice.

Technologie, která sleduje rychlost a rytmus psaní, by mohla napomoci při odhalování například pedofilů, kteří se snaží seznámit s dětmi prostřednictvím sociálních sítí, jako je Facebook. Bývalý detektiv a nyní šéf katedry Kybernetických zločinů a zabezpečení počítačů Phil Butler věří, že se tento speciální software, na kterém pracují jeho kolegové, může hodit pro boj i s podvodníky a organizovaným zločinem.

„Chceme nabídnout moderátorům internetových diskusních fór takové technologie, s jejichž pomocí by pouze na základě způsobu psaní příspěvku dokázali rozpoznat, jestli se nějaký dospělý nesnaží vetřít mezi děti,“ řekl listu *The Daily Telegraph*. „Soudy dnes mají možnost zakázat sexuálním násilníkům používat počítač. S touto technologií by mohly odsouzeným nařídit, aby „zanechali“ vzorek svého stylu psaní, takže by mohli být snadno odhaleni, pokud by zákaz používání počítače porušili.“

Software, který rozpozná „osobní otisk“ člověka díky způsobu, jakým vyhodnocovaná osoba píše na klávesnici, zatím ještě není připraven pro praktické použití. V současnosti je ještě nezbytné, aby intenzivně pokračoval výzkum. Nicméně Butler věří, že to již nebude dlouho trvat a tato moderní technologie bude moci být nasazena v boji proti zločinu. A to nejenom pro potře-

by státních složek: „O tento produkt se vážně zajímá i soukromý sektor, protože by technologie mohla být použita i při identifikaci uživatelů, například při bankovních službách poskytovaných prostřednictvím internetu.“

JAK SJ HLÍDAT PENĚZENKU

Klíče, peněženka či brýle. Denně používané předměty, které rozhodně ztratíte nechceme, ale přesto se nám to občas stane. Naštěstí existuje cesta, jak je jednoduše a rychle najít – stačí použít takzvaný lokátor, který nejen pomůže s vyhledáním, ale dokáže dokonce i zabránit jejich krádeži.

Osobní lokátor je malý přístroj o velikosti mobilního telefonu. Jeho součástí jsou externí čipy, které připevníte k věcem, jež budete chtít sledovat. Lokátor spolu s čipy vzájemně sesynchronizujete a můžete jej začít používat.

Hlavní částí osobního lokátoru je LCD displej, který uživatele pomocí grafického

OBČANĚ VE SLUŽBÁCH POLICIE

Mnozí Nizozemci jsou nadšeni možností spolupráce s policií, kterou jim nabízí systém Burgernet (Občanská síť). Tzv. amatérských policistů mají být podle předpokladů statisíce. Jejich heslem je: „Slyšte, vizte, hlase!“

Propagační video, které představuje systém Burgernet, působí velmi sugestivně: Maminka s kočárkem se zastaví na ulici, skloní se k dítěti – a v tom okamžiku jí dva mladíci na motorce vytrhnou kabelku. Ještě mizí za rohem a muž blízko místa loupeže už informuje mobilem policii.

Akce pokračuje: policistka v centrále okamžitě rozesílá popis pachatelů hlasovou zprávou či SMS stovkám spolupracovníků, kteří se pohybují v okolí krádeže, a žádá je o pomoc. Všichni oslovení jsou dobrovolnými pomocníky policie a po obdržení popisu pachatelů by měli učinit jedno: rozhlížet se pozorně kolem sebe. A vše podezřelé ihned hlásit. Jako první spatří ujiždějící zloděje řezník v krámě, pak muž vyhlížející doma z okna. Policie zná díky nim trasu lupičů, které zanedlouho zadrží policejní hlídka. Vše skončilo šťastně, díky spolupráci občanů a strážců pořádku...

Spolupráce policistů a občanů není novou záležitostí (u nás například existovala PS VB – Pomocná stráž Veřejné bezpečnosti), ale model nizozemského

Burgernetu má svá specifika. Jako první s ním prý přišel jistý policista z Ridderkerku už před 17 lety. Tehdy šlo především o pátrání po ztracených dětech a nezvěstných lidech.

Idea spolupráce se postupně zdokonalovala, díky také stále modernější technice, a pomoc občanů se postupně rozšířila i na pátrání po pachatelích přepadení či vloupání nebo po ukradených vozidlech.

Zájem občanů o spolupráci s policií překonává v současnosti všechna očekávání. V osmi vybraných městech, ve kterých probíhal zkušební nábor, se do projektu dosud zapojilo 26 tisíc občanů, což je téměř pět procent všech jejich obyvatel. Expertní komise poté vládě v Haagu doporučila rozšířit postupně Burgernet na celou zemi – cílem akce jsou statisíce občanů v roli pomocníků policie.

U vlády se návrh setkal s pozitivním ohlasem: „Bezpečnost není jen úkolem policie a justice. Odpovědnost za ni mají také občané, podniky, organizace.“

Letos se síť Burgernetu rozšíří na 50 nizozemských obcí. Už v lednu se jich přidalo dalších jedenáct. Ještě před několika lety se Burgernet setkával i v Nizozemsku s částečným odmítáním, i když hlasy kritiků byly výrazně menšinové: varovaly před podkopáváním mocenské role státu, dělením občanů na slušné a uvědomělé a ty ostatní, civilní společnost s Burgernetem je prý předstupněm k fašismu, upozorňovaly na podobu s uvědomělými občany v dobách socialismu na východě Evropy. Postupně však hlasy nespokojenců utichaly a dnes je téměř neznámé. A na systém Burgernet začínají pokukovat další země...





zobrazení naviguje ke hledanému předmětu. Čipů, a tedy i předmětů, které chcete sledovat, můžete – podle typu lokátoru – k jednomu přístroji připojit až 25.

Vyhledáváním věcí osobní potřeby ale výčet možných využití osobního lokátoru nekončí. Ocení ho například také letečtí modeláři, protože – díky tomu, že čip váží jen několik gramů a nijak neovlivňuje aerodynamické vlastnosti jejich letadélka – bude nalezení modelu kdekoliv po přistání pouhou hračkou.

Dalším možným využitím je i monitorování pohybu dětí, a to nejen doma, ale s jeho pomocí lze sledovat až 25 dětí např. na školních výletech a podobně.

Osobní lokátory mohou současně sloužit jako účinná ochrana proti kapesním krádežím. Na čipech sledovaných předmětů lze totiž nastavit bezpečnostní vzdálenost od lokátoru, po jejímž překročení začne lokátor vydávat varovný signál. Nepozorovaně odcizení peněženky z kapsy či kabelky je tak prakticky vyloučené.

Lokátory existují i ve variantě pro domácí mazlíčky, kterým se jednoduše připevňují na obojek. Zatoulance poté na procházce jednoduše vypátráte, aniž byste museli pobíhat hodiny po lese a marně volat jeho jméno.

Osobní lokátory jsou dostupné v několika verzích. Např. lokátor, který je určen zejména pro využití v domácnosti, dokáže současně sledovat až 24 předmětů v okruhu 183 metrů a lokalizovat je s přesností na 2,5 cm.

ALKOHOL S KYSLÍKEM

Pokud do alkoholického nápoje přidáte kyslík, rychleji se vsřebá a nebude po něm bolet hlava. Alespoň to tvrdí jihokorejské vědci, kteří tento objev zveřejnili.

Výzkum, v kterém vědci nechali pít dobrovolníky alkoholický nápoj syčený různým množstvím kyslíku, byl zveřejněn v časopise *Alcoholism: Clinical and Experimental Research*. Stojí za ním vědci Kwang-il Kwon a Hye Gwang Jeong z Chungnamské národní univerzity v Jižní Koreji.

Tělo používá kyslík ke zpracování alkoholu a s jeho pomocí ho pak přeměňuje na vodu a oxid uhličitý. A právě zvýšení koncentrace rozpuštěného kyslíku v alkoholických nápojích vybudí tělo k větší rychlosti zpracování.

„Kyslíkem obohacené alkoholické drinky umožní jednotlivci, aby se stal střizlivý rychleji. A také sníží vedlejší účinky bez významného rozdílu v samotném působení alkoholu,“ okomentoval výsledky výzkumu autor studie professor Kwang-il Kwon. „Zdá se, že tyto nápoje mohou udržet vysokou koncentraci rozpuštěného kyslíku při pokojové teplotě asi 70 minut po otevření lahve.“

Studie také zjistila, že ti, kdo pili okysli-

čené drinky, měli nižší výskyt kocoviny než osoby konzumující standardní alkohol. A pokud už kocovinu prodělali, pak měla mnohem slabší průběh.

Kyslík by tak mohl pomoci nejen k rychlejšímu odbourání alkoholu z krve, ale i snížit celkové zdravotní následky požití piva, vína a dalších alkoholických nápojů.



PLASTOVÉ PENÍZE ZNESNADNÍ ŽIVOT KANADSKÝM PADĚLATELŮM

Tradiční papírové peníze se v Kanadě brzy stanou minulostí. Tamní národní banka chce už příští rok uvést do oběhu bankovky polymerové, které déle vydrží a hůře se padělají. Kanada se tak připojí k více než dvaceti zemím, které už plastové bankovky používají. „Budou obsahovat inovativní bezpečnostní prvky a výrazně se tak zvýší ochrana proti jejich padělání,“ uvádí Bank of Canada ve své tiskové zprávě.

„Polymerový materiál vydrží déle než papírovo-bavlněné bankovky, které se používají nyní. Výsledkem budou nižší náklady na výrobu a snížení dopadů na životní prostředí,“ uvádí dále banka. Další výhodou polymerových bankovek je jejich delší životnost i v případě extrémnějších klimatických podmínek (vysoká vlhkost, vysoké teploty). Z tohoto důvodu nejčastěji volí tento materiál například státy v oblasti jihovýchodní Asie.

I polymerové bankovky však mají některé nevýhody. Například to, že tento materiál neumožňuje využití některých standardních ochranných prvků, jako je třeba vodoznak. Umožňují ale naopak použití jiných bezpečnostních prvků, které jsou u papírových bankovek těžko proveditelné, například průhledné políčko nebo hologram.

Kanadský dolar se v poslední době stal poměrně častým středem zájmu padělatelů bankovek, a protože plastové bankovky nabízejí účinnější metody, jak s padělateli bojovat, chce je kanadská vláda uvést do oběhu co nejdříve. Zatím není jasné, jak budou

bankovky vypadat. Podle dostupných informací má materiál na plastové bankovky dodat australský dodavatel.

Na vývoji plastové bankovky se pracovalo už od sedmdesátých let 20. století. Do oběhu začaly pronikat počátkem osmdesátých let. Dnes jsou plastové bankovky používány ve více než dvaceti zemích světa.

Sedm zemí přešlo na plastové bankovky úplně. Prvním státem bez papírových bankovek se stala Austrálie v roce 1996, následovaly ji Nový Zéland, Bermudy, Brunej, Papua Nová Guinea a Vietnam. V Evropě je jedinou takovou zemí Rumunsko, které s plastovými bankovkami experimentuje od roku 1999, nyní používá již druhou generaci polymerových bankovek.

Brazílie, Izrael, Mexiko, Singapur nebo Hongkong rovněž uvedly do oběhu plastové bankovky, ale zároveň zachovaly platnost dosavadních papírových bankovek.

Dodavatelem většiny plastových bankovek ve světě je australská banka RBA (Reserve Bank of Australia), která ve spolupráci s CSIRO (Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation) vyvinula příslušný polymer (BOPP), který je známý pod jménem „Guardian“.

Jejich o poznání méně úspěšným konkurentem je materiál zvaný „Tyvek“ vyráběný z polyetylenových vláken. Stojí za ním firma Dupont a tyto bankovky využívá například Kostarika.

Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART

RUSKO: PERSONÁLNÍ ZMĚNY, MLADÍ EXTREMISTÉ A OCHRANA SVĚDKŮ

Hned 17 generálů ministerstva vnitra Ruské federace včetně dvou náměstků ministra skončilo v polovině února ve funkci. Příslušné nařízení přišlo jen pět hodin po skončení kolegia MV, na němž prezident Medveděv seznámil posluchače s úvodními kroky, které hodlá podniknout pro realizaci zásadní reformy úřadu. Na prvním místě to bude optimalizace struktury ministerstva, jakož i personální změny. Jak se ale vyjádřil v tisku jeden z komentátorů, „nehledě na nebývale rozsáhlá personální škatolata jádro Nurgalijevovy (ministr vnitra RF) komandy zůstalo“.

Již delší dobu houstla na ministerstvu atmosféra a poté, co sem s děsivou pravidelností docházely z celé země zvěsti o eskapádách policistů nejrůznějších ranků, bylo jasné, že se musí všemu tomu rázně učinit přítrž. Mezi lidmi vládlo přesvědčení, že je třeba smést celé vedení úřadu. Nakonec přišli o místo jen dva náměstci. Zdá se, že kredit, který má zbývajících pět a ministr sám v očích prezidenta, ještě není zcela vyčerpán. I když to s úkoly, které před ně postavil Medveděv, rozhodně nebudou mít lehké.

První komentáře ohledně odvolaných osob odmítají, že jde o čistky, naopak tvrdí, že opatření jsou v linii s právě ohlášeným rázným snižováním stavů ministerských úředníků. Všeobecně se předpokládalo, že jako první půjdou funkcionáři v penzijním věku, tedy po dovršení 60 let. Další odvolaní podle vyjádření zasvěcených nezvládl uspokojivě řešení složité situace na Severním Kavkaze, kterým jej pověřil Medveděv po loňském teroristickém útoku na policejní stanici v Nazrani. Údajně byl jeho postup příliš silový, což je v rozporu s politickými záměry nového vedení regionu.

Experti mají za to, že prezident Medveděv chce nejen omladit vedení ministerstva, ale i posílit osobní kontrolu nad prací resortu. Prezident požaduje, aby do roku 2012 klesly stavy zaměstnanců ministerstva o 20 %, počet odborů, které přímo podléhají moskevské centrále, má klesnout na polovinu. Podle nových principů bude probíhat i velitelská „rotace“. Do vedoucích funkcí budou postupovat ti nejperspektivnější z nižších důstojníků policie.

Samotné ministerstvo se zbaví činností, které mu podle mínění prezidenta nepřísluší, jako například vyhošťování cizinců a osob bez státní příslušnosti. Ministerstvo nebude v budoucnu provádět technické kontroly dopravních prostředků. Protialkoholní stanice přejdou do systému zdravotnictví.

Kromě toho zadal prezident Medveděv ministrově i další úkoly, které souvisí s neobjasněností případů. Nad prací policie v Rusku ční v podobě „pomníku“ 1,3 milionu neobjasněných trestných činů, přičemž každý čtvrtý je závažný nebo zvláště závažný. Třeba jen vražd je mezi nimi víc než 2000. Základním kritériem hodnocení činnosti policie zůstane objasněnost, zdůraznil Medveděv. Nesmíří se prý s žádným přikrašlováním nebo aktivitami „pro čárku“.

Prezident také zmínil, že sice na jedné straně se podstatně zvedne plat policistů, ale na straně druhé bude od nich požadována zvýšená zodpovědnost a loajalita. Daleko víc se bude dbát na dodržování služební disciplíny. Bude sestaven přehledný seznam hrubých porušení disciplíny, která se mohou stát důvodem propuštění ze služebního poměru.

Co se priorit týče, v závěsu za zvýšením objasněnosti jde boj s extremismem, jakož i stabilizace situace na Severním Kavkaze. Na třetím místě stojí hospodářské trestné činy, ale i přísný dohled nad nepřipustným tlakem na podnikatele a nezákonným zabíráním jejich majetku v případech, že nebylo prokázáno, že se dopustili trestného činu. V případě, že ano, pak se to nesmí dít před skončením vyšetřování.

Devět mladých lidí sledovali kriminalisté z Hlavní správy vyšetřování v Nižněgorodské oblasti víc než rok. Šesti z nich bylo sděleno obvinění podle § 282 trestního zákona Ruské federace (podněcování národnostní, rasové a náboženské nesnášenlivosti). Kromě takzvaného boje za rasovou čistotu jejich působiště bylo náplní činnosti skupiny

výrostečů vydírání, výtržnictví a výroba zbraní a střeliva. V dokumentaci k případu je i popis úspěšně použité, doma vyrobené bomby, jakož i doma smontovaného granátu, kterého bylo použito ke zničení vozidla KIA, o němž se mladíci mylně domnívali, že patří Ázerbájdžánci.

Později napadli příslušníci skupiny, vyzbrojeni noži a v maskách, dům, v němž bydleli Vietnamci. Jeden z Vietnamců vylezl oknem na střechu a odtamtud mobilem zavolal hlídku. Přímo na místě činu se podařilo zadržet dva členy skupiny, kteří poté na policejním oddělení tvrdili, že chtěli „gastarbeitery“ jen postrašit. Vyšetřovatelé v průběhu krátké doby, kdy se rozběhlo pátrání po eventuálních dalších podobných případech a jejich souvislostech, zjistili, že se mládež „bavila“ tímto způsobem i na mnoha jiných místech.

Policie odhalovala další a další zajímavá fakta. Vůdcem skupiny byl 19letý mladík, který si nechal říkat Fritz. Jeho konečným cílem nebylo nic menšího než založení Národně socialistické dělnické strany Ruska, jejímž úkolem mělo být vyhnání ze země všech „Nerusů“. V průběhu vyšetřování vyšlo také najevo, že byla splněna další „politická zadání“, a to sepsání stranických Stanov, návrh praporu a také vnitřní hierarchie: pod fýrerem byli rudí fýreři. Byly rozpracovány návrhy na členskou legitimaci a také rozšiřování propagandistické a agitační tiskoviny, jakož i příručky pro začínající teroristy. Oddaného sympatizanta povolal vůdce nově vznikající strany do čela „Ruského elitního oddílu“. Náborové akce měly úspěch. Pro účast na dalších akcích bylo získáno sedm nových členů. V blízkém lese trénovali střelbu z automatických zbraní a odpalovali vlastnoručně vyrobené bomby.

U soudu byla skupina obviněna z porušení dvanácti paragrafů trestního zákona. Obhájci se pokoušeli usmlouvat co nejměkčí tresty, odvolávající se na nízký věk pachatelů, vesměs mladistvých. Soud po důkladném zvážení vynesl tři nepodmíněné tresty, z toho pro vůdce skupiny 8,5 roku. Zbytek vyvázl s podmínkami.

Před půldruhým rokem dostal také v Rusku zelenou program na ochranu svědků, který měl navázat na úspěchy amerického a italského programu ze 70. let minulého století, v jejichž důsledku byla významně omezena akceschopnost mafie. O tom, jak postupují v Rusku, poskytl informace ředitel správy zajištění bezpečnosti osob, podléhající ochraně státu ministerstva vnitra Oleg Zimin.

V případě, že je svědek ohrožen již v průběhu soudního procesu, k přelíčení je převážen obrněným autem a přestěhován do jiného bytu mimo město. V případě potřeby je jeho majetek stržen a dům nebo byt napojen na pult centrální ochrany. Právě jméno svědka bude při soudním jednání znát jen soudce. Ten také, když to bude shledáno nezbytným, uvidí webovou kamerou snímanou tvář svědka na monitoru, umístěném v tajné místnosti soudu. Existuje i speciální akustický program, který pozmění svědkův hlas a odstraní z jeho projevu často používaná a jen pro něho typická slova, která by jeho totožnost mohla prozradit.

Pokud se to ukáže nezbytné a sám „klient“ si to také přeje, pak je možné mu kromě osobních údajů změnit plastickou operací vzhled, ale i třeba pohlaví. Podle Zimina zatím tento požadavek nikdo nevzněl. V případě, že klient sám spáchal nějaký trestný čin a je odsouzen, tak samozřejmě jde do vězení, ale může dostat jen třetinu trestu a ještě nastoupí výkon trestu pod jiným jménem. I při výkonu trestu je pod dohledem Federální služby pro výkon trestu. V minulém roce byl v rámci změn v trestním zákoníku přijat doplněk, který spolupachatelé, jehož svědecká výpověď podstatným způsobem napomohla k vyřešení případu, zajišťuje buď nejnižší trestní sazbu, nebo i jen podmíněčný trest.

Zásobárna opatření ve prospěch „klienta“ je podle Zimina velmi bohatá, zahrnuje mimo jiné i zinscenování smrti a následně pohřbu „klienta“. „Klient“ může pod jiným jménem žít na opačném konci země, ale pokud si to bude výslovně přát, pak se může po nějaké době znovu objevit a vstoupit do života své rodiny, která, pokud to bylo součástí „klientova“ přání, měla možnost jej jen v márnici identifikovat a pak již rozjet dědické řízení. O skutečném osudu těla a jeho majitele nevěděla nic.

Za bezpečnost „klienta“ nese plnou zodpovědnost jeho osobní „kurátor“, říká dále Zimin, ten jediný zná skutečnou jeho totožnost, ostatní členové vyšetřovacího týmu jej znají jen pod pseudonymem.

**Z materiálů MV RF přeložila a zpracovala
Mgr. Dana SLOŽILOVÁ**



*Hawk Eye
DR-200
zepředu...*



...a zezadu



*Paměťová
karta
se zasouvá
ze strany*

JESTŘÁBÍ OKO

Dvě krabičky cigaret vedle sebe – to je zhruba velikost nového digitálního videozáznamníku Hawk Eye DR-200, který má od začátku roku 2010 v programu švýcarská firma Sintrade AG, vlastníci výhradní licenci pro celou Evropu. DR-200 má rozměry (105x67x22 mm (uprostřed 38,5 mm) a hmotnost 156 g.

Záznamník je – většinou – připevněn za předním sklem vozidla a číhá. Co všechno Hawk Eye DR-200 umí? Jedna kamera sleduje, co se v úhlu 130° děje před vozidlem – druhá sleduje, co se v úhlu 140° děje ve vozidle; obě s rozlišením 640x480 bodů, samozřejmě včetně záznamu zvuku. Ve voze bývají horší světelné podmínky, a tak je vnitřní kamera vybavena sedmi infračervenými svítkami LED, které se při sníženém osvětlení automaticky zapnou – záznam se pak ovšem z barevného změní na černobílý.

G-snímač zaznamenává vibrace vozu ve třech osách – XYZ, ze záznamu lze odvodit stav povrchu vozovky nebo například kdy nastal defekt osového ložiska. GPS modul dodává data, která zaznamenávají trasu a rychlost vozidla, samozřejmě s časovým průběhem. Všechna data jsou simultánně zaznamenávána na paměťovou SD kartu s libovolnou kapacitou až do 16 GB. Je-li karta naplněna, začne nový záznam přepisovat původní. Po skončení jízdy řidič (nebo zaměstnavatel) kartu vyndá a data (pokud to uzná za nutné) přepíše do počítače. Na monitoru pak lze sledovat komplexní videozáznam pohybu vozidla se všemi daty.

Napájení záznamníku je buď 12 V nebo 24 V, podle typu vozidla (osobní/nákladní).

Řidič může zapnout záznamník a o víc se nestarat, nebo použít dálkové ovládání, kterým může vypnout vnitřní kameru, snímat jednotlivé fotografie s rozlišením 1024x768 bodů, přepnout kameru do režimu „parkování“, kdy je snímán záznam se sníženým rozlišením (320x240 bodů, QVGA) atd. Zapnutí záznamníku a nastavení základního režimu je ovládáno třemi malými tlačítky.

A k čemu je to dobré? Řidič má – nejen v případě nehody – osobní důkaz o průběhu cesty a případných ohroženích. V případě střetu zájmů při nehodě může záznam sloužit jako důkazní materiál pro pojišťovnu nebo soud. Stane-li se velmi závažná nehoda, při které baterie vozidla vypoví službu, je záznamník ještě 12 sekund napájen z vestavěné baterie (Li-Ion-Polymer). Zdá se to málo, ale 12 sekund je v mnoha případech dlouhá doba...

O záznamník mají zájem policejní sbory (zadržený si může způsobit sebezranění a tvrdit, že byl v autě bit, záznam jednání před vozidlem a mnoho jiných aplikací), taxikáři (napadení zákazníkem aj.), majitelé transportních firem a autoškol, kurýři (spor se zaměstnavatelem), řidiči mikrobuseů svážející děti do škol atd., včetně soukromníků.



*Montáž je
jednoduchá,
záznamník
lze od držáku
kdykoliv
odejmout*



Komplexní záznam

Doporučená prodejní cena záznamníku Hawk Eye DR-200 je 549 švýcarských franků, v současnosti se jedná o výběru zastoupení pro ČR.

Stano R. KRÍŽ
Foto autor

PROGRAM PODPORY A OCHRANY OBĚTÍ OBCHODOVÁNÍ S LIDMI MV ČR

V roce 2009 pokračovalo úspěšné fungování celostátního Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi¹⁾ Ministerstva vnitra ČR (dále jen „Program“), který navazuje na pilotní projekt Úřadu pro drogy a kriminalitu OSN „Model podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi za účelem sexuálního vykořisťování“ z roku 2003.

Program nabízí pomoc obětem obchodování s lidmi a motivuje je ke spolupráci s orgány činnými v trestním řízení, aby přispěly k potrestání pachatelů. Program je realizován prostřednictvím národního referenčního mechanismu, do něhož jsou zapojeny státní, mezivládní a nestátní neziskové organizace (dále jen „NNO“).

Program je určen obětem obchodování s lidmi zejména za účelem sexuálního a pracovního vykořisťování, kterým nabízí právní, psycho-sociální a zdravotní pomoc, ubytování, podporu při integraci do běžného života či dobrovolný důstojný návrat do země původu. V případě cizinců pobývajících na území nelegálně dochází v rámci Programu k zajištění úpravy pobytového statutu.

Kromě humanitárního aspektu je cílem Programu i získávání relevantních informací o kriminálním prostředí, které mohou vést k odhalení, potrestání a odsouzení pachatelů této trestné činnosti.

V rámci Programu Ministerstvo vnitra ČR („MV“) efektivně spolupracuje s věcně příslušnými resorty (Ministerstvo spravedlnosti ČR, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR a Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR), Policií ČR a nevládním sektorem. Do Programu jsou z nevládního sektoru zapojeny prozatím dvě nevládní organizace („La Strada Česká republika, o. p. s.“, a „Arcidiecézní charita Praha“) a jedna mezivládní organizace – Mezinárodní organizace pro migraci („IOM Praha“). S nevládními organizacemi byly podepsány

aktualizované Dohody o spolupráci v rámci Programu na rok 2009. Dalšími spolupracujícími nestátními neziskovými organizacemi byly v roce 2009 – Organizace pro pomoc uprchlíkům, o. s., a Rozkoš bez rizika, o. s.

K zajištění fungování Programu se v intervalech přibližně jednoho měsíce schází užší skupina expertů na tzv. koordinačních schůzkách. Zde jsou operativně řešeny aktuální problémy týkající se jednotlivých obětí obchodování s lidmi a souvisejících preventivních aktivit a opatření. Meziresortní koordinační skupina pro oblast boje proti obchodování s lidmi (dále jen „MKS“) ²⁾ zodpovídá za koordinaci aktivit v oblasti boje proti obchodování s lidmi a plnění úkolů vyplývajících z relevantních materiálů, zejména z Usnesení vlády ČR ze dne 23. ledna 2008 č. 67 k Národní strategii boje proti obchodování s lidmi (pro období let 2008–2011), a jeho následných aktualizací. MKS zabezpečuje výměnu informací mezi hlavními partnery. Široké zastoupení resortů v MKS i účast vybraných expertů na koordinačních schůzkách plně respektuje doporučení k vytvoření tzv. národního referenčního mechanismu.

Jako zcela bezproblémový a rychlý lze označit průběh spolupráce mezi jednotlivými aktéry národního referenčního mechanismu, ať již jde o zařazování obětí (Policie ČR, MV, NNO), o úpravu pobytu obchodovaných osob (MV, Ředitelství cizinecké policie, NNO) či o realizaci dobrovolných návratů v rámci Programu (IOM Praha).

V roce 2008 podal odbor prevence kriminality výzvu k zaslání žádosti o poskytnutí státní dotace na dotační titul „Prevence obchodování s lidmi a pomoc obětem obchodování s lidmi“ pro rok 2009. K zabezpečení plnění úkolů vyplývajících ze Strategie prevence kriminality na léta 2008 až 2011 vyhlásil v roce 2009 odbor prevence kriminality výzvu k zaslání žádosti o poskytnutí státní dotace na dotační titul pro nestátní neziskové organizace „Prevence v oblasti obchodování s lidmi a pomoc obětem obchodování s lidmi“ pro rok 2010 se zaměřením především na mužské oběti obchodování s lidmi.

V roce 2009 byly v rámci dotačního programu „Prevence obchodování s lidmi a pomoc obětem obchodování s lidmi“,



**PREVENCE
SE MUSÍ VYPŁATIT**

který spravuje Ministerstvo vnitra a schvaluje Republikový výbor pro prevenci kriminality, přiděleny finanční prostředky čtyřem nestátním neziskovým organizacím – La Strada Česká republika, o. p. s., Arcidiecézní charita Praha, Organizace pro pomoc uprchlíkům, o. s., a Rozkoš bez rizika, o. s., v celkové výši 3 800 000 Kč na realizaci čtyř projektů.

DOTACE 2009 – KONKRÉTNÍ CÍLE A VÝSTUPY PROJEKTŮ

Projekt Magdala: Pomoc a podpora obchodovaným osobám a jejich dětem Arcidiecézní charity Praha spočíval v poskytování sociální asistence (např. lékařská, psychologická pomoc, sociálně právní poradenství, chráněné utajené bydlení) obchodovaným osobám a jejich dětem. V rámci preventivní činnosti vyhledávali terénní pracovníci oběti obchodování s lidmi a informovali potenciální klienty/ky o Programu. Dále se zaměřovali na pomoc obětem obchodování s lidmi, především na jejich návrat do běžného života, začlenění do společnosti, vstup a setrvání na trhu práce a také na podporu výchovy a vzdělávání dětí. V rámci dotace byly podpořeny telefonní linky – Linka pomoci Magdala, která podává komplexní informace k problematice obchodování s lidmi a domácímu násilí. Od 1. 1. 2009 – 31. 12. 2009 bylo evidováno 701 kontaktů. Na lince „Řekni to za mě“ bylo evidováno od 1. 1. 2009 – 31. 12. 2009 30 kontaktů.

Organizace pro pomoc uprchlíkům, o. s., se v rámci projektu **Prevence obchodování s migranty a v ČR pracujícími cizinci** zabývala podporou, rozvojem a rozšířením poradenských služeb do regionů hlavního města Prahy, Jihomoravského kraje, Jiho-

¹⁾ Metodický návod prvního náměstka ministra vnitra ze dne 26. října 2007 k fungování Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi a jeho institucionálnímu zabezpečení

²⁾ Usnesení vlády České republiky č. 1006/2008 o zřízení Meziresortní koordinační skupiny pro oblast boje proti obchodování s lidmi

Statistiky k obětem obchodování s lidmi v Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi MV ČR (2009)

Rok	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	CELKEM
Národnost								
Česká republika		2	3	4	5	4	3	21
Slovenská republika		3		1	1	1	1	7
Moldávie	3							3
Ukrajina		1	6	3	3	7	8	28
Bulharsko		2	4		1			7
Vietnam	1		3	3	2			9
Rumunsko				3		6		9
Makedonie					2			2
Rusko	1	1			3	1		6
Kyrgystán		1			1	1		3
Lotyšsko		1	1					2
Uzbekistán						1		1
Brazílie						3		3
Thajsko							1	1
CELKEM	5	11	17	14	18	24	13	102

českého kraje, Plzeňského kraje a Středočeského kraje. Odborné poradenství se zaměřovalo na pomoc cizincům, kteří nelegálně pobývali na území ČR, cizincům pracujícím v ČR v rámci klientského systému a cizincům, kteří neměli možnost prodloužení pobytu v ČR.

V rámci projektu **La Strady Česká republika: Pomoc a podpora osobám obchodovaným a vykořisťovaným zejména s ohledem na uplatnění jejich práv** byly poskytovány specializované právní služby obchodovaným a vykořisťovaným osobám. Byla podpořena práce v terénu při vyhledávání obchodovaných osob se zaměřením na vietnamskou, mongolskou a ruskojazyčnou skupinu migrantů a migrantek. Projekt se také zabýval aplikací bezpečnostního plánu pro zaměstnance organizace La Strada, analýzou a mapováním zkušeností týkajících se odškodňování obchodovaných osob a adaptací databázového systému, nejen pro potřeby MV.

Rozkoš bez Rizika, o. s., se ve svém projektu „**Konec novodobého otroctví v Čechách**“ aneb „**O co usluje terénní program o. s.**“ věnovala odbornému poradenství a preventivním aktivitám v oblasti obchodování s lidmi. Terénní práce na území hlavního města Prahy a Středočeského kraje, dále v Ostravě, Jižních Čechách, Karlovarském kraji, na Chomutovsku,

Ústecku a Liberecku směřovala k vyhledávání obchodovaných osob se zaměřením na monitoring prostituční scény. V rámci preventivní činnosti byly kontaktované osoby informovány také o Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi.

V roce 2010 budou výstupy z projektů na základě dohody s neziskovými organizacemi zveřejněny na webových stránkách MV.

STATISTICKÉ ÚDAJE – PROGRAM

V roce 2009 bylo do Programu zařazeno 13 obětí obchodování s lidmi, z toho 9 žen a 4 muži. V uvedeném roce Policie ČR identifikovala a navrhla do Programu celkem sedm obětí obchodování s lidmi. O nucenou práci či pracovní vykořisťování se jednalo v osmi případech. V pěti případech bylo zaznamenáno sexuální vykořisťování. Nejčastěji byly oběti ve věkovém průměru 35 let. Nejmladší oběti bylo 22 let a nejstarší bylo 54 let.

Za období 2003–2009 **setrvává v Programu 20 obětí** (z toho je 16 cizinců/nek a 3 občane/ky ČR a 1 občan SR), které nadále spolupracují s orgány činnými v trestním řízení a jsou jim poskytovány služby v rámci Programu.

Celkem bylo od roku 2003 zařazeno do Programu 102 obětí obchodování s lidmi.

DOBROVOLNÉ NÁVRATY – PROGRAM

OPK koordinuje a hradí obětem obchodování s lidmi dobrovolné návraty do země původu, které jim umožňují vrátit se do své vlasti bezplatně, bezpečně a důstojně. V roce 2009 byly realizovány dva dobrovolné návraty – jeden do země původu (Thajsko) a jeden zpět do České republiky. Celkem bylo od roku 2003 realizováno 43 dobrovolných návratů, z toho se do České republiky vrátilo 11 českých občanů.

PREVENTIVNÍ AKTIVITY OPK A KAMPANĚ VE SPOLUPRÁCI S NNO

V první polovině roku 2009 byla ukončena kampaň, která byla zaměřena na cílovou skupinu zákazníků prostituce a nepřímou na oběti obchodu s lidmi za účelem sexuálního vykořisťování. Partnerské organizace vytvořily pro kampaň platformu nazvanou „Spolu proti obchodu s lidmi“. Slogan kampaně zněl „**Neboj se to říct za ní.**“

Během kampaně byly využívány webové stránky v českém, anglickém a německém jazyce (www.rekni-to.cz; www.sage-es.cz; www.say-it.cz). U partnerských organizací

byly zřízeny také telefonní linky pro informační účely i tísňové volání.

V roce 2009 OPK vydal ve dvou jazykových verzích brožuru o Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi, která je určena odborné i široké veřejnosti a potencionálním obětem obchodování s lidmi a vybavil jimi 14 vybraných organizací. Brožura přispěje ke zvýšení informovanosti o obchodování s lidmi a seznámí veřejnost s Programem podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi.

V roce 2009 byly také aktualizovány webové stránky Ministerstva vnitra k problematice obchodování s lidmi ve spolupráci s odborem bezpečnostní politiky MV. Jsou zde zveřejněny dokumenty a aktuální kontakty neziskového a mezivládního sektoru. Stránky jsou dostupné na webové adrese <http://www.mvcr.cz>.

Pravidelně jsou zveřejňovány příspěvky k problematice obchodování s lidmi v Informačním servisu prevence kriminality a v profesním časopisu Policista, které OPK vydává.

VZDĚLÁVACÍ AKTIVITY A PROJEKTOVÉ ZÁMĚRY

V roce 2008 byl OPK schválen projektový záměr na programové dílo „Informační systém Obchodovaná osoba“. Jedná se o softwarovou databázi určenou pro sběr údajů od klientů zařazených do Programu. Přístup k databázi budou mít pouze zástupci MV a OPK. V roce 2009 nadále realizace projektového záměru pokračuje. Tato databáze bude obsahovat přehled položek, podle kterých by se měly oběti obchodování s lidmi v Programu evidovat. Cílem informačního systému je shromažďovat a třídit údaje o obětech obchodování s lidmi, které jsou zařazeny do Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi, nebo kterým byl umožněn dobrovolný návrat do země původu. Registr by měl být schopen poskytovat výstupy a třídění na základě různých filtrů a zpracovat údaje ve formě statistických souhrnných výstupů.

I v roce 2009 byly pořádány semináře pro vojáky v rámci vyšší důstojnické školy a generálního štábu pro účely zahraničních misí ve spolupráci s Univerzitou obrany v Brně.

Zástupci OPK se také v uplynulém roce průběžně účastnili přednáškových a vzdělávacích aktivit ve spolupráci se státními institucemi a nevládním sektorem. Zároveň také pořádali vzdělávací semináře zaměřené na problematiku obchodování s lidmi, jejichž cílem bylo informovat o preventivních aktivitách OPK v oblasti obchodování s lidmi a o fungování Programu.

MEZINÁRODNÍ SPOLUPRÁCE

V roce 2009 se dále rozvíjí aktivní spolupráce s různými mezinárodními organizacemi v uvedené problematice (např. OSN – UNODC, Rada Evropy, orgány Evropské unie atd.). Odbor prevence kriminality Ministerstva vnitra je gestorem mezinárod-

ního projektu „Mezinárodní referenční mechanismus pro oběti obchodování s lidmi v zemích zdrojových a cílových“, který koordinuje International Centre for Migration Policy Development (dále jen „ICMPD“, česky Mezinárodní centrum pro rozvoj migračních politik). Cílem projektu je propojení existujících národních koordinačních mechanismů pro ochranu a pomoc obětem obchodu s lidmi, sjednocení standardů služeb poskytovaných obětem a především posílení mezinárodní a bilaterální spolupráce v oblasti repatriace a reintegrace obětí.

Hlavním výstupem tohoto projektu bude stanovení principů péče o oběti obchodování s lidmi a jejich navrácení do země původu.

Garantem projektu je Itálie, vedle ČR dále spolupracují Portugalsko, Bulharsko, Rumunsko, Albánie, Maďarsko, Makedonie a řada neziskových organizací. ICMPD je odpovědné za implementaci standardů a plnění aktivit v rámci tohoto mezinárodního projektu.

V lednu 2009 se na MV pořádal workshop k problematice obchodování s lidmi ve spolupráci s ICMPD, tzv. Fact Finding Mission. Na workshopu se setkali zástupci OPK a odboru bezpečnostní politiky MV, neziskových a mezivládních organizací, policie a justice se zástupci ICMPD. Hlavním cílem bylo představení národního referenčního mechanismu v oblasti obchodování s lidmi v České republice a stanovení možností implementace mezinárodních standardů péče o obchodované osoby.

V návaznosti na předchozí workshop se pak v březnu 2009 konal pod záštitou OPK odborný mezinárodní seminář „First Transnational Seminar“. Zúčastnilo se ho 30 zahraničních hostů. Českou delegaci tvořili odborníci z řad Policie ČR, justice a neziskového a mezivládního sektoru. Na semináři se kromě jiného prezentovala studie, která byla zaměřena na výpovědi obchodovaných osob a dále národní referenční mechanismy v oblasti obchodování s lidmi v účastnických zemích, které jsou zapojeny do projektu.

PŘEDSEDNICTVÍ ČR V RADĚ EVROPY

Jednou z priorit českého předsednictví v radě Evropy byl boj proti organizovanému zločinu – obchodování s lidmi. Proto odbor prevence kriminality MV zorganizoval dne 3. června 2009 v Park Hotelu Plzeň mezinárodní odbornou konferenci s názvem „Prevenice a boj proti obchodování s lidmi se zaměřením na snižování poptávky po sexuálních službách a sexuálním vykořisťování“. Cílem této konference bylo vzájemně se informovat o dobré praxi a preventivních opatřeních v jednotlivých státech Evropy ve vztahu k dané problematice. Výstupy a prezentace expertů jsou dostupné na webové adrese <http://www.mvcr.cz/clanek/konference-a-seminare.aspx>.

PhDr. Olga ŠIFFEROVÁ
odbor prevence kriminality MV



**MUZEUM POLICIE
ČESKÉ REPUBLIKY**
Ke Karlovu 1, Praha 2
tel.: 224 922 183
fax: 974 841 091
e-mail: muzeum@mvcr.cz
**PROGRAM
květen 2010**

Středeční odpoledne pro děti – od 14.00 do 15.00 hod.

- * 5. 5. Děti, pozor, červená!
 - * 19. 5. Společně bezpečně
 - * 12. 5. Na kole či pěšky
 - * 26. 5. Jezdíme bez nehod
- Vstupné na dětské pořady 5 Kč

VÝSTAVY A JINÉ AKCE

- * 7.–23. 5. Fashion/Design/Zlín – prezentace prací studentů a pedagogů Ateliéru designu oděvu zlínské Univerzity Tomáše Bati
- * do 30. 6. Kriminalistika proti zločinu – výstava k padesátému výročí KÚ Praha
- * do 30. 6. Kriminalistický kabinet 1954–1970, výstava ze sbírek muzea Ochrana obyvatelstva – expozice Hasičského záchranného sboru
- * Prostituce staré Prahy, Ochrana osob a majetku – stále výstavy
- * 5. 5. 14.00 hod. PIETNÍ AKT
- * 18. 5. DEN MUZEÍ A GALERIÍ (pro návštěvníky vstup zdarma)
- * 19. 5. 10.00–16.00 hod. SPOLEČNĚ BEZPEČNĚ – preventivní akce zaměřená nejen na seniory s bohatým doprovodným programem (pro účastníky vstup zdarma)
- * 20.–23. 5. BAMBIRIÁDA (pro účastníky vstup zdarma)

FILMOVÝ ČTVRTEK – od 17.00 hod.

- * 13. 5. Holka z města – romantická komedie o změně postoje k životním hodnotám
- NA OBJEDNÁVKU:** Doprávní výchova pro mateřské školy a 1.–4. ročníky základních škol
- * Mládež a kriminalita – besedy pro 2. stupeň ZŠ a studenty středních a učňovských škol
 - * Dětské dopravní hřiště pro veřejnost čtvrtek 13.00–15.00 hod., sobota a neděle 10.00–12.00 hod. a 14.00–16.00 hod. Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.), cyklisté jsou povinni používat na dopravním hřišti cyklistickou přilbu.
- Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862
Internetová adresa – <http://www.muzeum.policie.cz>
Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.
- Změna programu vyhrazena



mjr. Bc. Aleš Haisl



npor. Miloslav Kogler

Začátkem března se v prostorách kinosálu Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy za účasti významných hostů uskutečnil slavnostní akt předávání „CEN ŘEDITELE ZA ROK 2009“.

Kromě managementu Pražského ředitelství v čele s ředitelem plk. Mgr. Martinem Červíčkem se slavnostního předávání cen oceněným policistům a občanským zaměstnancům zúčastnil ředitel KŘP Středočeského kraje plk. JUDr. Václav Kučera, ředitel Kanceláře policejního prezidenta plk.

JUDr. Michal Dlouhý, místopředseda NOS kpt. Bc. Daniel Bláha, starosta Městské části Nebužice Libor Přerost a Dr. Alexandr Huňát. Konferování akce se ujal moderátor pořadu 112, vysílaného TV Nova, pan Miroslav Vaňura.

Vítězové jednotlivých kategorií:

V kategorii veterán roku zvítězil **npor. Miloslav Kogler**, zástupce vedoucího

CENA ŘEDITELE 2009



mjr. PhDr. Alena Kolářová



mjr. Bc. Josef Fiala



Svatopluk Musil



mjr. Ing. Jan Nejtek

MOP Košře Obvodního ředitelství policie Praha II. Do služebního poměru nastoupil v roce 1972. Začínal u pořádkové policie, kde si postupně prošel všemi funkcemi, od hlídkové služby, okrskáře, zpracovatele až po zástupce vedoucího místního oddělení Košře, kde působí již skoro 20 let. I přes svůj věk se aktivně zapojuje do zavádění nových trendů. Je vzorným příkladem v chování a vystupování pro své mladší kolegy, kterým předává získané zkušenosti.

V kategorii **sportovec/sportovní tým roku** zvítězil **hokejový tým** reprezentantů Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Členové tohoto týmu se pravidelně zúčastňují Mistrovství Unie tělovýchovných sportovních klubů Policie ČR v ledním hokeji. V roce 2009 se stali „Mistry České republiky UNITOP“. Zúčastňují se i dalších hokejových turnajů a exhibičních zápasů. V letošním roce se chystají na charitativní zápas, jehož výtěžek bude věnován na nákup speciálního zdravotního přístroje. Členové tohoto týmu se řídí pravidly fair play. Jsou etickým a morálním vzorem pro své kolegy.

V kategorii **lady roku** zvítězila **mjr. PhDr. Alena Kolářová**, vedoucí 3. oddělení odboru obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování KŘ policie hl. m. Prahy. Hlavní náplní jejího zaměstnání je práce s ohroženými dětmi. Díky ní se podařilo zřídit speciální výslechovou místnost pro děti, které se staly oběťmi mravnostních trestných činů. Pracoviště, které řídí, je uznávaným partnerem pražských i mimopražských státních a nestátních institucí. Počátkem letošního roku obdržela paní Kolářová prestižní ocenění „LADY PRO 2009“, které každoročně uděluje společnost Comenius pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci.

V kategorii **tým roku** získalo první místo **3. oddělení odboru odhalování závažné obecné kriminality SKPV**. Pracovníci tohoto velmi kompaktního týmu se výrazným způsobem podílejí na odhalování extrémismu nejen na území hl. m. Prahy, ale i v rámci celé České republiky. Podílejí se také na zajišťování sportovních, kulturních a společenských akcí. V této souvislosti se zabývají problematikou diváckého násilí. V rámci Evropské Unie spolupracují s řadou policejních sborů.

V kategorii **čin roku** získal první místo **pprap. Petr Dočkal z MOP Hostivař Obvodního ředitelství policie Praha 4**. Při výkonu služby byl přivolán k případu vloupání do domu. Po příjezdu na místo se spojil s poškozeným, který ale po chvíli zkolaboval. Policista zachoval chladnou hlavu a okamžitě mu poskytl první pomoc. O něco později mu pomáhala i přivolaná lékařka z nedalekého zdravotnického zařízení. Přestože muž stále nejevil známky života, pokračoval policista v oživovacích pokusech až do příjezdu Záchrané služby. Svou důslednou rozhodností se mu nakonec podařilo život tohoto muže zachránit.

V kategorii **zaměstnanec roku** zvítězil **Svatopluk Musil z Místního oddělení Žižkov Obvodního ředitelství policie Praha III**. Svatoopluk Musil nastoupil k Policii ČR 1. 5.

2008 jako referent státní správy a samosprávy do funkce policejního recepčního na Místní oddělení Žižkov Obvodního ředitelství policie Praha III. Od svého nástupu se aktivně zapojil do výkonu svého zaměstnání a stal se tak nepostradatelným článkem tohoto útvaru. Svým profesionálním, ohleduplným a vstřícným jednáním je velkým přínosem při kontaktu s veřejností. Respektuje důstojnost občanů, kteří se ocitli v těžké životní situaci, ochotně jim pomáhá ji zvládnout. Do zaměstnání nastupuje vždy s úsměvem, jak sám říká, pro svou práci „žije“ a nedokáže si představit, že by ji již vykonávat nemohl. Funkci policejního recepčního vykonává i přesto, že se narodil postižen dětskou obrnou. On sám je hrdý na svou práci, pro své spolupracovníky je velkým vzorem.

V kategorii **velitel roku** zvítězil **mjr. Bc. Josef Fiala**, vrchní komisař vnější služby Obvodního ředitelství policie Praha I. Do služeb Policie ČR nastoupil v roce 1982. Svou služební kariéru upsal pořádkové policii, kde začínal jako řadový policista a pro své zkušenosti a schopnosti byl ustanoven do různých řídicích funkcí. Od roku 1996 vedl mnoho bezpečnostních opatření sportovního, kulturního ale i politického charakteru. Jeho mnohaleté zkušenosti a schopnosti vždy napomohly klidnému průběhu těchto akcí. Bezpečnostní opatření, která řídil, byla vždy velmi kladně hodnocena nejen ze strany nadřízených, ale i ze strany široké veřejnosti a partnerů. Jeho nabyté zkušenosti ocenily i ostatní evropské policejní sbory, které se podílely na zajišťování bezpečnostních opatření na území České republiky. Přítomnost mjr. Fialy na místě akce je zárukou toho, že ji policie úspěšně zvládne.

V kategorii **manažer roku** se na prvním místě umístil **mjr. Ing. Jan Nejtek**, vedoucí odboru analytiky Služby kriminální policie a vyšetřování KŘ policie hl. m. Prahy. V roce 1991 nastoupil na tehdejší úřad vyšetřování. V roce 2007 byl jmenován do funkce vedoucího odboru analytiky SKPV

KŘ hl. m. Prahy. Pod jeho vedením došlo k výraznému posunu při zavádění analytických nástrojů do každodenní policejní praxe. Tento útvar se stal nedílnou součástí při vyšetřování trestných činů. Tým, který vede, jako první v rámci Policie ČR uvedl na svět oddělení zabývající se informační kriminalitou. Jeho výsledky jsou pro ostatní policisty výraznou pomocí při řešení např. trestných činů páchaných pomocí internetu. Pod vedením mjr. Ing. Jana Nejtky se odbor analytiky SKPV stal vzorem pro ostatní podobné útvary. Díky efektivnímu využívání manažerských nástrojů jsou jeho kolegové a spolupracovníci motivováni tím správným směrem.

Kategorie policista roku

mjr. Bc. Aleš Haisl, vedoucí 4. oddělení odboru obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování KŘ policie hl. m. Prahy. Začínal v rámci tehdejšího Obvodního ředitelství policie ve služebním obvodu Prahy 3 na Místním oddělení Jarov jako řadový policista pořádkové služby. Své další kroky však směřoval na kriminální policii. Od roku 1994 s úspěchem odhaloval a vyšetřoval mnoho trestných činů. Pro mnohé zločince, kteří si motorová vozidla vzali do svých hledáček, se tak stal doslova postrachem. Díky svým zkušenostem a odhodlání byl v roce 2005 pověřen vedením pražského oddělení Služby kriminální policie a vyšetřování, zabývajícího se touto problematikou. Efektivita boje proti tomuto druhu kriminality se záhy objevila v policejních statistikách, neboť se od roku 2005 podařilo snížit počet odcizených motorových vozidel o přibližně 45 %. V této souvislosti se jedná o nejvýraznější pokles v rámci sledovaných trestných činů.

V závěru slavnostního shromáždění ocenil ředitel plk. Mgr. Martin Červíček modérátora Miroslava Vaňuru Medailí ředitele I. stupně za partnerství a propagaci image Policie ČR.

mjr. Mgr. Ivana JEŽKOVÁ
Foto Policie ČR



Hosté slavnostního předání



29

Našli jsme pro vás na internetu

*Byl pozdní večer – první máj – / večerní máj
– byl lásky čas. / Hrdliččin zval ku lásce hlas, / kde
borový zaváněl háj. / O lásce šeptal tichý mech; /
květoucí strom lhal lásky žel, / svou lásku slavík
růži pěl, / růžinu jevil vonný vzdech.*

Kdo by neznal aspoň prvních pár veršů naší nejpoužívanější romantické básně, která vyšla poprvé v roce 1836? V listopadu letošního roku si připomeneme významné kulturní výročí. Uplyne 200 let od narození jejího autora – Karla Hynka Máchy, zakladatele naší moderní poezie. Není tedy divu, že česká Obec spisovatelů k tomu výročí připravila projekt „2010 – Rok K. H. Máchy“, v jehož rámci se uskuteční řada kulturních akcí, autorských čtení, literárních besed i odborných diskusí. A protože měsíc květen – máj už jaksi samozřejmě spojujeme s Máchovým jménem, můžete si připomenout básnickovo dílo i na internetových stránkách. Úvodní informace o životě a díle jistě budete hledat na Wikipedii, tedy zadáním adresy cs.wikipedia.org. Do okénka vyhledávacího pak stačí zadat jméno „Mácha“ a z nabídky vybrat stránku věnovanou básníkovi, jeho dramatickým životním osudům a romantickému literárnímu dílu. Kompletní text Máje (v původním znění, v moderním přepisu i anglickém překladu) najdete na stránce www.lupomesky.cz/maj.

V květnu si každoročně připomínáme konec druhé světové války, letos už to bylo 65. výročí. A přesto teprve v únoru letošního roku byl spuštěn web, umožňující každému zájemci nahlédnout do centrální evidence válečných hrobů (CEVH). Snadno se můžete ujistit, že evidence válečných hrobů, památníků, pietních míst a pamětních desek je skutečně důkladná. Cestu do historie zahájíme na adrese valecnehroby.army.cz. Hlavní menu je tvořeno sekcemi „Úvod“ (základní informace, kontakty, veteráni, modlitba za padlé), „Válečné hroby v ČR a v zahraničí“ (péče o válečné hroby našich občanů u nás a v zahraničí), „Legie 100“ (vznik, činnost a odkaz československých legií), „Odkazy“ (kompetentní instituce, databáze, významná evropská bojiště apod.), „Evidence válečných hrobů“.

Podívejme se podrobněji jen na využití poslední sekce. Máme na výběr tři položky: Hledání v ČR, Hledání v zahraničí a Mapa lokalit válečných hrobů. Místo dlouhého povídání si ukážeme konkrétní postup:

Josef Valčík (nar. 2. 11. 1914) byl jedním z členů parašutistické skupiny „Silver A“ a spolu s J. Gabčíkem a J. Kubišem se podílel 27. května 1942 na úspěšném atentátu na zastupujícího říšského protek-



tora R. Heydricha. Chceme zjistit, kde se nalézají připomínky na Valčíkovo hrdinství a zvolíme „Hledání VH v ČR“. Objeví se dva formuláře – Hledání podle osobních údajů a Hledání podle údajů o VH. My známe jméno a příjmení, proto vybereme první formulář. Ze zobrazených šesti položek jsou nejzajímavější čtyři:

1. Pamětní deska na budově Základní školy v Lačnově (nedaleko Valašských Klobouků), jejímž žákem byl malý Josef.

2. Pomníček v Otrokovicích (bývalý areál Baťových závodů), kde pracoval Valčík jako koželuh.

3. Pomník výsadkářů v Poděbradech, připomínající nedaleké místo seskoku parašutistů skupiny „Silver A“ dne 29. 12. 1941.

4. Pamětní deska na chrámu sv. Cyrila a Metoděje v pražské Resslově ulici. V jeho kryptě zemřelo 18. 6. 1942 hrdinskou smrtí sedm parašutistů – účastníků atentátu. (Foto vpravo)

O velkém počtu válečných hrobů, památníků, pietních míst a pamětních desek na našem území svědčí hustá síť značek na „Mapě lokalit VH“. Po otevření stránky posuňte do středu zvolenou oblast a posuvníkem v levé části mapy zvětšujte měřítko tak, abyste se dostali až na přesné zobrazení polohy. Podrobnosti zjistíte kliknutím na zelený symbol památníku: zobrazí se detaily o objektu včetně jeho fotografií.

Když už si připomínáme výročí konce 2. světové války, upozorníme ještě na dvě vynikající stránky. Na www.dejepis.com vás určitě zaujme sekce „Historické dokumenty“. Kde jinde byste si mohli přečíst třeba Zlatou bulu sicilskou (většinou si o ní pamatujeme jen datum jejího vydání, rok 1212)? Dalšími zajímavými dokumenty z naší historie jsou např. Čtyři pražské artikuly, Dekret kutnohorský, Toleranční patent, Prohlášení československé samostatnosti nebo Mnichovská dohoda. Dalším zdrojem velmi zajímavých dokumentů, tentokrát z období 2. světové války, je přehled na adrese forum.valka.cz/index.php/f/1390.

Na závěr dnešního příspěvku nabízíme webové stránky unikátního Muzea strategických raketových vojsk, které provozuje Ústřední muzeum ukrajinských ozbrojených sil. (Foto vlevo) Muzeum se nachází v areálu kdysi vysoce tajné základny raket RS 22A, které měly v kódu NATO označení SS-24 „Skalpel“. Základna byla umístěna na hranici Mykolajevské a Kirovohradské oblasti v blízkosti města Pervomajsk. V roce 2001 byla v rámci závazku Ukrajiny nevlastnit atomové zbraně zničena poslední raketa SS-24 a ze základny bylo vybudováno muzeum. Je otevřeno denně od 10 do 17 hodin a prohlídku si můžete objednat telefonicky na čísle +38 05161 7-39-72, případně emailem webdev@rvsn.com.ua.

Pokud zrovna nemáte zaměřeno do Pervomajska, prolustujte si aspoň pěkně zpracovanou webovou stránku muzea rvsn.com.ua. Kliknutím na „Expozice“ získáte přehled o jednotlivých odděleních interiérových i exteriérových: Sály muzea s dlířci exponáty, Raketové motory, Řídící centrum, Expozice raket, Raketové silo. Součástí webu je bohatá fotografická dokumentace včetně řady velmi působivých panoramatických fotografií.

Poznámka: pokud jste už pozapomněli ruštinu a její azbuku, nic není ztraceno. O překladači Google jsme psali v čísle 8/2008 ...

Jaroslav KUSALA

Praha-Zličín je od roku 1990 městská část tvořená celými katastrálními územími Zličín a Sobín a severní částí katastrálního území Třebonice. Téměř všichni Pražané znají Zličín jako nákupní zónu a stanici a depo metra. Ty se ale paradoxně nacházejí převážně v katastrálním území Třebonice a jen zčásti v městské části Praha-Zličín.

SPOLUPRÁCE PŘINÁŠÍ VÝSLEDKY

První, kdo nás na MOP Zličín přivítal, byl prap. Pavel Procházka, který měl službu dozorcího. Odvedl nás na sekretariát vedoucího oddělení a spěchal zpět, kde už na něj čekal zdejší občan, který šel podat trestní oznámení. Zástupce vedoucího npor. Bc. Milan Maršálek řešil ve své kanceláři úkoly s druhým zástupcem, npor. Mgr. Barborou Divišovou. Ani tady jsme nerušili a šli jsme se pozdravit přímo s vedoucím policejní služby. Npor. Bc. Petr Kaucký měl ten den svůj program plný a my jsme ho směli doprovázet. U výborné kávy, která nás v chladném březnovém dopoledni zahřála, nám Petr Kaucký prozradil základní informace o oddělení a potom jsme vyjeli do terénu.

Znamé případy z okolí

Nejprve jsme v doprovodu šéfa policejní služby navštívili místa, kde se pro zdejší obyvatele stalo něco výjimečného. V obci Zličín se asi před dvěma lety stala vážná dopravní nehoda. Posádka osobního vozidla značky Škoda Fabia se vracela domů. Pouze několik desítek metrů od hřbitova, kde byli zapálit svíčku a položit na hrob kytičku, je nechráněný železniční přejezd a tady se vozidlo srazilo s vlakem. Žena ze škodovky bohužel zraněním podlehla.

Zastavili jsme se také u malého rybníčku v obci Sobín, kde se loni před vánočními svátky utopil starší muž. V sobotu odešel do zdejší restaurace Na Hrázi, aby si popovídal s kamarády a už se nevrátil. Manželka následující den na policii oznámila, že postrádá svého manžela, a tak se starší muž

dostal do databáze pohřešovaných. Pohřešovaný muž doslova „vyplaval“ asi za pět dní. To anonymně volal na policii ženský hlas, že na zdejším rybníčku něco podivného plave, možná mrtvola. Z následujícího policejního šetření vyplynulo, že se muž v noci vracel z hospůdky domů. Odcházel sám a pravděpodobně uklouzl na hladkém povrchu a spadl do vody, která je od restaurace pouze několik metrů.

Návštěva radnice

Další cesta vedla na Úřad městské části Praha-Zličín. Tady npor. Bc. Petr Kaucký absolvoval krátké jednání se zdejším starostou prof. Ing. Jaroslavem Veselým, DrSc., jednání jsme se měli možnost účastnit i my. Pan starosta se od vedoucího zličínských policistů dozvěděl poslední čísla ze statistiky trestné činnosti, která ukazují pokles oproti loňskému roku. Letos za stejné období policisté mají o 60 trestných činů méně než v loňském roce. Ve druhé části jednání padlo několik vět, jak ve zdejším policejním obvodu ještě více předcházet trestné činnosti. Na závěr nám pan starosta potvrdil, že vzájemná spolupráce radnice a Policie ČR je opravdu perfektní. „... policisté zajišťují například sportovní akce, den dětí nebo volby,“ zakončil starosta společné setkání.

Krátce z radnice

Nejstarší písemná zpráva o Zličínu je v listině knížete Břetislava I., která je datována ke dni 18. října 1045. Samotný Zličín vznikl jako vesnice. Roku 1960 byla

k obci připojena i nedaleká vesnice Sobín. Obě obce se staly součástí Prahy v roce 1974.

V letech 2005 až 2008 proběhl v Praze-Zličíně archeologický výzkum v poloze Za novou silnicí. Doposud tady bylo odkryto 177 kosterních hrobů.

Cestou do Metropole Zličín jsme se od nadporučka dozvěděli další zajímavosti.

Proč tady vzniklo MOP

V této lokalitě začátkem jednadvacátého století postupně vznikala rozsáhlá obchodní centra a jejich fungování přineslo i majetkovou trestnou činnost. Bylo proto nutné, aby se do blízkosti těchto obchodních center dostala i Policie ČR. Následovala opakovaná a složitá jednání mezi vedením pražské policie, Magistrátem hl. m. Prahy a radnicí ve Zličíně. Pražský magistrát zrekonstruoval ve Strojírenské ulici objekt, a tady v dubnu 2005 byla slavnostně otevřena nová policejní služebna. MOP Zličín začínalo s osmnácti policisty a vedoucím se stal npor. Bc. Petr Kaucký. Přišel z MOP Košíře společně s npor. Bc. Milanem Maršálkem, který v začátcích fungování nové služebny byl šéfovi velkým pomocníkem. „Bez Milanovy pomoci si nedovedu představit, jak bych to všechno zvládl,“ zavzpomínal na začátky zličínské služebny Petr Kaucký.

V současné době je na MOP Zličín celkem 40 tabulkových míst pro policisty a jedno místo pro občanského zaměstnance. Do naplnění tabulek vedoucímu chybí pouze dva uniformovaní muži zákona.



Při průjezdu Sobínem nás zaujala tato zvonička

Z uvedených počtů vyplývá, že MOP Zličín je oddělení II. typu. Do služebního obvodu patří zejména obec Zličín a Sobín, Hypermarket Globus a Metropole Zličín.

Nově dochází v lokalitě Zličín ke stavebnímu boomu, kdy developerské společnosti v okolí zmíněných obcí realizují ve zvýšené míře výstavbu bytových domů, které na bývalých lukách a polích rostou jako houby po dešti.

Trestná činnost

„Aktuálně nápad trestné činnosti našeho služebního obvodu tvoří zejména krádeže motorových vozidel a krádeže vloupáním do motorových vozidel na parkovištích nákupních center. V samotných obchodních centrech to zase jsou kapesní krádeže a krádeže zboží. Nechybí ani krádeže vloupáním do rodinných domů. Škála páchané trestné činnosti je samozřejmě širší, uvedl jsem pouze výčet základní skladby trestné činnosti našeho oddělení,“ zdůraznil vedoucí policejní služby.

S kým policisté spolupracují

S ohledem na uvedené skutečnosti bylo nutné, aby zdejší vedení rozvinulo spolupráci zejména

s vedením nákupních center, respektive s vedoucími pracovníky soukromých bezpečnostních služeb (SBS) působících v těchto multiplexech. Domluvili se na vzájemné komunikaci a možnostech spolupráce, neboť při páchání trestné činnosti v obchodních centrech dochází k prvotním záchytům a zadržení pachatelů zejména ze strany členů soukromých bezpečnostních služeb. Další spolupráce směřovala k odhalování trestné činnosti samotných zaměstnanců nákupních center.

K odhalování trestné činnosti a následnému zadržení pachatelů hodně přispívá kamerový systém, zejména v Metropoli Zličín a v Hypermarketu Globus. Pokud by policisté neměli dobrou spolupráci s bezpečnostními pracovníky, celkové procento zadržených a následně usvědčených pachatelů by bylo dostatečně nízké.

„Mnohokrát se pracovníkům SBS podařilo díky kamerovému systému vysledovat útěk pachatele prostorami nákupního centra. Pohyb zloděje sledovali až na parkoviště, včetně následného odjezdu motorovým vozidlem. Díky kvalitním kamerám zjistili registrační značku vozidla a s takovou informací se nám už lépe pracuje. V případech, kdy zadržíme pachatele trestného činu a získáme od vedení bezpečnostní služby kamerový záznam samotného průběhu protiprávního jednání na CD nosiči, je to základní usvědčující důkaz proti osobě pachatele,“ vysvětlil nám Petr Kaucký.

Samozřejmostí je spolupráce mezi Policií ČR a Úřadem městské části Praha-Zličín. Jednání mezi vedoucím MOP a sta-



Npor. Barbora Divišová a npor. Milan Maršálek – zástupci vedoucího MOP



Při kontrole v Metropoli Zličín policisté získávají důležité informace i od prodejců ve stáncích



rostou MČ jsou častá, záleží na aktuální bezpečnostní situaci v policejním obvodu, což jsme se měli možnost osobně přesvědčit.

Kontroly policejní hlídky

Velice těžko jsme hledali na parkovišti u Metropole Zličín volné parkovací místo. Parkoviště je rozsáhlé a plné osobních vozidel. Parkují tady i řidiči mimopražští, kteří dojíždějí do hlavního města za práci.

Rybníček nedaleko restaurace se stal osudným pro zdejšího občana

Z parkoviště zamíří do metra a pohodlně jedou na své pracoviště. Nicméně policejní hlídku v černých bundách jsme nepřehlédli. Pprap. Libor Klučiar a nstržm. Ondřej Raška chodili mezi vozidly, namátkově zkoušeli uzamčení parkujících vozidel a kontrolovali podezřelé osoby. Později se policejní kluci přesunuli přímo do obchodního centra, kde s kontrolou podezřelých osob pokračovali.

Schůzka šéfa policie s šéfem SBS

Vedoucí policejního oddělení měl v Metropoli Zličín schůzku s Bc. Michalem Měšťákem, vedoucím pracovníkem soukromé bezpečnostní služby ABL. Nejprve se oba šéfové domlouvali na společné akci, což je osvěta pro majitele a zaměstnance nájemních jednotek. Tentokrát v průběhu dvouhodinového společného setkání pracující jednotlivých obchůdků uslyší informace o požární ochraně, bezpečnosti práce, evakuaci osob o trestné činnosti a také o nově zakoupeném defibrilátoru. Vedení obchodního centra přístroj zakoupilo asi za šedesát tisíc korun a pracovníci SBS jsou díky záchranné službě vyškoleni a umí přístroj používat. Díky tomuto unikátnímu přístroji se může zachránit nejen lidský život, ale je potřeba, aby i zástupci jednotlivých nájemních jednotek o přístroji věděli a věděli i kam se v případě potřeby mají obrátit. „Nejhorší ale je, že je tady velká fluktuace zaměstnanců,“ posteskl si Michal Měšťák a doplnil. „Máme ročně pro obdobnou osvětu pracujících dva termíny, kdy od nás získají potřebné informace, ale za měsíc jsou desítky těchto osob pryč a na jejich místa přijdou další. Prodávající jsou většinou děvčata, a ta nemají žádné zkušenosti se zadržením případného pachatele, a když už chtějí podezřelého zadržet, většinou tak činí, ještě než projde pokladnami. Proto s policií pořádáme společné akce, kde zazní i rady tohoto typu. Naše bezpečnostní služba sřeží v Praze několik obchodních center a tady je spolupráce s policií na nejlepší úrovni.“

Měli jsme možnost nahlédnout i do kanceláře agentury, kde její pracovníci sledují a vyhodnocují kamery. Na monitoru nám jeden ze zaměstnanců ukázal, jak je možné sledovat pohyb případného zloděje, včetně opuštění obchodního centra až po výjezd vozidla z parkoviště. Pracovníci bezpečnostní služby se v hodinových intervalech střídají, to aby udrželi pozornost a mohli situaci na monitoru dobře vyhodnotit, zachytit v případě krádeže podezřelou osobu a sledovat její další pohyb.

Rozdělení nenechavců

Cestou zpět na policejní služebnu si povídáme na téma zlodějí. „Pachatelé jsou většinou lidé velmi zruční a vymýšlejí stále nové a nové metody, kterými se snaží bezpečnostní systémy a zařízení obelstít a překonat. Můžeme je rozdělit do několika kategorií podle používaných způsobů a metod,“ vysvětluje Petr Kaucký. Několik kategorií nám šéf popsal.

Pachatel je osoba, která se v minulosti



Starosta prof. Jaroslav Veselý při jednání s npor. Petrem Kauckým



V obchodním centru je policejní hlídka téměř každý den

nedopustila žádného trestného činu a chová se a jedná zcela impulsivně, podle hesla „příležitost dělá zloděje“. Zloději z této kategorie krádež obvykle neplánují a odcizené zboží si například pouze zastrčí za oděv. Obvykle nebývají seznámeni se skrytými zabezpečovacími zařízeními ani s bezpečnostním kamerovým systémem.

Pachatel je osoba, která se již v minulosti dopouštěla trestné činnosti, je obvykle dobře seznámena se zabezpečovacími zařízeními včetně kamer. Kamerám se snaží vyhnout a zabezpečení násilně odstranit. Krádeže se často dopouštějí i na zakázku a kontrolovat hodnotu odcizeného zboží, aby se se škodou dostali pod pět tisíc korun a v případě zadržení vyvázli pouze s přestupkovým řízením.

Pachatel je osoba, která při krádeži používá různé technické prostředky a nářadí. Snaží se vyhnout kamerovému systému. Ukázkovým příkladem u těchto zlodějů je používání tašek, batohů a různých zavazadel vystlaných hliníkovou fólií. Ta má za úkol obelstít bezpečnostní rámy a zajistit bezproblémový odchod.

Pachatel je osoba, která zboží prostě „vymění“, například vyjme vrtačku v základním provedení a do originálního obalu vloží vrtačku stejné značky, ale s příslušenstvím. Ta je ale dražší a mnohdy i o několik tisíc korun. U pokladny není na originálním obalu nic podezřelého, pokladní zkontroluje, že je v obalu vrtačka a čárový kód načte levnější verzi.

Poslední skupinou pachatelů krádeží jsou bohužel velmi často samotní zaměstnanci nákupních center. Jedná se většinou o pracovníky v pokladnách. Obvykle nebývají takzvanými kmenovými zaměstnanci a pro potřeby obchodních center je najímají různé společnosti. Hned první den v práci využijí pauzy na občerstvení, seberou tržbu a okamžitě opouští areál nákupního centra.

Ve všech uvedených kategoriích zlodějů je při zajišťování důkazních prostředků nepostradatelným pomocníkem právě kamerový systém.

Příklady ze života

Na samotný závěr jsme se dozvěděli několik případů, které zličínští policisté na

své služebně šetřili. V uvedených případech přišlo oznámení o krádeži právě od pracovníků soukromých bezpečnostních služeb.

Pracovník SBA zadržel podezřelého muže, který si do igelitové tašky vložil tři svetry a prošel linií pokladen bez zaplacení a žádný alarm se nespustil. Policisté po příjezdu do Hypermarketu Globus zjistili, že zloděj si tašku opatřil hliníkovou fólií, která vyslaný signál zabezpečovacího zařízení skutečně odstínila. Škoda, kterou zloděj způsobil, se vyšplhala téměř na šest tisíc korun.

Další případ ukazuje, že pracovníci obsluhy bezpečnostních kamer věnují své práci maximální pozornost. Opětovně se jednalo o prodejnu Globus, kde si zákaznice vybrala dámské lodičky. Poté, co si obuv vyzkoušela, vypravila se přímo k pokladně a i ona prošla, aniž by za nové boty zaplatila. Dál jak za pokladnu se ale zákaznice

něho muže. Na půllitrovou láhev s pitím si nalepil etiketu, která zákazníkům slouží jako případná identifikace doneseného či jinde zakoupeného zboží. Sledovaný muž si v prostoru s elektronikou vybral počítač v originálním obalu, sloupil etiketu s láhve, přendal ji na počítač a prošel pokladnou také bez zaplacení. Pokladník prostě ukázal krabici s nalepenou etiketou a tvrdil, že si počítač do prodejny přinesl. To už se ale k pokladně blížil pracovník SBS. Policisté následně zjistili, že mladý muž má již několik záznamů v rejstříku trestů.

Rady na internetu

Není vůbec žádné tajemství, že i internetové stránky občas nabízejí rady, jak správně krást! Zloději v obchodních centrech se opravdu snaží, aby byli co nejvíce napřed a unikli nejen bystrému zraku pracovníka bezpečnostní služby, ale i následnému postihu. A právě proto je velice důležitá

A co šéf?

Npor. Bc. Petr Kaucký nastoupil k Policii ČR v roce 1992. Začínal na MOP Košíře a prošel úplně vším, ví co která práce obnáší, co kdo může a musí i co policisté naopak k práci potřebují. Nikdo si na něj nepřijde. Ze služebny v Košířích přešel na Zličín v roce 2005, a to na pozici vedoucího oddělení. V rodině není policistou sám, uniformou se může pochlubit i jeho sestra, švagr, také tchán a i oba dědové byli policisté.

Petr Kaucký velmi rád rybaří a nejráději v klidu a v pohodě sedí s rybářskými pruty na břehu milované Berounky. Rád vzpomíná i na rybaření v Norsku. Největšími úlovky byly tresky. Na samotný závěr nám prozradil, že je sběratel vtipů. Při sbírání nových mu pomáhají všichni, kamarádi, známí i rodina. A několik vtipů si pro nás šéf zdejších policistů připravil:

Blondýnka stojí v noci na mostě a tluče na sloup veřejného osvětlení. Jde okolo policista a ptá se, „co to tady děláte slečno?“ A slečna mu odpoví, „no víte já jsem z venkova a sháním podnájem, no a tady píšou, že levně pronajmou 1 + 1, tak se chci zeptat, jestli je to ještě volné.“ Policista se podívá nahoru a povídá, „svítí, tak to jsou určitě doma.“

Baví se tři kamarádi potápěči. První povídá, „potápěl jsem se v létě v Černém moři a pánové, v 50 metrech ruská ponorka!“ „A jak jsi poznal, že je ruská?“ „No měla na boku rudou hvězdu.“

Druhý povídá, „to já se potápěl v Tichém oceánu a tam najednou ve 100 metrech americká ponorka!“ „A jak jsi poznal, že je americká?“ „No přece měla na boku bílou hvězdu.“

Třetí povídá, „pánové to nic není, já jsem se v létě potápěl na Orliku a tam najednou v 10 metrech policejní ponorka!“ „A jak jsi poznal, že je policejní?“ „No já jsem na ně zaklepal a oni mi otevřeli.“

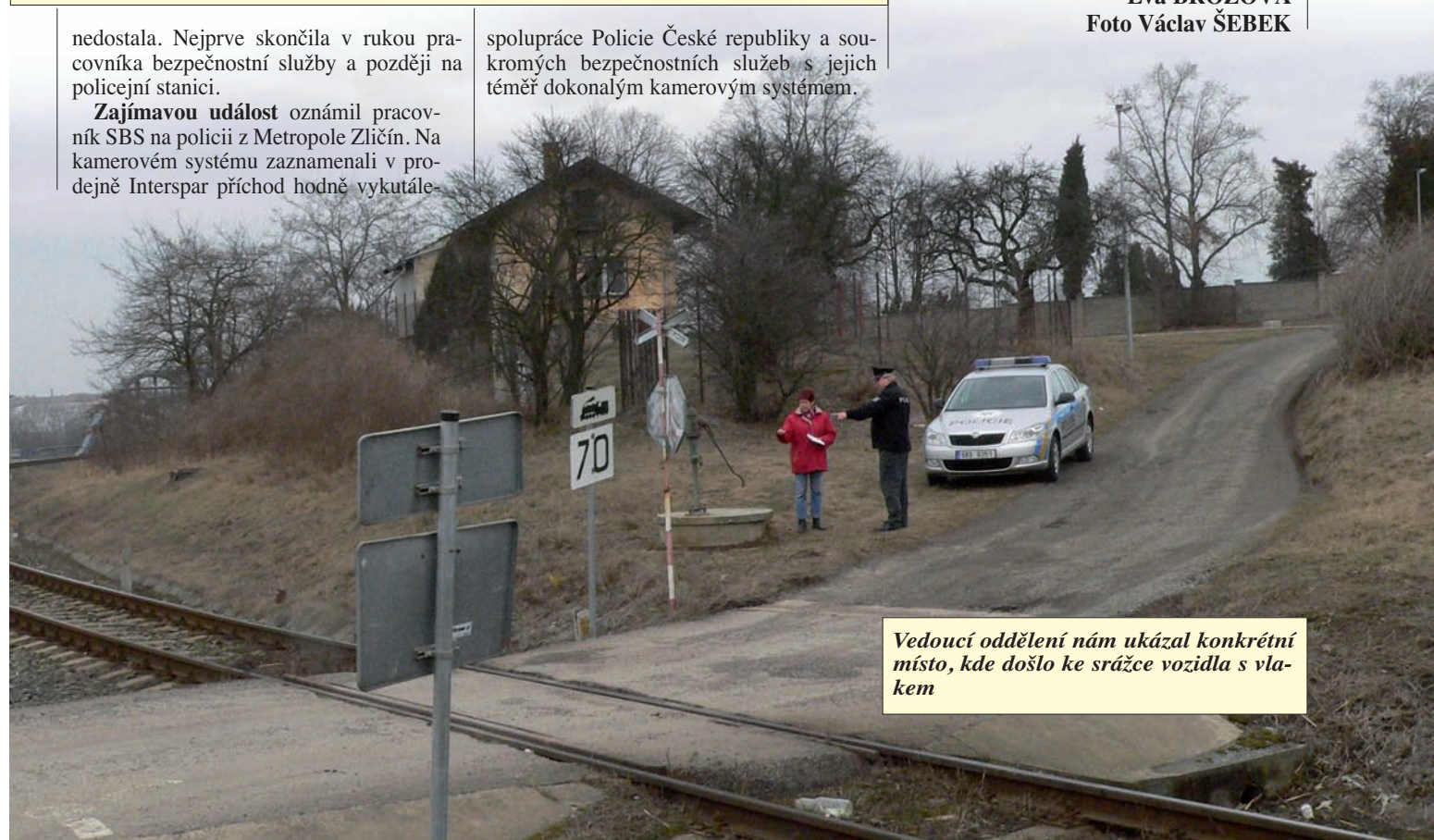
Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Na pracovišti SBS vyhodnocují jednotlivé kamery a šéf bezpečnostní služby nám jejich práci vysvětlil

nedostala. Nejprve skončila v rukou pracovníka bezpečnostní služby a později na policejní stanici.

Zajímavou událost oznámil pracovník SBS na policii z Metropole Zličín. Na kamerovém systému zaznamenali v prodejně Interspar příchod hodně vykutále-

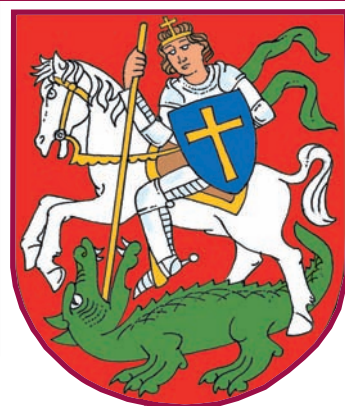
spolupráce Policie České republiky a soukromých bezpečnostních služeb s jejich téměř dokonalým kamerovým systémem.



Vedoucí oddělení nám ukázal konkrétní místo, kde došlo ke srážce vozidla s vlakem



Není dárek jako dárek. Od počátku 14. století začali čeští králové odkazovat, věnovat svým manželkám královnám celá města. Ženy tak měly zdroj důchodu, mnohdy dosti značný, zároveň vlastnily prostor, kam se mohly uchýlovat za zábavou i poznáním, stejně jako do bezpečí v těžkých chvílích. Dnes patří do výčtu královských věnných měst devět vesměs výjimečně krásných a zajímavých městských celků.



Jedno – Poličku – jsme už v soutěži měli. To dnešní, k němuž máte určit příslušné správné pojmenování, daroval Václav II. roku 1370 Elišce Rejčce a posléze je velký Karel IV. připsal jiné Elišce – Pomořanské. Leží, zcela v rozporu s názvem, celkem nízkou v široké kotlině říčky Loučné v Loučenské tabuli. Jeho vznik je datován někdy kolem roku 1260, a to již tehdy ve významném bodu cesty, obchodní stezky, z Prahy do Olomouce. Je velice důvodné věřit, že zde všichni projíždějící museli nechávat významné poplatky.

Město bohatlo, spokojené jistě bývaly i jeho vládkyně. Traduje se, že právě odtud putoval na stůl paní královny mimo jiné příspěvek v podobě čerstvých pstruhů. Dnes mohou zájemci o vyhlášenou rybi krmit dojíždět k sádkám v nedalekých Nových Hradech. Tam se zároveň nabízí prohlídka renovovaného rokokového – v republice dosti jedinečného – zámku.

Jinou nedalekou atrakcí je obec Vraclav (někdejší slovanské hradiště Vratislav). Sídlivali zde Vršovci – ti, co pomohli nadřazenému rodu Přemyslovců připravit bezživotí rodovému klanu Slavníkovců. Vládu ve vlastních tlapkách koncentrující přemyslovská mafie se jim za to roku 1108 odvděčila obdobným celkovým vyhlazením. Ještě k tomu mají Vraclavští na vršku památníček. A rovněž je u nich k vidění v „chrámové galerii“ (bývalý kostel sv. Mikuláše) unikátní polychromovaná (tedy barevná) sestava barokních soch (v nadživotních velikostech) z Křížové cesty (autorem je neznámý řezbář z Braunova okruhu) původně od poutního vrchu nad Králíky. A taky tu bývá po celý rok k mání záračná voda místního poustevníka – zaručeně léčivá a ozdravné účinky „klonující“ ve všech vodách, kam alespoň trochu odlita jest.

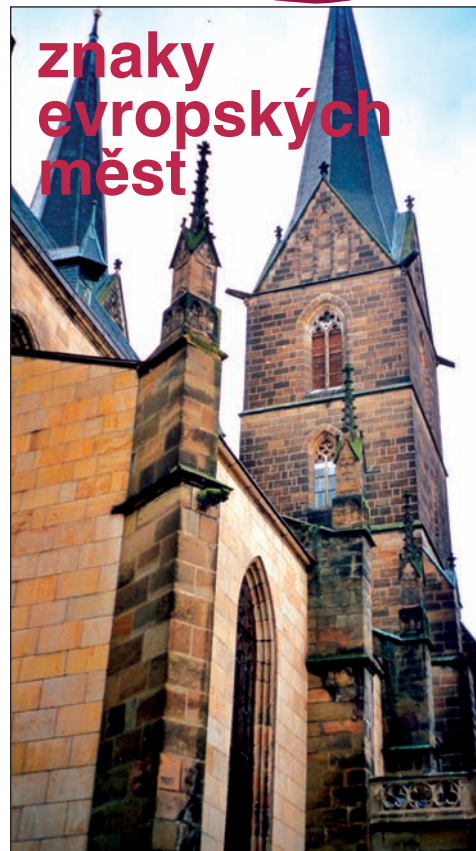
Samotné město, jemuž máte najít název, se řadilo svým uměleckým významem, mocným hradebním opevněním k nejpřednějším sídlům v rámci přemyslovského a později lucemburského státu. Náměstí Přemysla Otakara II. dosud náleží k nejrozsáhlejšímu u nás, pozoruhodností jsou dále tři městské brány, zejména pak ta regotizovaná Pražská, renesanční radnice, secesní sokolovna

nebo kostel kostel sv. Vavřínce (založený koncem 13. století jako trojlodní bazilika). – Ze staršího inventáře, praví odborné podklady, byl v nejvýznamnějším městském chrámu ponechán především hlavní oltář, původem ze Sedlce u Kutné Hory, dílo Matěje Václava Jekla, s monumentálním obrazem (jedním z největších v českomoravských končinách) Petra Brandla. Dvě drobné zajímavosti/nápovědy do finále:

1. Přestože ekonomický a politický vliv ztrácela královská věnná města již po bitvě na Bílé hoře (1621), jejich právní forma zanikla až v roce 1918 po vzniku samostatného Československa.

2. „Hádankové“ město se koncem minulého století proslavilo obzvláště výrobou autobusů zn. Karosa...

znaky evropských měst



Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. 5. 2010

Řešení z č. 3/2010 zní: město KUTNÁ HORA

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Ludmila Havlová, Praha; Jiří Jakubiček, Lipov; Ivo Stejskal, Praha.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Znaky evropských měst

Policista č. 5/2010

KUPON č. 5

/ki/
Foto
Dana KUTÁLKOVÁ
Kresba
František DOUBEK



Věčně mladá pistole Colt 1911A1, tentokrát v provedení švýcarské zbrojovky Astra

NOVINKY NA SVĚTOVÉM TRHU

Americká Shot Show a německá IWA jsou dva daleko největší a nejnavštěvovanější světové veletrhy civilních zbraní a příslušenství. Na počátku každého roku jsou tak ukazatelem nejnovějších trendů v konstrukci a výrobě civilních zbraní, střeliva a příslušenství, a tedy samozřejmě i příležitostí k představení novinek. Některé z nich sice mohou mít jen jepičí život, ale mnoho dalších se nepochybně objeví i na českém trhu. Pokusme se zde podívat alespoň na několik z těch, které měly premiéru po polovině ledna v Las Vegas nebo o dva měsíce později v Norimberku. Protentokrát vypustíme lovecký sektor.

Dvě stálice

Při hledání nového sortimentu mnoho firem využívá především dvě stálice. První a starší skupinu tvoří reminiscence na sto let starou Browningovu pistoli, všeobecně známou jako Colt 1911. Zhruba v posledním desetiletí jsme byli svědky toho, že všichni významnější světoví výrobci – včetně například České zbrojovky Uherský Brod cestou její americké dcery Dan Wesson – obohatili svůj sortiment o zbraně takového typu. Zdálo by se, že v tom sektoru už je přeplněno, ale přesto s vlastním provedením ještě i letos přišla mezi jinými firma Magnum Research, jinak populární se svým „kanonem“ Desert Eagle. Ve Švýcarsku byla nedávno revitalizována tradiční španělská značka Astra a v Norimberku se s ní rovněž objevily pistole ráže 45 Auto silně připomínající právě Colt 1911 A1.

Momentálně asi vrcholí zájem výrobců o jinou stálici, i když o půl století mladší:

populární Stonerovu AR-15 (americkou armádní pušku M16/M4) a její klony. Výrobci se řídí radami marketingových specialistů a samozřejmě zařazují do svého portfolia takové nové produkty, u kterých důvodně předpokládají dobré přijetí ze strany zákazníků; zjevně nadčasová koncepce (původně) útočné pušky si získala a dále získává po světě takovou oblibu, že ji ani zavedení výrobci jiných typů zbraní nemohli pustit ze zřetelů a na civilní trh dodávají nepřehlednou řadu civilních, pouze samonabíjecích verzí. Nyní se k nim z těch větších a významnějších připojila například zbrojovka Sturm, Ruger & Co.

Turecká firma Ucyildiz (Akda) však nabízí také služební a sportovní samonabíjecí brokovnice MKA v ráži 12. Vzhled napodobuje M16, i když vnitřní uspořádání je odlišné. Je zajímavé, že dřív to nikoho jiného nepadlo, přestože „kalašnikov“ na brokové náboje se vyráběl už léta.

Když už je řeč o Turecku: nejméně dvě desítky tamních tradičních i nově zakládáných zbrojoven se už zmocnily světového

trhu s plynovkami, ukusují stále větší kus koláče na trhu brokovnic a v posledních letech se vážně pustily do samonabíjecích pistolí. Na vědomí je s tímto sortimentem vzali už i obchodníci v Americe, takže mají docela solidní perspektivy. Turci nabízejí zbraně na všechny běžné náboje, nijak zvlášť převratných konstrukcí, ale spíš přejímající to, co se ve světě osvědčuje. Také vnější design a kvalita výroby jsou už – alespoň u některých firem – celkem slušné.

Pistole a revolvery – cesta k miniaturizaci

Lze konstatovat, že jako materiál rámu služebních a obranných pistolí už definitivně vítězí plasty a kompozity různých typů. Pistole s duralovými a podobnými rámy ve významnějším měřítku prodávají jenom Sauer a Beretta, a to ještě jenom pro určité skupiny výrobců (a v případě Beretty kvůli loňské mamutí zakázce ozbrojených sil USA na nové pistole M9). Ocelové rámy pak slouží jenom u sportovních zbraní a u zbraní pro zvláštní určení (zvláštní jed-



Samonabíjecí brokovnice Akda převlečená za pušku M16



**Smith & Wesson
Bodyguard 380**

notky) nebo případně k uspokojení zájmu menšinové skupiny tradicionalistů.

Služební zbraní armády a policie se už dávno stala samonabíjecí pistole, revolvery tuto pozici prakticky stoprocentně vyklidily i na americkém kontinentu, kde přežívaly nejdéle. Dnešní normální velikost služební zbraně je kompaktní, zatímco dřívější „plná velikost“ zůstává vyhrazena pro speciální jednotky a pro sport. Zároveň si stále větší oblibu získávají subkompakty, které se často doslova vejdu do dlaně, ale přitom střelí výkonnými náboji, zejména 9 mm Luger, .40 S&W nebo .45 Auto. S novými kompakty a subkompakty se letos představily zejména firmy Beretta (Px4 Storm) a SIG Sauer (P250).

Také ve stánku České zbrojovky Uherský Brod budila největší pozornost nová plastová postole CZ 75 Duty v rážích 9 mm Luger a .40 S&W. Světově populární pistole CZ 75 se také objevila s modernizovaným spoušťovým a bicím mechanismem Omega, který se zatím montoval jenom do pětasedmdesátke plné velikosti. Uživatel si může snad změnit ovládání z klasicke pojistky na vypouštěcí páku a naopak.

Poslední dva roky byly ve znamení nástupu co možná miniaturních obranných zbraní – samonabíjecích pistolí, ale i revolverů – v méně výkonných rážích .380 Auto/9 mm Browning kr., respektive .38 Special. K poměrně pestré škále jejich výrobců se letos připojila také firma Smith & Wesson. Aby toho nebylo málo, kromě pistole přidala do sortimentu i revolver téže třídy v ráži 38 Special – podobně jako to zcela nedávno s pistolí LCP a revolverem LCR provedla firma Ruger.

Pětiranový pouze dvojčinný (DAO) revolver S&W má název Bodyguard 380; „horní rám“ zbraně je z hliníkové slitiny, „spodní rám“ pak z polymeru s ocelovou vložkou. Hlaveň a nábojový válec jsou z nerezové oceli a vše je v matně černé povrchové úpravě. Také pistolka Bodyguard 380 s plastovým rámem má bicí a spoušťový mechanismus DAO, zásobník na 5 nábojů, hlavěň dlouhou 70 mm, celkové rozměry 133x104x19 mm a prázdnou hmotnost 336 g. Závěr je uzamčený do výhozniho okénka. Obě zbraně mají zabudovaný laserový zaměřovač Insight.

Do této kapitoly náleží také zmínka o pistolích Glock, které patří k nejoblíbenějším na světě, vyrábějí se ve více rážích a velikostech, nicméně dosud trpěly omezenou variabilitou či možností přizpůsobení



Glock G22 4. generace



**Samonabíjecí malorážka
Walther Micro UZI**

individuálním charakteristikám a požadavkům střelce. Částečně se to vyřešilo s novou, takzvanou čtvrtou generací pistolí, které konečně dostaly výměnné hřbety rukojeti různé velikosti. Mají také zvětšený reverzibilní záchyť zásobníku, novou dvojitou vratnou pružinou a hrubou texturou na rukojeti. Nové prvky se zatím uplatňují u jen nejžádanějších modelů pistolí Glock.

Malorážky

Rodinná firma J. G. Anschütz GmbH z Ulmu se pyšní tím, že 85 % medailistů na vrcholných sportovních soutěžích ISSF střelí s jejími malorážkami. Ještě markantnější je to v biatlonu, kde 95 % střelců používá malorážkovou opakovačku Anschütz 1827F (Fortner) s přímotažným závěrem. Přestože na této zbraně zdánlivě není co zlepšovat, firma jí věnuje soustavnou pozornost a letos opět přišla s mírně modifikovaným, vylepšeným modelem.

Velkým hitem současnosti však jsou civilní, tedy samonabíjecí malorážkové verze slavných vojenských zbraní minulosti i současnosti. Zatímco dosud nabíze-ly tento sortiment jen menší firmy, například filipínská Armscor nebo německá GSG, nyní se zapojují největší hráči na zbrojním trhu. Německá firma Walther loni představila čtyři malorážkové varianty útočných pušek Colt M16/M4. Letos tento sortiment rozšířila o tři další zbraně autorizované zbrojovkami Heckler & Koch (útočná puška HK416) a IWI (Mini UZI). S malorážkovými verzemi M16/M4 letos

přišly rovněž americké zbrojovky Ruger a Smith & Wesson; ta druhá s modelem MP15-22, který je reminiscencí na pušku S&W Military Police MP15.

Příslušenství

Accutact je název joint venture Izraelce Yamita Mila a americké firmy Caliber Sales Engineering. Specializuje se na dodávky pokročilých doplňků pro vojenské a policejní zbraně. Jedním z produktů je Angle-sight, principiálně jednoduché optické zařízení bez zvětšení, které se upevňuje na lištu Picatinny za jakýkoliv typ mechanických i optických mířidel nebo v kombinaci s laserovým zaměřovačem. Lze se s ním



Tlumiče hluku výstřelu Ase Utra

jet-2™ COBS-QM suppressor
Caliber: 223 Rem 11.5
Overall length of suppressor body: 150 mm
Added length to weapon: 105 mm
Weight: 580 g
Sound suppression: 25-27 db



„podívat za roh“, takže je možno střilet bezpečně z krytu.

Na loňských veletrzích Shot Show a IWA mělo premiéru přípojně dokumentační zařízení od americké firmy PistolCam Inc. Čínané, jak známo, umějí okopírovat všechno, a tak letos v Norimberku bylo k vidění obdobné zařízení PD91 Gun DTV od společnosti AEE Technology z Šenženu. Gun DTV, navíc v kombinaci

s laserovým zaměřovačem, má rozměry 65x38x38 mm, váží 110 gramů, upevňuje se na standardní lištu Picatinny dlouhé nebo krátké zbraně a umožňuje synchronní obrazový a zvukový záznam děje před zbraní ve vysoké kvalitě na 4GB nebo 16GB kartu.

Finská Ase Utra Oy je jedna ze dvou nejvýznamnějších evropských firem, které se specializují na výrobu tlumičů hluku výstřelu pro služební i civilní použití. Tlumiče prošly technickým vývojem až do současné sofistikované podoby, která se vyznačuje kompaktními rozměry, nízkou hmotností, jednoduchou montáží i na hlavně s muškou, dlouhou životností a vysokou účinností: dlouhé malorážky 28-32 dB, krátké malorážky 35-40 dB, dlouhé kulové

nosné systémy různých konstrukcí. Na ně se pak dají upevňovat ve vswle i vodorovné poloze další výstrojové součásti podle potřeby. Factory Arms Olomouc je (mimo jiné) výrobce mířidel a montáží pro zaměřovací dalekohledy. Nabízí i mířidla se světlovednými vlákny. FAO nyní našla partnera, který je schopen vyrobit tritiové kapsule „zabalené“ ve světlovedném vlákne; takové zvýraznění mířidel funguje v jakýchkoliv světelných podmínkách.

V oboru střeliva se letos neobjevilo mnoho významnějších novinek. Vlašimská společnost Sellier & Bellot se poprvé představila ve společném stánku se svým brazilským majitelem, muničkou CBC, a německou „sestrou“ MEN. Spojením vznikl druhý



Zaměřovač pro „střelbu za roh“ Anglesight

zbraně 22-35 dB, samopaly na pistolové náboje 18-28 dB.

Tradiční český výrobce pouzder na zbraně a příslušenství – Dasta – představil svůj nový výrobek: univerzální samonosnou vazbu, která na rozdíl od dosavadního MOLLE systému umožňuje lépe vytvářet

největší muniční koncern na světě, který mimo jiné dodává do celého světa speciální policejní náboje MEN.

Přemysl LIŠKA
Foto autor

Sellier & Bellot ve společném stánku s muničkami CBC a MEN na norimberském veletrhu



Modernizovaná biatlonová malorážka Anschütz 1827F





prap. Lenka Brožová

nemá děti a všechnen svůj čas může tedy věnovat svému koníčku, nevím, jak to všechno dokáže zvládnout. Jsem ráda, že v řadách Oblastního ředitelství Služby cizinecké policie Plzeň slouží žena, která se podle svých slov snaží to negativní v životě vymazávat, těšit se na přátele a snít o velké rodině, která jednou jistě zaplní její dům.

ppor. Bc. ANDREA PISTORIUSOVÁ

Andrea Pistoriusová na první pohled působí na své okolí jako žena, která je silná, tvrdá a sebemenší problém zvládne bez obtíží. Pokud ale budete mít štěstí a ona vám dovolí nahlédnout do jejího nitra zblízka, spatříte ženu zcela jinou. Ženu, která je velmi empatická, pro kterou je velmi důležitou součástí práce dobrý kolektiv, ženu,

NEOBYČEJNÉ ŽENY

prap. LENKA BROŽOVÁ

Nástup k Policii České republiky byl pro **Lenku Brožovou** prvním krokem na cestě, která vedla až ke splnění jejího snu. O existenci Lenky vím více než pět let, protože žena „psod“ je nepřehlédnutelná. Osobně jsem se s ní ale setkala až nedávno. Když mi vyprávěla svůj příběh, byl to pro mě jeden z nezapomenutelných okamžiků.

Lenka byla přesně tím typem dítěte, které pozná všechny psí rasy a zná jména všech psů z okolí. Od svých rodičů ale nikdy to své vytoužené štěňátko nedostala. Dokonce měla již i vysněné jméno. Chtěla mu říkat Jack. Pár měsíců po maturitě si tedy sny začala plnit sama. Lenka nastoupila k Policii České republiky v roce 1996 na oddělení pohraniční policie v Aši, které si vybrala právě pro možnost sloužit zde se psem. Jednoho dne četla v novinách inzerát, v němž nabízeli štěňata „bezpapírových“ německých ovčáků. Lence se tento inzerát líbil a z nevysvětlitelného důvodu se jí zdál správný. Když na inzerát Lenka zavolala, majitelé jí oznámili, že se narodil pouze jediný pejsek, kterého si chovatelé chtějí nechat. Lenka se s nimi skamarádila tak, že ji pejska nakonec dali. Aniž chovatelé věděli o Lenčině přání, sami již štěně pojmenovali. Říkali mu Jack. Od této chvíle věděla, že tohle štěně tu čekalo na ni. Začalo tak dlouholeté přátelství mezi Lenkou a Jackem, které všem ukázalo, jak výrazně se může žena se psem svojí pílí a vůlí prosadit mezi muži. Během následujících let se např. stali třikrát mistry Celostátního poháru cizinec-

V rámci celého Oblastního ředitelství Služby cizinecké policie Plzeň naleznete dohromady 114 žen. Každá z nich je jiná, každá je něčím zajímavá a pro své schopnosti neobyčejná. Čtyři z nich byly ochotny se s námi podělit o své životní příběhy.

ké policie, vicemistry Mistrovství Policie ČR, vítězem Mezinárodního mistrovství TART.cz. Hřáli se v paprscích slávy a nenechali tak nikoho na pochybách, že tato dvojice byla již osudem dávno dána dohromady a že ke jménu Lenka bude vždy patřit i jméno Jack a obráceně.

Před dvěma lety Jack zemřel. Lenka tvrdí, že Jackovi vděčí za celou svoji kariéru a přes jeho ztrátu se dokázala přenést jen díky pomoci svého bratra a svých nejbližších přátel.

Dnes Lenka ve službě cvičí tři německé ovčáky, po zahradě u jejího rodinného domku pobíhá kromě tří buldočků ještě středoasijský pastevecký pes, belgický ovčák a britská modrá kočka. Přestože Lenka ještě

jejímž krédem je rčení na hrubý pytel, hrubá záplata, nebo ženu, která má podle mého názoru velmi silné sociální citění.

Andrea nastoupila k Policii České republiky v roce 1996 na tehdejší Referát cizinecké a pohraniční policie Rozvadov. Po několika letech byla přeložena na oddělení kontroly pobytu, kde, s krátkou přestávkou na mateřskou dovolenou, slouží dodnes. Její otec byl pilotem Armády České republiky a Andrea v něm měla od malička svůj velký vzor.

Andrea jako vedoucí skupiny velí pěti policistkám a policistům. Noční služby s kolegy jí nevadí, protože při nich zvládne dodělat administrativní záležitosti, které se v rušných dnech odsouvají na poslední

ppor. Bc. Andrea Pistoriusová





místo v pořadí úkolů. Během své kariéry dokázala vystudovat při zaměstnání vysokou školu. Lví podíl na tomto úspěchu však prý nese Andrein partner Tomáš, děda Váša, rodiče a ostatní příbuzní, bez kterých by to prý nedokázala.

Inspektorát cizinecké policie v Plzni má ve svých řadách ženu, která zvedá kredit policie v očích veřejnosti. Ženu, která je lidská, dokáže se velmi rychle zorientovat v jakékoliv situaci, umí rozdělovat úkoly, vede trestní a správní řízení, přiděluje policistům do výkonu služby motorová vozidla nebo jim vydává zbraně. Ženu, která se i ve vypjatých chvílích snaží zachovávat chladnou hlavu.

npor. Ing. ILONA VANÍČKOVÁ

Ilona Vaníčková zastává od srpna roku 2009 funkci vedoucí kanceláře ředitele. Člověk, který se ocitne na tomto postu, musí

smyslu servisu všem výkonným, tak odborným složkám. Pozice vedoucí kanceláře ředitele tedy vyžaduje perfektní přehled o dění v rámci celého oblastního ředitelství.

Když Ilona v roce 1992 nastupovala jako čerstvě vystudovaná vysokoškolačka k Policii České republiky, neměla s touto prací v podstatě žádnou zkušenost. Po šestiletém působení jako starší redaktor skupiny pro styk s veřejností organizačního a operačního odboru Správy Západočeského kraje si nakrátko odskočila na mateřskou dovolenou. Návrat zpět již znamenal nástup k tehdejšímu odboru cizinecké a pohraniční policie. Když v roce 2002 vznikla samostatná Služba cizinecké policie, byla Ilona přeložena na skupinu specializovaných činností jako odborník specialista na doklady. Po narození druhé dcery zpracovávala na analytické skupině např. souhrnné zprávy o migraci nebo interní akty řízení. Posledním jejím působišťem před nástupem do funkce „kancelérky“ byla pozice tiskové mluvčí. Tady vysoce profesionálním způsobem zúročila své zkušenosti, které nasbírala během několika prvních let v řadách policie.

Ilona je velmi komunikativní typ vedoucí. V přítomnosti svých podřízených se cítí dobře a má upřímnou radost z jejich úspěchů, kterou umí dát najevo. Ovládá pět cizích jazyků, má ráda teplo, sluníčko, hory a nejšťastnější ji uvidíte ve společnosti jejích dvou dcer. Nerozděluje lidi podle toho, na jaké funkci či místě jsou zařazeni. Je korektní, férová, kamarádská. Říká, že věří ve vyšší spravedlnost. Na Iloně je vidět, že ji práce baví, Službu cizinecké policie bere jako vysoce specializovanou složku, která je úspěšná a jde správným směrem.

Směr, který udává svým podřízeným ona, je ve většině případů také tím nejlepším. Ilona totiž dokáže předvídat a dobře odhadnout situaci. Zvláště v pracovním životě je tato schopnost neocenitelným pomocníkem.



Miluše Kaslová

ních začátků. Rok poté byla přijata do služebního poměru ke Krajské správě Sboru národní bezpečnosti v Plzni jako administrativní pracovníce u tehdejšího krajského ředitele. Během své policejní kariéry pracovala na oddělení obrany a hospodářském odboru. Ačkoliv po tom nikdy netoužila, stala se na dlouhých šestnáct let mzdovou účetní. Ale i na téhle činnosti si Miluška dokázala najít hezké stránky. Její poslední policejní hodností byl poručík. V roce 1996 bylo její služební místo zcivilněno. S nepříjemnostmi života se každý vyrovnáváme po svém. Miluška v té době dokázala, že je silnou ženou, která se k problémům staví čelem a je obdařena schopností řešit je konstruktivně. Posledních 14 let své pracovní kariéry věnovala oblasti personalistiky. Když v lednu roku 2002 vznikla Služba cizinecké policie, stala se Miluška vedoucí personální skupiny pro oblast Plzeň, oddělení personální práce a vzdělávání ředitelství Služby cizinecké a pohraniční policie. Na této pozici pracovala až do prosince roku 2009, kdy se rozhodla odejít do důchodu. Vždy se snažila lidem pomoci radou nebo skutkem.

Miluška je tím typem ženy, kterou baví novinky, např. z oblasti počítačové techniky. Ráda fotografuje a ulovené momentky následně umí upravovat. Velkým útočištěm Milušky je její chalupa se zahrádkou a procházky v lesích v jejím okolí. Nejoblíbenějším místem, kam Miluška vyráží nabírat síly, je Šumava.

Tady vždy přijde na jiné myšlenky a nabeře spoustu nových sil. Velkou část volného času jí zabere péče o jejích pět vnoučat, o kterých dokáže vyprávět milé, zábavné a mnohdy i poučné historky.

Miluška se za posledních pár let změnila. Bývala ženou, která chtěla vše vyřešit hned. Jak ale dnes sama říká, není třeba spěchat a na věci příliš tlačit. Ono totiž není kam spěchat. Situace v našich životech přicházejí často nezávisle na nás, není v našich silách, aby dopadly vždy dobře a jen a jen podle našich představ. Při pohledu zpátky pak zjistíme, že se události nakonec ubíraly směrem, který byl ve svém důsledku správný. Tato životní moudrost Milušky Kaslové může být prospěšná nám všem.

por. Pavla LOHROVÁ
Foto archiv



npor. Ing. Ilona Vaníčková

obsáhnout obrovské spektrum činností, které je třeba sobě i svým podřízeným časově rozdělit. Musí porozumět širokému záběru témat a problematik, které se neustále novelizují. Policisté, policistky a občanští zaměstnanci kanceláře ředitele pomáhají zajišťovat chod celého Oblastního ředitelství Služby cizinecké policie Plzeň, a to jak ve

MILUŠE KASLOVÁ

Když Miluška Kaslová nastupovala k tehdejšímu Sboru národní bezpečnosti, psal se rok 1970. Krajský odbor pasů a víz tehdy přijímal na místo civilní zaměstnankyně vysokou brunetu, která jistě v tu dobu netušila, že za dalších až neuvěřitelných 39 let, zakončí svoji kariéru u složky, jejíž kořeny sahají na počátek Miluščiných pracov-



Chcete si doplnit VYSOKOŠKOLSKÉ VZDĚLÁNÍ?

Jedna z učeben metropolitní univerzity

Chcete si doplnit vysokoškolské vzdělání?

Metropolitní univerzita Praha (MUP) vznikla jako Vysoká škola veřejné správy a mezinárodních vztahů v roce 2001. Od počátku bylo možné studovat právní odbor **Veřejná správa**, ke kterému se následně přidávaly další obory: **Evropská studia a veřejná správa, Průmyslové vlastnictví, Mezinárodní vztahy a evropská studia, Mezinárodní obchod, Humanitní studia, International Relations and European Studies, Anglophone Studies a Asijská studia a mezinárodní vztahy**. V roce 2010 škola poskytuje vzdělání v sedmi bakalářských, šesti magisterských a dvou doktorských studijních oborech. Studijní obory jsou v prezenční i kombinované formě. Kromě Prahy Metropolitní univerzita Praha nabízí také studium ve třech univerzitních střediscích – v **Plzni, Liberci a Hradci Králové**.

Rostoucí zájem uchazečů o studium na Metropolitní univerzitě Praha svědčí o renomé kvalitní vzdělávací instituce. V akademickém roce 2009/2010 studuje na MUP pět tisíc studentů.

„Dlouhodobě rozvíjíme program **Škola bez bariér**, který umožňuje studium osobám s tělesným postižením,“ řekl rektor MUP prof. Michal Klíma. „Komplexní podporu studentů s postižením realizujeme

na bázi Denního centra pod záštitou primátora hlavního města Prahy. Za tento program získala univerzita několik ocenění, jako např. mezinárodní cenu Handinnov Europe 2008 nebo ocenění Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové.

Naši studenti mohou využívat také rozsáhlou nabídku **zahraničních studijních pobytů**, nejširší svého druhu mezi soukromými vysokými školami. Studenti mají možnost studovat na více než 70 univerzi-

tách nejen v Evropě, ale také v USA, Kanadě, Číně, Mexiku či na Taiwanu.

Závěrem mohu říci, že Metropolitní univerzita Praha se stala respektovanou vzdělávací institucí, která se řadí mezi největší a nejkvalitnější soukromé univerzity v České republice.“

Informace o studiu

1. Metropolitní univerzita Praha nabízí tři stupně studia:



Pro tuto třídu studium pomalu končí

* bakalářské – Bc. * magisterské – Mgr. * doktorské – Ph. D.

2. V oboru Mezinárodní vztahy a evropská studia je možné

přihlásit se do rigorózního řízení.

3. Výuka probíhá v Praze a dále v univerzitních střediscích:

* Plzeň * Liberec * Hradec Králové

Obor Veřejná správa

Studium oboru Veřejná správa nabízí vzdělání v oblasti právní problematiky, konkrétně v oblasti práva obchodního, občanského, finančního, pracovního, sociálního zabezpečení a dalších právních odvětví. Značný důraz je kladen na správní právo a teorii veřejné správy. Pozornost je také věnována evropskému a mezinárodnímu právu.

Veřejnou správu můžete studovat formou prezenční i kombinovanou (při zaměstnání). **Kombinované studium je bez přijímacích zkoušek.** Metropolitní univerzita Praha sídlí v budově ve Strašnicích, ale výuka probíhá také v budově na Žižkově a Jarově. Tento obor nabízejí i univerzitní střediska v Plzni, Liberci a Hradci Králové. Kontakty a další podrobnosti a studiu na MUP na

Obsah studia

Posluchači získají znalosti ze všech základních i speciálních právních předmětů. Studium je pak hlouběji zaměřeno na správní právo a úvod do teorie veřejné správy. Právní předměty jsou doplněny širokou paletou předmětů ekonomických a společenskovedních i předmětů významně dotvářejících profil absolventa pro praxi.

Organizace kombinovaného studia

- přímá výuka: forma celodenních soustředění (4x pátek a sobota) během semestru
- možnost volně docházet i na přednášky prezenčního studia

• nejmodernější výukové metody včetně e-learningu

• možnost konzultací, zpřístupnění informací na extranetu školy, přístup k elektronickým databázím i vzdělávacím materiálům – tzv. studijním oporám

Uplatnění absolventů

Absolventi oboru **Veřejná správa** si odnesou do praxe výhody z propojení jednotlivých částí oboru i interdisciplinárního myšlení. Mezi hlavní možnosti uplatnění patří:

- ústřední a místní správní úřady
- orgány územní samosprávy
- vládní i nevládní organizace a instituce
- mezinárodní a nadnárodní společnosti
- média

Bezpečnostně-právní modul

Od zimního semestru 2010 bude otevřena v rámci právního oboru „Veřejná správa“ v kombinované formě specializace **„Bezpečnostně-právní modul“**. Jak nám sdělila vedoucí katedry právních disciplín a veřejné správy, paní doc. JUDr. Iva Chvátalová, CSc., tato specializace je určena pro zaměstnance státu, krajů a obcí, kteří potřebují vysokoškolské vzdělání a současně mají zájem získat nebo prohloubit si znalosti v oblasti bezpečnosti a krizového řízení. Standardní předměty oboru budou doplněny následujícími kurzy, např. „Postavení veřejných bezpečnostních sborů, obecní policie a veřejných strážníků“, „Vybrané aspekty přestupkového práva“, „Kriminalistika“ aj. Studium je svou strukturou koncipováno tak, aby umožňovalo další pokračování na **magisterském stupni oboru „Evropská studia a veřejná správa“**.

Modul Sociální práce a sociální správa

Pro zájemce o studium předmětů určených pro sociální pracovníky z oblasti sociálně-právní ochrany dětí, sociálních služeb,

státní sociální podpory apod., je zařazena specializace „Sociální práce a sociální správa“ zahrnující např. předměty „Moderní metody sociální práce“, „Sociální služby“, „Sociální psychologie“, „Standardy kvality sociálních služeb“, „Právní aspekty sociálně-právní ochrany“, „Sociální marketing a management“ aj. Studium právního oboru „Veřejná správa“ doplněného o zmíněnou specializaci získá student předpoklady pro výkon práce sociálního pracovníka ve smyslu zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. Studium je svou strukturou zároveň koncipováno tak, aby umožňovalo další pokračování na magisterském stupni studia oboru „Evropská studia a veřejná správa“.

Informace o přijímacím řízení

1. Termín podání přihlášek:

* **prezenční studium** nejpozději 14 dnů před přijímacími zkouškami,

* **kombinované studium** nejpozději do 23. 9. 2010

2. Termíny přijímacích zkoušek pro prezenční studium:

Praha – 2. 6. 2010, 23. 6. 2010, 4. 8. 2010, 2. 9. 2010,

23. 9. 2010, přijímací zkoušky se konají v sídle školy ve Strašnicích

Hradec Králové – 3. 6., 24. 6., 9. 9., 23. 9. 2010,

přijímací zkoušky se konají v budově školy v Hradci Králové

3. Přijímací řízení pro kombinované studium:

bez přijímacích zkoušek – netýká se uchazečů, kteří se hlásí do programu pro studenty s tělesným postižením a uchazečů, kteří se hlásí na obor Anglophone Studies,

4. Termín přijímacích zkoušek na doktorské studium:

26. 6. 2010

5. Přihláška ke studiu: SEVT 491450, s příloženou úředně ověřenou kopií maturitního vysvědčení, případně bakalářského či magisterského diplomu, podle stupně, na který se uchazeč hlásí, bližší informace o elektronické přihlášce na www.mvp.cz

6. Poplatek za přijímací řízení: 500 Kč, doklad o zaplacení (ústřížek složenky – poslední díl) vlepte na určené místo na přihlášce (pro všechny obory a formy studia)

7. Školné:

Prezenční forma studia

55 000 Kč/AR 29 000/semestr

Kombinovaná forma studia

48 000 Kč/AR 25 000/semestr

Rigorózní řízení

35 000 Kč.

Eva BROŽOVÁ
Foto archiv MUP

Počítač je nedílnou součástí studia





KARVINSKÁ POLICIE CHCE BÝT OTEVŘENÁ

Informovat veřejnost o možnostech a způsobech ochrany před trestnou činností, jak vylepšit bezpečí ve městě či obci, přijímat cenné názory, nápady či připomínky, jak společně vyřešit problém v oblasti veřejného pořádku a bezpečnosti silničního provozu, to jsou hlavní cíle a priority karvinských policistů. Pro jejich naplnění se od konce roku 2008 do současné doby policisté veřejně setkávají s občany. V jednom únorovém týdnu se uskutečnila dvě taková setkání.

První setkání se uskutečnilo v tělocvičně ZŠ ve Stonavě, kde nechyběli zástupci Policie ČR Územního odboru Karviná a za obec Stonava její starosta Ing. Ondřej Feber.

Vedení Obvodního oddělení Policie ČR v Horní Suché seznámilo veřejnost s výsledky práce základního útvaru za rok 2009. Od diskutujících občanů byly získány cenné poznatky ke zkvalitnění policejní práce v obci Stonava. Rovněž byli představeni noví policisté s územní odpovědností, tak zvaní okrskáři, kteří budou v dané lokalitě vykonávat policejní práci.

Přítomné veřejnosti a dětem policisté představili činnost útvaru služební kynologie pracoviště Karviná a celá akce proběhla za účasti pracovníků preventivně informační skupiny Karviná. Na přilehlém parkovišti si občané mohli prohlédnout vozový park policie, a to mobilní komunikační centrum a terénní automobil.

Druhé setkání policistů ČR Územního odboru Karviná s místními občany proběhlo v budově dobrovolných hasičů v Karviné Hranicích. Policisté občanům předstředili základní principy v oblasti Community policing, okrskové činnosti a prevence v oblasti zabezpečení majetku a obydlí. Účastníkům setkání se představil takzvaný okrskář, který je zodpovědný za svěřenou oblast a v případě potřeby jej mohou občané kontaktovat. Po prezentaci proběhla hojná dis-

Otázky na policisty měli zdejší občané i mládež

kuse mezi občany a vedením policie. Mezi časté dotazy patřila problematika bezpečnosti v této lokalitě, a to konkrétně vloupání do rodinných domků a jiných soukromých budov a rychlá jízda motorkářů. Na setkání s karvinskou policií se dostavilo 127 místních občanů.

nprap. Jaroslav KUS
PIS Karviná

Velitelsko- štábní cvičení „MILENA 2010“

V březnu proběhlo na hraničním přechodu Bohumín Chalupki velitelsko-štábní cvičení MILENA 2010. Cvičení prověřilo spolupráci polských a českých policistů ve smyslu předávání informací o přeshraničném pronásledování a organizaci činností v rámci přeshraniční spolupráce mezi oběma republikami. Ověřilo činnost společného pracoviště Policie České republiky a Policie Polské republiky, příslušných operačních středisek, mobilního monitorovacího centra a v neposlední řadě práci vyjednávacího týmu.

Scénář: Do nemocnice na české straně se dostal muž a žena (muž hovořil polsky, žena česky), kteří chtěli ošetřit dvanáctiměsíční holčičku s bodnořežným poraněním na hrudníku. Při nutné hospitalizaci dítěte žena společně s mužem dítě lékařům násilím odebírají a z nemocnice odjíždí. Lékař skutečnost oznámil na linku 158 s uvedením

typu a registrační značky vozidla, ve kterém odjeli. Vyslaná hlídka zaregistruje podezřelé vozidlo i s posádkou. Následují typické policejní činnosti pronásledování vozidla s cílem jej zadržet, a to ve směru na Polskou republiku, přes hraniční přechod Marklovice, kde pokračuje přeshraniční pronásledování. Vozidlo se zastavilo na území Polské republiky na hraničním přechodu Bohumín-Chalupki před zastavovacím pásem. Následovalo vyjednávání česko-polského týmu vyjednávačů. Žena nakonec dítě odevzdává do péče lékařů a sama se vzdává. O několik minut později se vzdává i muž.

Cvičení se účastnili vedoucí představitelé Krajského ředitelství policie v Katovicích (PL), v čele s ředitelem nadinsp. Dariuszem Bielem a vedení Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, v čele s ředitelem plk. Mgr. Tomášem Tuhým. Komentář praktické ukázky blokování spojeného s přeshraničním pronásledováním, jakož i vyjednávání vedli asp. szt Adam Lidner za polskou stranu a komisař por. Mgr. Štěpán Klen za stranu českou.

por. Bc. Darina MAJKOVÁ
Foto Archiv P ČR



PSÍ ŠIKULA IKAR

Dokonce dva podezřelé muže vystopoval mezi dvěma místy činů policejní pes Ikar. A přímo při krádeži pak psůvod pprap. Martin Lank dva podezřelé muže zadržel.

Tři podezřelí muži se měli koncem února vloupat v Ostravě-Hrabůvce na stavební parcelu s dosud neobývanou novostavbou rodinného domku. Nejprve vypáchili vstupní dveře, ale pravděpodobně je vyrušilo instalované bezpečnostní zařízení, a proto se dali na útěk a z místa činu utekli. Majitel nemovitosti po zjištění poškození domu oznámil věc policistům. Na místo vyjel také psůvod se služebním psem Ikarem. Pes byl nasazen na „horkou“ stopu a sledoval ji z Ostravy-Hrabůvky přes ulici Moravskou až do Ostravy-Vítkovic, kde avizoval tři osoby



Mobilní monitorovací centrum

u garáže rodinného domu. Policista spatřil osobu, která z garáže vyndávala věci a předávala je dvěma dalším, stojícím venku. Poté, co muži zaregistrovali policistu, dali se na útěk. Nicméně psovod okamžitě zareagoval, zákonné výzvy však uposlechl pouze jeden podezřelý. Toho pak střežil pes Ikar. Druhého muže, ukrytého v garáži zadržel psovod. Na pomoc byli povoláni další policisté, kteří dva zadržené muže ve věku 20 a 28 let eskortovali. Po třetím, dosud nezjištěném podezřelém, policisté pátrají. V současnosti již policisté mají shromážděny informace směřující ke konkrétní osobě.

Podezřelí byli umístěni k vystřízlivění na protialkoholní záchytnou stanici a následně absolvovali výslech. Orientační dechová zkouška u zadržených vykazovala hodnotu 1,88 a 1,99 promile alkoholu. Podezřelí se k trestné činnosti doznali. Policejní komisař sdělil mužům obvinění pro přečiny krádež, poškození cizí věci a porušování domovní svobody. Mužům tak hrozí trest odnětí svobody až na tři léta.

Podezřelí také vnikli na pozemek u rodinného domu ke garáži po přestřižení oplocení. Z garáže odcizili sportovní tašku, nářadí a rybářské potřeby za více než sedm tisíc korun. Odcizené věci policisté našli poblíž místa činu a majitel si je následně převzal.

Služební pes Ikar byl samozřejmě odměněn svým pánem za skvěle odvedený výkon nejen psi „laskominou“, ale především pochvalou svého pána.

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ

ODVÁŽNÍ CHLAPCI

V obci Kostice mají od letošního ledna dva velice známé hrdiny. Kluci zahlédli podezřelé osoby a poznačili si registrační značku vozidla, s kterým odjely. Všechny informace se téměř okamžitě dostali k policistům a během několika minut policejní hlídka podezřelé i s lupem zadržela.

Dalo by se napsat, že běžné sobotní odpoledne, psal se třináctý leden. Letošního roku. V obci Kostice na Břeclavsku se pro dva šestnáctileté mladíky a jednoho sta-



Chlapcům poděkoval také okradený senior, který neskrýval dojetí

tí médií, která se o událost zajímala. Kluci se najednou stali hrdiny obce, v níž vyrůstají. Nezůstali lhotejní k situaci, do které se dostali, a za to jim přišel poděkovat i okradený pán, který neskrýval své dojetí.

**Bc. Kamila
HARAŠTOVÁ
P ČR Břeclav
Foto Policie ČR**

rého důchodce proměnilo v pěkně perný den. Michal a William šli tehdy spolu navštívit kamaráda. Když byli téměř u cíle, najednou si všimli něčeho neobvyklého. Z jednoho rodinného domku vyběhly dvě ženy a začaly utíkat ke stříbrnému mercedesu, který k ženám začal přijíždět. Za chvíli vyběhl z rodinného domku starý pán a volal o pomoc, protože ho ženy okradly.

Kluci nezaváhali ani na malý okamžik a pohotově začali jednat. Jeden z nich si zapsal celou registrační značku do mobilního telefonu a druhý se přiblížil k autu. Viděl, že za volantem sedí muž a všiml si také dalších členů posádky vozidla, tu tvořily dvě ženy, které před jejich zraky vyběhly z rodinného domku. Vozidlo urychleně místo opustilo a mladíci tady taky nezůstali stát. Společně doběhli k domku svého kamaráda a vše povykládali jeho otci. Ten ihned zavolal na policii a předal jim všechny zjištěné informace.

Vzhledem k tomu, že policisté znali typ vozidla, registrační značku i směr, kterým vozidlo odjelo, vyhlásili okamžitě pátrání. Netrvalo příliš dlouho a dálniční hlídka z Podivína vozidlo zastavila a povedenou trojici zadržela. O to cennější bylo, že u jedné ženy policisté našli odcizenou hotovost, o kterou staříka obrala, jednalo se o **68 tisíc korun**. Díky pohotovosti obou chlapců se podařilo policistům případ ukončit sdělením obvinění a peníze předat zpět 85letému důchodci. Senior z Kostice se touto svojí neopatrností poučil a dnes už ví, že vpustit do domu podivné prodejce, se může pěkně prodražit.

Duchapřítomnost obou mladíků byla slavnostně oceněna začátkem února na Obecním úřadě v Kosticích. Zástupci policie i za přítomnosti starostky oběma chlapcům poděkovali a předali i věcné dárky. Samozřejmě, že vše proběhlo za přítomnos-



Voňavá kytice ze sena, zeleniny a ovoce Koranovi velice chutná

KORAN SLAVIL NAROZENINY

Čtyřnohý „příslušník“ Oddělení služební hipologie pražské policie oslavil 18. března 2010 své dvaadvacáté narozeniny.

V den Koranových narozenin přišli nejen policisté, ale i sponzoři a děti z dětského domova, aby našemu hnědákovi popřáli. Policisté se s urostlým pomocníkem ale zároveň slavnostní formou rozloučili, jejich spolehlivý parťák jim byl oporou patnáct let. Nyní nastal čas, kdy si i tento koník bude moci užívat zaslouženého odpočinku na zelených loukách.

Popřát koníkovi mnoho štěstí, zdraví a hlavně, aby se dostal k člověku, který jej nikdy nezradí, přišel i známý divadelní a televizní herec. Václav Vydra je proslulý svou láskou ke koním, neboť on sám hned několik koníků vlastní. Na toto slavnostní setkání nepřišel Václav Vydra s prázdnou, předal Koranovi voňavou kytici ze sena, zeleniny a ovoce, a že mu náležitě chutnala, o tom vypovídá i fotografie.

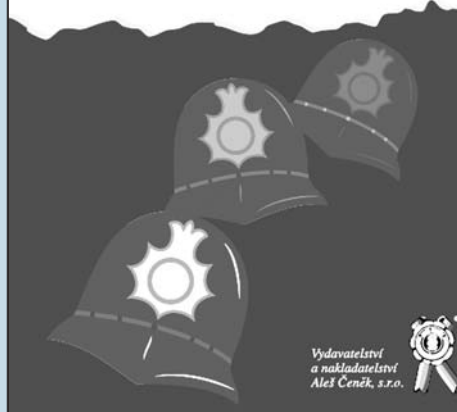
**nprap. Jana RÖSSLEROVÁ
Foto Policie ČR**



U starosty obce Kostice zástupci P ČR chlapcům poděkovali a předali jim drobné dárky

ANGLIČTINA PRO POLICEJNÍ PRAXI

Nataša Patočková a kolektiv



Název: Angličtina pro policejní praxi

Autoři: Nataša Patočková a kolektiv

Vydavatel: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o.

Specifikace: B5 (155 x 230 mm), V2 brožovaná, 288 stran

ISBN 978-80-7380-216-5

Doporučená prodejní cena: 320 Kč

Publikace je moderním výukovým materiálem vhodným pro pracovníky angažované v různých oblastech policejní práce a bezpečnosti, kteří své jazykové kompetence uplatňují v každodenní praxi při styku s cizinci v domácím prostředí, při jednáních a prezentacích na úrovni Evropské unie a kteří používají angličtinu jako pracovní jazyk na mezinárodních konferencích, školeních, praktických cvičeních a na zahraničních misích.

Učebnice je rozdělena do sedmi kapitol, které se tematicky zaměřují na stěžejní oblasti výkonu policejní služby. Zabývají se policejní prací obecně, mezinárodní policejní spoluprací, přípravným trestním řízením, majetkovými a nemajetkovými podvody, násilnou trestnou činností, organizovaným zločinem, trestnou činností páchanou v souvislosti s narušováním veřejného pořádku či bezpečností dopravního provozu a prevencí. Cílem je aktivně zvládnout danou slovní zásobu prostřednictvím autentických textů, komunikovat na odborné úrovni ústní i písemnou formou a prakticky využít řečové dovednosti při řešení profesních situací.

Název: Angličtina pro veřejnou správu

Autoři: Vladimíra Zavázalová, Alena Lukáčová

Vydavatel: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o.

Specifikace: B5 (155 x 230 mm), V2 brožovaná, 496 stran

ISBN 978-80-7380-057-4

Doporučená prodejní cena: 437 Kč

Jazyková učebnice je zaměřena na problematiku veřejné správy, a to z pohledu uživatele anglického jazyka a jeho potřeby získat jazykové kompetence v příslušném oboru.

Ačkoli nebyla publikace zpracována s vizí vyučovat systém veřejné správy v daném jazyce, autorkám se přesto podařilo sestavit dostatečně obsáhlý a relevantní studijní materiál a vytvořit tak důležitý zdroj nové terminologie a poznatků v oboru.

Těžiště jednotlivých kapitol spočívá nejen v terminologii a nábídku získaných poznatků a vědomostí v podobě klasických cvičení, ale neméně důležité je, že se autorky snažily zpřístupnit návody k ovládnutí některých praktických jazykových dovedností využitelných v profesní kariéře i v osobním životě (např. zásady psaní e-mailů, memoranda, resumé, abstraktu, anotace či oznámení).

Publikace je primárně určena studentům oboru Veřejná správa na Policejní akademii ČR v Praze, nemenší užitek však z této publikace budou mít i studenti nejrozličnějších typů škol a vzdělávacích institucí a rovněž

Angličtina pro veřejnou správu

Vladimíra Zavázalová
Alena Lukáčová



všichni ti, kteří se jazykové přípravě věnují individuálně, ve snaze získat potřebnou jazykovou kompetenci v oboru veřejné správy.

Ruština pro veřejnou správu

Oxana Dlouhá



Název: Ruština pro veřejnou správu

Autoři: Oxana Dlouhá

Vydavatel: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. r. o.

Specifikace: B5 (155 x 230 mm), V2 brožovaná, 464 stran

ISBN 978-80-7380-112-0

Doporučená prodejní cena: 450 Kč

Cílem učebnice je seznámení se s jazykovou problematikou veřejné správy, tedy s odborným stylem a ruskou terminologií uvedeného oboru za účelem získání jazykových předpokladů nejen pro práci s ruským odborným textem, ale i pro výměnu zkušeností a spolupráci s ruskými hovořícími odborníky.

Studijní materiál, který je rozdělen do několika hlavních kapitol (správní právo, právo životního prostředí, bezpečnostní management aj.), je zpracován tak, aby student mohl s textem pracovat samostatně a aby mu poskytl nezbytnou jazykovou podporu při jakékoli komunikaci v uvedené oblasti. Publikace je primárně určena studentům oboru Veřejná správa na Policejní akademii ČR v Praze. Stejně tak ale může být přínosem pro další zájemce, ať již pro studenty jiných škol s podobným zaměřením, pro přípravu pracovníků veřejné správy, či pro ty, kteří se věnují jazykové pří-

VÍCE O VYDAVATELSTVÍ A NAKLADATELSTVÍ ALEŠ ČENĚK, S. R. O.

Vydává publikace z oblasti práva, ekonomie, filozofie, psychologie, politiky a dalších humanitních oborů. Nabízí komplex-

ní servis v oblasti distribuce odborné literatury a skript pro vysoké školy, advokátní kanceláře, instituce, knihovny, úřady i jednotlivce, a to pro Českou i Slovenskou republiku. Má síť vlastních prodejen v Plzni, Praze, Brně, Bratislavě a v Trnavě. Dodává zahraniční a antikvariátní literaturu.



V minulém čísle jsme v příloze publikovali rozsáhlejší příspěvek mapující dopravní nehody minulého roku. Jednalo se o statistiku různých druhů karambolů, nej-
různějších motorových vozidel, pestré škály provinilých řidičů, rozličných příčin tragických střetů i systematický pohled na „složení“ nešťastných obětí vždy nezodpovědného, nepřiměřeného dění na našich silnicích. Zřejmě s jedinou výjimkou...

Krajní „ZKRATKA“

Vyšlo to zrovna do májového měsíce zamilovaných, důvod dopravní havárie, kterou hodláme tentokrát připomenout, přitom s nenaplněnou, či nějak doznívající až vytracenou láskou nemusí souviset. Sebevražda automobilem, nebo i jednostopou mašinou, se těžko v policejních spisech dokládá. Pokud ke skutku nepatří jasný dopis na rozloučenou.

Což se jistě netýká následujícího případu. Jinak lze ovšem k objektivním policejním záznamům přiřazovat – v jednotlivých našich osobních představách – mnohé:

Manželé Mahonovi (jména jsme pozměnili – pozn. red.) seděli v restauraci kempu Azyl nedaleko Ohře, a přestože mohl své příjemné tóniny rozehrávat bezmála již letní sobotní večer, jejich rozprava byla viditelně vzrušená, až výbušná. Dvaapadesátiletý pan Martin zase jednou bezdůvodně žárlil, své Markétce, o patnáct let mladší, vyčítal kdeco, a zapíjel to – na uklidněnou – desetistupňovou rezavou vodou.

Tohle nikam nevede, není s tebou rozumná řeč, uzavřela kolem desáté hodiny paní Mahonová nekonečný výčet Martinových argumentů a vlastních neoslyšených protifaktů. Objednala si taxík, odjela domů do Kadaně.

Těžko zvladatelným neklidem zmítaný manžel dopil minimálně čtvrté pivo a někdy potom také z lokálu zmizel. Nikdo z přítomných, ani personál, si vlastně nevšiml, odkdy tam najednou nebyl.

Druhý den ráno se Markéta Mahonová pro muže vrátila. Nikoho, kdo by jí cokoliv záchytného řekl, nenašla. Mezitím, v devět pětáctýřicet podle úředních záznamů, dvojice mladých lidí oznámila, že v jednom z rybníků v příslušné obci je

potopené auto, jenom dvě kola z něj koukají nad hladinou.

Byla to modrá škodovčinka, stodvacka Mahonových. Uvnitř policisté spolu se zasahujícími hasiči našli tělo pana Martina, bez zjevných zranění. Následovaly předepsané úkony, posudky znalců, pitevní doklady.

Řidič havarovaného vozidla, stručně shrnuto vyjel v rychlosti kolem čtyřiceti kilometrů v hodině, bez známek brzdění, z levotočivé zatáčky, překonal prudký příkop, pravou stranou auta narazil do stromu, otočil se na střechu a „flopem“, na zádech, padl do vody, kde se postupně ponořil, smrt nastala utonutím.

Muž za volantem nebyl připoutaný. Silnici v daném úseku dobře znal, byl poblíž jako doma. Jeho automobil měl funkční brzdy, všechna kola utažená šrouby, pneumatiky s 1,5 mm vzorkem, řízení v pořádku.

Sofér s největší pravděpodobností prakticky vůbec nereagoval na dopravní situaci před opuštěním vozovky, nejspíš vlivem požitého alkoholu...

• • •

Tady spisové materiály policie víceméně končí. Ve statistikách bude kauza Mahon zřejmě „čárkou“, jednou z položek toho roku u nehod zaviněných alkoholickým omámením. Přesto vede řada skutečností k objasnění dosti kuriozního karambolu – střetu s pevnou překážkou s následným víceméně neodvratným pádem do rybníku – sebezníčovujícím motivem na straně „viníka“ dopravní nehody.

Z výslechů známých pana Martina samotného i jeho rodiny – dlužno přiznat – vyplývá, že by u něj sklony k sebevraždě nikdo nepředpokládal. A přímo ten nešťastný večer na něm viditelná opilost znát nebyla.

Jenomže, jak praví klasická „hláška“, každý jsme jenom nádobka křehká a jsou chvíle, kdy nám s trápením na tomhle zdejšíh putování zkratka někam jínám, do klidu věčného, může „učarovat“ (či uhranout?).

/ki/

Foto archiv P ČR



KDO BY V KASÁRNÁCH HLEDAL VRAHA

Eva Zevlová pracovala po večerech, dělala totiž barmanku v jedné malé útulné vinárničce na Novém Městě, jen kousek od domu, kde s matkou už čtyřicet roků bydlela. Nevдалa se, zamlada si prožila bouřlivý milostný román s nehezským koncem. Její vyvolený tehdy emigroval a vzal s sebou její matčiny úspory, jež mu svědila – a už se neukázal.

Eva se poté zařekla, že chlapy už nechce ani vidět, a předsevzetí dodržela – s jedinou výjimkou. Jejím bratránkem, jenž se jmenoval Eda Putimský, a vlastně ho, přísně vzato, ženské mezi chlapy tak úplně nepočítaly. Eda byl totiž jaksi na mužské, nebo ještě přesněji na kluky. Minula mu zrovna třicátka, nosil blond přeliv a byl fešák. K Zevlovům chodil často a býval vždy vítán. Třebaže matka i dcera, tedy jeho teta a sestřenka, o jeho sexuální orientaci věděly, sám jim o ní kdysi řekl, nikterak ho neodsuzovaly. Což v oné době, začátkem let sedmdesátých minulého století, představovalo jistou osvícenost. Homosexualita už sice dost dlouho nebyla v Čechách trestná, tedy pokud se styk odehrával mezi dospělými a za vzájemného souhlasu, avšak pro mnohé pořád znamenala úchylnku. A dokonce i někteří lékaři a psychologové se ještě domnívali, že se dá léčit a vyléčit.

A tak když nenadále tehdy bratránek Eda osiřel – jeho rodiče se za nejasných okolností šeredně vysekali v autě, táta za volantem zemřel hned a máma umírala týden v nemocnici – teta se sestřenkou se ho tak trochu ujali. Klukovi tehdy bylo dvacet a najednou se octl na světě sám – jak ten v plotě kůl...

„Chodil k nám o sobotách a nedělích na obědy, ale kolikrát i v týdnu na večeri, a někdy i jen tak, na televizi, na karty, pokecat...“

vykládala Eva Zevlová o mnoho let později policejní výjezdovce, kterou do bytu sama přivolala asi v půl jedné v noci.

Vrátila se ze šichty, utahaná, otrávená, kapánek nametená. Barmanka nemůže vypít každého panáka, na kterého ji hosté pozvou, ale pár si jich v průběhu večera dopřeje. Odemkla, viděla, že se v obýváku svítí, tak šla rovnou tam. Věděla, že tam bude Eda, přišel už odpoledne, když odcházela do práce. Že mu doma nejde televize a chtěl by se dívat na dva fotbaly: hrál se nějaký turnaj, Eva neměla o takových věcech páru. Její máma byla už druhý týden v lůžnici, tak se docela těšila, že se Eda zdrží a až se ona vrátí z práce, dají řeč.

Jenže – nedali. Eda ležel bezvládně v křesle, hlavu rozbitou a kaluž krve se už stačila vsáknout do polstrování a peršanu na zemi. Byl mrtvý, to zjistila vzápětí, když mu zkusila tep. Ve vinárně to občas s někým šlehne, někdy si chlapi dají do huby víc, než je obvyklé a barmanka pak funguje jako první pomoc, než dorazí záchranka nebo poldové. Eva Zevlová se prostě vyznala a že je Eda po smrti, poznala s jistotou.



Doktor, jenž dorazil se sanitkou současně s výjezdovkou z městské kriminálky, dal rozklepané barmance zapravdu: předběžně stanovil i pravděpodobnou příčinu a čas úmrtí.

„Někdo ho asi tak přede dvěma hodinami praštil čímsi těžkým a pádným zezadu do hlavy, a hádal bych na láhev s vínem, protože tamhle vidím střep povědomě nazelenalé barvy a rozlité víno je tu evidentně cítit,“ odborně nasál lékař.

Technici se jali zajišťovat stopy, zabýskali

foťákem, snímali z kdečeho otisky – a šéf výjezdu decentně odvedl Evu Zevlovou do vedlejšího pokoje, aby neměla bratránkovu mrtvolu přímo na očích, a jal se jí zvědavě vyptávat.

„Eda přišel asi v pět, těsně předtím, než jsem odcházela na šichtu,“ vypověděla bezkrevnýmírtý a hlasem poněkud rozklepaným, ledva dokouřila jednu spartu, vytáhla z křepičky další a kapitán jí dvorně zapálil.

„To bylo u vás normální? Že přišel na návštěvu a zůstal tady sám?“ zeptal se s lehkým údivem v hlase.

Pokrčila rameny: jí to už řadu let nenormální nepřipadalo, ale byla s to uznat, že druhým se to divné jevit může. Eda přicházel a odcházel, pobyl půl dne, či jen poseděl u kafe...

„Eda je člen rodiny... Byl člen rodiny,“ opravila se a rozvzlykala. „Snad proto, že sám žádnou nemá.“

„Neoženil se? Bude mu ke čtyřiceti, jen tak odhadem, ne?“

„Osmatřicet,“ řekla mechanicky a už otvírala ústa, že poví, jak to s Edou vlastně bylo a je, ale pak je zase zavřela.

Ať si to zjistí sami, beztak vědí o lidech všechno. Jako barmanka měla zvědavého chlápka od policie v lokále každou chvíli a naučila se být opatrná. Vstřícná, to holt být musela, ale ani slovo navíc.

„Jestli jsem správně pochopil, váš bratránek je... byl taxikář. Nevíte, jestli sem přijel svou drožkou?“

„Určitě. Měl ji nastálo přidělenou, s nikým se za volantem nestřídal, jezdil většinou dvánáctky, ale někdy i delší šichty. I dneska... Vlastně včera říkal, že až skončí ty hokeje, zabouchne jen vchodové dveře a vyrazí. Že se



chlapi vyvalí z hospod a začnou honem dohánět zameškaný čas...

Jenže taxík, tmavomodrá volha, nikde v okolí domu neparkovala. Hlídky prošmejdlily blízké i vzdálenější ulice, nic. Vrah zřejmě taxíkem své oběti odjel: řídil ho sám, anebo na něj snad čekal před domem komplic? A byla krádež auta důvodem vraždy, anebo jen vedlejší produkt? Tehdy byla auta náramně cenný kus majetku.

Tak či onak, klíčky od vozu a papíry se u mrtvého nenašly. Vrah věděl, jakou mají hodnotu, a odnesl je s sebou. Takže oběť znal zřejmě déle. A naopak: oběť znala vraha. Cizího člověka by Putimský do bytu stěží pustil, a dveře nenesly stopy násilného otevření.

Tělo tedy odvezli ještě za tmy na soudní, kde čekalo na ranní pitvu. A pátrání po pachateli se, jak jinak, rozbíhalo do široka: mezi taxikáři, kde mohl mít nebožtík nějaké spory a třenice, mezi čeládkou, jež tráví čas po nočních podnicích a taxikáře potřebuje častěji než jiní. A ovšem mezi mladými homosexuály! Fakt taxikářovy sexuální orientace vyšel najevo hned ráno, na poradě. Jednak se na ni dostal zástupce týmu, který dělal v bytě zavražděného domovní prohlídku – a z řady detailů nabyl nesmazatelného dojmu, že tento nájemník nebude zřejmě na ženské. A pak: sezení se zúčastnil i jeden kolega z mravnostního a při vyslovení jména Putimský zalovil v paměti a pak pro jistotu ještě v kartotéce. A dojem potvrdil a mordparta měla potenciální motiv navíc. Protože i vztahy mezi muži bývají vášnivé a jejich lásky končí někdy krvavě.



milence,“ ucedil kapitán a doktorovi pár vteřin trvalo, než mu to zapálilo.

„A takhle,“ pokrčil rameny. „No jo, láska nehněvaná...“ vzdychl věčně a schutl si zapálil další.

Tehdy se to ještě na pracovišti smělo. Pitva stanovila pochopitelně nejen příčinu, ale taky čas smrti. Podle ní zemřel Eduard Putimský mezi desátou večerní a půlnocí.



Pátrání se rozběhlo po dvou liniích: jednak se několik kriminalistů vypravilo mezi taxikáře, byvší nebožtíkovy kolegy, a vyptávali se na jeho zvyklosti, známosti, konflikty... V Praze tehdy existovala vlastně jediná taxikářská firma a Putimský už měl u ní odježděno dvanáct roků, takže ne že by ho znali všichni, ale dost lidí při vyslovení jeho jména pokývalo hlavou. A měl solidní pověst. Většina věděla i o jeho sexuálních zájmech, ale nenašel se nikdo, kdo by se pro ně pohoršoval: taxikáři jsou tolerantní. A někteří dali i tip na pár mládenců, kteří byli s Edou k vidění víckrát, ne-li dlouhodobě. Vážné známosti?

„On byl chudák na mladáky,“ krčil rameny jeden z drožkářů. „Jednou jsme se spolu po šichtě trochu napařili a on mi to vysypal. Ze kluci nad dvacet ho už moc neberou...“

Druhá linie vyšetřování se odvíjela od zmizelého taxíku, zánovní tmavomodré volhy, na níž si Eda Putimský podle bývalých kolegů převelice zakládal. Auta byla tehdy dost vzácnost, i hodné věkovitě šunky musely ještě sloužit, a on vyfasoval před půl rokem jako jeden z deseti šťastlivců nový vůz! Pořád ho

prý leštil, luxoval podlázky, auták měl jako z cukru – a že by teď zmizel beze stopy? Všechny autohlídky, brázdící pražské ulice, dostaly podrobný popis pro případ, že by už pachatel stačil sundat espézetky, a hledaly vskutku pozorně. Takže už v pondělí večer byla volha na světě. Někdo ji šikovně zaparkoval mezi keři v Praze 6, kousek nad břevnovským klášterem, poblíž plochodrážního stadionu Na Markétě. Mazaně zvolené místo, tudy se moc nejezdilo. Technici od kriminálky si ještě večer vzali auták do parády a žeň byla hojná: daktylky, stopy biologické, pachové

i věcné. Jenže pořád museli mít na paměti, že jde o taxík a že většinu „památek“ zanechali nejspíš předchozí drožkářovi pasažéři – a jen některou, snad, vraha.



Pro Štěpána Kumberu si musela kriminálka zajet do posádkového města Písku, kde trávil už druhý rok své základní vojenské služby. Jezdil jako šofér, vozil lampasáky z velitelství armády. Shodou okolností kočíroval i on volhu, jen černou a poněkud už odrbanou. O víkendu měl opuštěk a s Edou Putimským se znal náramně dobře ještě z civilu. I když to napřed zkusil zatloukat, záhy mu ukázali fotku z nějakého mejdanu, kterou jim nezištně poskytl Edův a Štěpánův společný kamarád: objetí dvojice naznačovalo vztah více než blízký...

„No tak jo, znali jsme se,“ kývl Štěpán Kumbera a roztrásl se mu ruce i hlas – a pak vyhrkl: „A zabil jsem ho já!“

To už věděli, že nalezené otisky na volantu a klíce dveří tmavomodrého taxíku jsou nepochybně vojínovy, ale zatím ho nechali povídat samotného. Když se Štěpán nenadále dostal do Prahy na víkend, zašel do vinárny, kam se scházela parta, k níž oba i s Edou patřili. Eda jezdil, ale ostatní kluci vojákovi nesmlčeli, že přelétavý taxikář na něj určitě nečeká, že už má nového kluka. A když se pak Eda k půlnoci v lokále ukázal, předvedl mu Štěpán žárliovou scénu jako zhrzená milenka.

„Vlastně jsme se rozešli,“ prohlásil plačky v úřadovně staroměstské kriminálky. „Jel jsem domů, k našim, a brečel celou noc do polštářů.“

Nazítří asi pětkrát zkoušel Edovi zatelefonovat, ale nechytíl ho doma. Zřejmě vydělal. A pak zapracovala náhoda. Navečer, když coural centrem Prahy, uviděl povědomou tmavomodrou volhu s majáčkem TAXI, jak zajíždí do boční ulice a parkuje u chodníku. Eda! Vystoupil, zašel do domu. Štěpán si vzpomněl, že kdysi mluvil o příbuzných, kteří tam bydlí. Dokonce i na jejich příjmení si vzpomněl. Chvilí přešlapoval před domem, pak se otočil a šel pryč. Rozhodnut, že si hned dneska najde jiného chlapa. Jenže za hodinu stepoval zase před tím barákem...

„Vlezl jsem do průjezdu, dveře nebyly zamčené, došel jsem do druhého patra a zazvonil,“ vzpomínal Štěpán skoro neslyšně. „Eda přišel otevřít, pozval mě dál. Vůbec nevypadal překvapený, z pokoje řval fotbal, televize... Já se mu chtěl omluvit za ten předchozí večer, ale on mávnul rukou. A řekl, že se mě chtěl stejně zbavit. Kluk po vojně je pro něj prostě stará pažba...“

Štěpán koupil cestou láhev vína, ale Eda pít nechtěl, že půjde v noci jezdit. A místo toho začal zlomyslně vyprávět, s kým se nedávno vyspal a koho si ještě vyhlédl. A pak se zahleděl do fotbalu a pustil zhrzeného miláčka z hlavy.

„Tak jsem ho odzadu praštil, láhev se rozbila a on se ještě mlel. Všimnul jsem si nože, který ležel na stole. Prve si jím krájel chleba k večeri...“

Když vražedný afekt odezněl, dostavil se šok. Ale za pár minut začal Štěpán jednat věcně. Sebral Edovu koženou kasírku s tržbou, klíčky a doklady od vozu. A tichounce se vypařil z domu, který už usínal: schylovalo se k půlnoci.

Nůž nesl s sebou a hodil ho do odpadkového koše, pár kroků od domu. Nastartoval taxík a odvezl ho co nejdál, až nad Břevnov. Znal to tam, babička s dědou měli nedaleko domek. Domů pak došel pěšky, skoro ve tři ráno. Rodiče už spali. A kupodivu, usnul i on.

V neděli se jen tak bezcílně poflakoval městem, zašel i do ulice, kde vraždil. Viděl policejní vozy, ale prý jen projely. Večer odjel autobusem do Písku, vrátil se do kasáren, odevzdal vycházkovou knížku a zvolna se zklidnil. Kdo by v kasárnách hledal vraha, říkal si. Ale strach s ním zůstával. A když se doznal, vlastně se mu ulevilo.

Jan J. VANĚK
Ilustrační foto
Václav ŠEBEK



Starší žena váhavě přistoupila k veřejnému telefonnímu automatu. Ruce, kterými chtěla uchopit sluchátko, byly těžké jako olovo. Stejně vážily i její myšlenky, každou vteřinou nabýval jejich svár na dramatickosti. Má oznámit, o čem se před chvílí nechtěně dozvěděla? Má říci pravdu, ať jsou další důsledky jakékoliv, třeba sebezníčující?

ČERNÁ NOC

darmošlapů

Psal se 24. říjen 1959. Poledne bylo už čtyřicet minut minulostí. A co budoucnost? Žena před dřevěnou budkou automatu váhavě přešlápla. Další její krok byl – kupředu, blíž k telefonnímu přístroji. Pomalu, ale nezvratně se rozjíždělo něco, co měla žena a taky máma nehodného syna v příštích nocích mnohokrát oplakat. Už to nešlo vzít zpátky, nicméně otázka zůstávala stejná: „Ach bože, udělala jsem dobře, nebo špatně?“

Život darebný, život veselý

Žili byli čtyři kumpáni. 24letý Pepík Klempera, 19letý Mirek Kroužek, stejně starý Jirka Hejkal a 18letý Míla Barda. Byla jich plná Krč, tehdy ještě víc vesnická než městská. Byla jich plná Krč, ale kupodivu i v hodinách, kdy měli někde zařezávat u ponku, nebo zametat továrenská nádvoří.

Šlo o tři pomocné dělníky, jen Barda se živil jako tesař. Sladký život nemakačenků si osvojili navzdory tehdejší výhrůžně znějícím paragrafům. Například Hejkal od poloviny března 1959 do května 1959 soustavně nedocházel do zaměstnání ve Spojených ocelárnách v Kladně, čímž narušoval rovnoměrné plnění plánu svého podniku a vysloužil si tak stíhání podle § 135/1 tr. zák., tedy pro trestný čin poškozování provozu.

Trestný čin příživnictví se v posledních dnech ovšem týkal všech. Co měli, brzy propili, ale naučili se mistrně somrovať, bravurně vymýšleli jednu záminku za druhou, aby lidi ve svém okolí, neblíží příbuzné nevýjimaje, pumpli o nějakou tu pětku nebo dvacku. A zase bylo na pivo!

Noční umounělec

Jejich oblíbená hospoda se jmenovala U Klimšů, trávili tam většinu času. Hostinský je kupodivu snášel, byť jejich opilecké excesy byly často hlučné, ale taky agresivní – pro nějakou tu facku nebo štulec vůči dalším hostům neměli Klempera a spol. nikdy daleko!

S výjimkou Bardy byli už všichni soudně trestáni. Nejvícekrát Klempera, ten už celkem šestkrát, ale i jeho flastry za opilství a výtržnosti měly dosud jen podminěný charakter. Blahovolný zákon se zatím jen výhrůžně mračil, nicméně odpouštěl – ostatně něco podobného prožívali kumpáni i doma v Krči.

Ať se mládí vydovádí! Tak a podobně mávali krčtí občané rukama nad výstřelky čtveřice... Však oni z toho vyrostou! Ale kdy? Třeba uznat, že s kluky někdy byla legrace. Třeba když v březnu 1959 vnikli kolem třetí hodiny ráno Kroužek s Hejkalem do domu, kde bydlel se svou matkou Klempera.

„To musíš vidět, ty vole, to musíš vidět!“ řvali jak na lesích. Probudili nejen Klemperu, vzhůru byl celý dům. A důvod? Hejkal se nedávno vsadil, že přijede z kladenských oceláren ze šichty neumytý, prostě špinavý jako prase... Což se právě stalo, umounělec vyhrál sázku!

Antonín Hříbal si před smrtí vytrpěl velká muka

Chmury na Pepově tváři

Ale všeho do času, bylo už jisté, že koncem října 1959 se neslavně pověstná „čtyřka“ rozpadne. Mirka, Jirku a Mílu čekala vojenská prezenční služba, Pepík Klempera si našel práci v Plzni, dokonce tam měl holku, k níž se chtěl přestěhovat...

24. října 1959 byla také Pepova tvář notně zasmušilá, hodně unavená. Příčiny jeho chmur byly však notně hlubší, než blížící se rozloučení s mladšími kamarády. Zašel dokonce na policii, nechal si vyvolat spolužáka ze základky, o kterém věděl, že dělá na kriminálce. Chtěl se mu svěřit s něčím hrozným... Ale tváří tvář starému známému svůj úmysl zatratil a zavedl řeč jen na banální problém předvolání



Bodné rány na zádech oběti

k soudu, které mu přišlo pro jednu z jeho nedávných výtržností...

Svěřil se matce! Tak se i zanedlouho stalo.

„Mámo, udělal jsem něco hrozného... Porvali jsme se s jedním chlapem a on zemřel,“ soukal ze sebe. Když viděl její zděšení, hned zacouval. „Já za to ale nemůžu, to kluci... Ale byl jsem u toho.“

Jeho přerývané líčení bylo stejně zmatečné jako ženin následný telefonát.

„Já nevím, co se přesně stalo. Ale asi někdo opravdu zemřel, musí se to přece nějak vysvětlit... Ano, přijďte, já syna zdravím doma... To se přece musí vysvětlit!“

Tělo ve studni

Na podobné „vysvětlování“ je mordparta jako dělaná. Začal další případ majora Jaroslava Zahrádky, někdejšího esa pražské vyšetřovačky.

„Jeli jsme na místo, které už předtím Klempera označil příslušníkům místní VB. Šlo o zadní, nepříliš udržovanou část zahrady Kojeneckého ústavu v Krči, kde ve shluku stromů a křoví stála studna, přikrytá kruhem betonu. Ten měl v průměru asi čtyři metry, stál na něm větrák a taky vypouklé víko, teď už odkryté... Takže byla dobře vidět mrtvola, s částečně obnaženými zády, plovoucí na hladině.“

Mělo jít o nějakého Hříbala. Klempera přísahal, že ho jenom jednou ušodil do obličeje, to ostatní mají na svědomí kluci... No, dejme tomu. Do dvou hodin jsme měli Kroužka a Hejkala, potulovali se nedaleko Krče. Večer jsme pak zadrželi ještě Bardu, ten se už nějak dozvěděl, co všechno vyšlo najevo a šel se sám přihlásit.“

Banální rvačka, která shodou náhod dostala rozměr smrtelných následků? Kdepak, podobný názor vyvracel už pouhý pohled na mrtvolu – výsledky rychlé soudní pitvy potvrdily až otřesný rozsah Hříbalových zranění:

Muž zemřel v důsledku vdechnuté krve, což byl výsledek mnohačetných poranění obličejových kostí. Dále lékaři shledali zlomení lební spodiny a týlní krajiny, stejně jako známky rdušení značné intenzity, včetně zlomení rohu štítné chrupavky vlevo. Bodných ran v obličeji, krku, hrudníku a na zádech napočítali pitvajícím celkem 47, hlubší řezné rány poznamenaly zas pravé zápěstí.

Takže vražda!

Poslední nocleh ve stohu

Antonín Hříbal (nar. 1930) byl dosti podivná existence. Oženil se v roce 1955, ale ve stejném roce i ovdověl. Děti putovaly do dětského domova, taky s jejich tatínkem to šlo s kopce: začal holdovat alkoholu, na výživném dlužil už 10 000 korun, bydlel u nějaké prostitutky, ale nepohodli se... Od září až do své smrti přespával Hříbal v Krči, na poli a ve stohu slámy. Hotel Stoh. Hříbal to měl aspoň blízko do práce na jednom statku, kde brigádníčil.

Každopádně nějakou tu korunu vydělal. 21. října 1959 proto napadlo Klemperu a ostatní, že si pro tentokrát vypůjčí od něho. Hříbal se vymluvil, že peníze nemá – což by mu čtveřice nejspíš uvěřila... Kdyby mladíci později nebyli svědkem toho, že Hříbal pije v hospodě pivo, poroučí si jedno za druhým, taky si dal tlačenkou s cibulí a ještě má dost kapitálu, aby začal hrát ferbla o peníze.

Taková drzost! Všichni seděli u jednoho velkého stolu v restauraci U Klimšů, Hříbal ovšem mastil deku na opačném konci. Klempera a spol. na něho začali pokřikovat, že je hajzl a podrazák, Hříbal jim proto poslal na udobřenou pár piv. Byl v dobrém rozmaru, vyhrál v kartách malou sumičku, bohužel nevěděl, že právě tím zpečetil svůj osud.

„Dáme mu přes držku a peníze mu sebereme!“ tak zněl rozsudek party nad podrazákem. „A uděláme to pěkně bez svědků, počkáme si až Hříbal začne zas chrápat v tom svém stohu!“

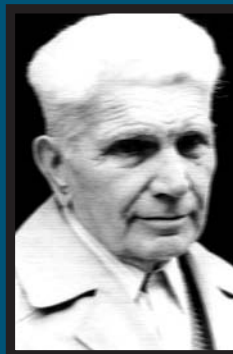
Smrt dlouho nepřicházela

Což se taky stalo. Bylo někdy k půlnoci, když si ve tmě vytáhli ospalého a podnapilého Hříbala z jeho slámového ložumentu. Začali ho bít, kopat, párkrát mu skočili z výšky na břicho... Pořád to ještě neměla být likvidace, dokonce na sebe mluvili pozměněnými hlasy... Ale když je Hříbal prosil o milost, jmenoval je křestními jmény!

Tak mu sebrali sako a prohledali kapsy, v bankovkách a mincích našli necelou stovku. Barda se Hříbala ujal jako samaritán, vedl ho pryč od stohu, do nemocnice na ošetření. Raněný muž cestou omdlel, Barda ho vzkřísil a chtěl mu vsugerovat myšlenku: „To tě napadli nějaký cizí kluci, my jsme tě našli raněného a chceme ti pomoci, rozumíš, Tondo?“ Ale Hříbal už nebyl schopný pohybu, natož chůze, byť do nedalší Thomayerovy nemocnice.

Barda se vrátil k ostatním. Co budeme dělat? „Musíme ho zabít, jinak by nás udal!“ rozhodl Klempera. Našli Hříbala ve tmě, jak bezvládně leží u cesty... Teprve teď začal likvidační masakr! Klempera začal se škrcením, pak kusem cihly, který donesl Hejkal, tloukl opakovaně Hříbala do temene hlavy. Hodili mu na hlavu sako, Klempera s Kroužkem si pak udělali z hlavy oběti trampolínu. Co skok, to dupnutí do obličeje...

„Kdo má kudlu?“ zeptal se Klempera. Kroužek se pochlubil kapesním nožem. Nicméně jeho střenka byla dostatečně velká, aby začli do Hříbala bodat. Vyšťřídali se všichni. „Ať v tom jede každý



Major
Jaroslav Zahrádka

z nás!“ Vražděné dílo dokončil Klempera přeřezáním žil na pravém Hříbalově zápěstí. Teprve pak raněný muž skonal, jeho předsmrtné útrapy, fyzické i duševní, označili soudní lékaři jako mimořádně mučivé.

Kam s mrtvolou? Hejkal si vzpomněl na nedalekou, už léta nepoužívanou studnu. Pohřeb byl rychlý, za tělem sletělo sako i boty. Upravili víko skruže tak, aby nikdo nic nepoznal – a odešli vstříc svému špatnému svědomí.

Ve stínu šibenice

„Případ pro nás znamenal jen velkou porci rutiny,“ vzpomínal po několika desítkách let starý Zahrádka. „Hlavní úkol, neříkám problém, pro nás znamenalo, abychom odstranili rozpory v jednotlivých výpovědích. Každý z obviněných se logicky snažil svou vinu na Hříbalově smrti umenšit na úkor kompliců, především Klempera...“

Ale čím dál víc jsem pociťoval určitou pachut'. Uvědomoval jsem si, jak velkou náhodou jsme se o zločinu vůbec dozvěděli. Jen si to vemte, hned po vraždě odjel Klempera do Plzně, zbylí kluci by se za pár dní rozjeli k vojenským útvarům po celé republice, možná až na Slovensko.

Hříbala by nikdo nepohřešoval, hrstku svých příbuzných už dávno nezajímal. Ke studni na opuštěném místě léta nikdo nechodil, poklop byl natolik pevný, že by zápach z hniající mrtvoly jen těžko přilákal nežádoucí pozornost... Svým způsobem šlo o dokonalý zločin, však taky ostatní obvinění měli Klemperovi hodně za zlé, že neudržel jazyk za zuby.

Klempera mi řekl, že do chvíle svého zadržení nemohl usnout kvůli výčitkám svědomí. Že měl Hříbala pořád před očima... Tak se aspoň světil mámě, ta jako nejbližší příbuzná měla podle zákona právo celou tu hroznou věc zatajit. Ale nenechala si to pro sebe, zachovala se jako slušný člověk.

A teď si představte, že Klempera dostal jako hlavní viník u soudu trest smrti! Už jsem dávno neměl s případem nic společného, ale Klemperovy mámy mi stejně bylo líto, dovedl jsem se vžít, co asi prožívá... Docela se mi ulevilo, když později prezident republiky vyhověl Klemperově žádosti o milost. Jedno doživotí, třikrát dvacet let kriminálu... Svým způsobem velká kauza. Těžké tresty za těžké zločin. Tak to má být.“

Viktorín ŠULC
Foto archiv autora



Studna, kam pachatelé vhodili tělo

Film

Ostrov plný strachu



Martin Scorsese a Leonardo di Caprio, jeden za kamerou, druhý před ní, se setkali při spolupráci počtvrté: vzpomejme Gangů New Yorku, Letce a Skryté identity... Žádný z těch filmů nebyl neúspěšný – ale teprve čtvrtý společný snímek, *Prokletý ostrov*, znamená skutečný divácký trhák.

Napínavý příběh se odehrává začátkem padesátých let a jeho atmosféra je veskrze pochmurná. Válka sice dávno skončila, ale panuje obava, že se schyluje k další, která bude ještě horší. A na odlehlý a nevládný ostrov přijíždí dvojice vyšetřovatelů: z neprostupných zdí někdejší pevnosti se stala psychiatrická léčebna a z ní záhadně zmizela jedna z pacientek, trojnásobná vražedkyně. Utopila tři děti a nikterak nezastírala, že v tom nalezla zalíbení.

Je-li někde venku, představuje vážné nebezpečí. Di Caprio ztělesňuje šerifa, zakousnutého do pátrání jako pes do kosti. Ale i on, ač ještě dost mlád, má už svoji minulost. Jako voják prošel válkou v Evropě a o zabíjení ví své z vlastní zkušenosti. Hrůzné zážitky se mu vracejí ve snech a ve vzpomínkách. Partáka mu znamenitě ztělesnil Mark Ruffalo, neméně dokonalý výkon však podává hlavní protihráč vyšetřovatelů, šéflékař léčebny v podání takřka démonického Bena Kingsleyho.

Režisér se zjevným zalíbením natočil retro z doby před půl stoletím, účinně využívající zdánlivě otřelých rekvizit thrillerů a hororů. Parník v husté mlze tesklivě houká, krysy v jeskyni se hemží pod nohama, člověk

neví, jestli vrahounštěji vyhlížejí chovanci blázince v okovech anebo jeho strážníci z puškami – a do toho všeho se k ostrovu blíží hurikán! Atmosféra – i díky dokonalé kameře legendárního mistra filmového obrazu Roberta Richardsons – dál utěšeně houstne, děj se neuspěchaně a neúprosně valí kupředu, občas narušen hrdinovými reminiscen-

cemi na hrůzy války – a když už jsme si skoro jisti rozuzlením, uchystají na nás šok. Útok stranou. Překvapení...

Zkrátka, *Prokletý ostrov* je film nabitý napětím a kdo se rád v kině bojí, užije si jako už dlouho ne. A navíc jsou tu v druhém plánu přesahy, jež potěší diváky, kteří se umějí dívat i skrze plátno... **(-ěk)**

Televize

ANDĚL SE VRÁTIL

Snad proto, že doma není nikdo prorokem, sáhla předloni dramaturgie televize Nova po přespolních tvůrcích, když se rozhodla dosti narychlo spíchnout vlastní verzi detektivního seriálu: mazaně ovšem pohlédla blízko, blizoučko, do Bratislavy, kde si už tamní soukromá televizní produkce ozkoušela ostruhy na vlastním detektivním seriálu *Mesto tienov*. Tamní autorský tým pak napsal třináct příběhů se společným názvem *Kriminálka Anděl*, slovenská byla nejen dramaturgie, ale dokonce i produkční a režijní tým. Jen herci, tvořící základní sextet pražských kriminalistů, byli z Prahy. Pestrá generační sestava začínala a i v druhé sérii začíná Ladislavem Frejem (hraje otce jednoho z policistů, povoláním patologa), pokračuje Martinem Stropnickým coby šéfem týmu, Miloslavem Mejzlíkem, Markem Tačlíkem, Davidem Švehlíkem a Michalem Novotným. Jedinou ženu v partě ztělesnila Helena Dvořáková. A pražské jsou pochopitelně reály, v nichž se děj povětšinou odehrává. Ulice smíchovské části velkoměsta jsou zcela skutečné – a případy, jež řeší, tak půl napůl. Prazák ladí tkví v realitě, ale způsobem traktování jde o fikci. Tvůrci se pracně nesnaží o realistické exkursy do tajů policejního vyšetřování, dobře vědouce, že bývá povětšinou zdoluhavé a pro nezavěšené nezájímavé. Měřítkem hodnoty a úspěchu je tu pan divák a jeho prst – nikoli na spoušti, nýbrž na ovladači televizoru. Jak snadné je dnes přepnout jinam! První třináctidílná série *Kriminálky Anděl* uspěla nejen u věrných nováček diváků, avšak nesestřelila ji překvapivě ani kritika. A tak se tryskem vyrobila série druhá, tentokrát už ryze česká a šestnáctidílná – s vědomím, že v trysku se ovšem nepřepřáhá a velké změny nejsou tudíž žádoucí. Jednou úspěšší muštr se podařilo oživit i podruhé, příběhy jsou atraktivní, postavy osobité a herci jim i na malé ploše dokázali vtisknout slušnou dávku života. Poučenost na amerických krimiseriálech posledních let Nova nezastírá ani v nové sérii *Kriminálky Anděl*, vnímavější divák má sem tam pocit, že jde někdy téměř o citace. Ale podstatná není objevnost, ale kolik lidí večer u bedny zasedne...

Nechme se proto překvapit, jaký bude původní český seriál *Expozitura*, jenž by měl o krimipondělích na Nově následovat po Andělu, a také jak dopadne chystaný seriál *Kriminálka Modrava*, jenž chystá tým režiséra Jaroslava Soukupa a měl by se odehrávat naopak na českém venkově – a celým svým pojetím být méně kosmopolitní a jaksí více tuzemský. **(jjv)**



Poněkud drastický záběr z příběhu druhé série Jak umlátit manželku

Kniha

PITAVAL KŘTĚNÝ OTAVOU

Ladislav Beran napsal už třetí svazek příběhů z písecké kriminálky *Velký pitaval* z malého města a přidřel se osvědčeného muštru dvou předchozích: zalidnil chodby policejního ředitelství množstvím podivuhodně krevnatých postav a postavíček a zavedl čtenáře do ulic rušného – a přitom stále překvapivě idylického – města na řece Otavě a jeho okolí. Nakladatelský slogan praví, že jde o příběhy autentické a nepochybujeme o tom, že základem většiny z nich skutečné události, činy a zločiny opravdu jsou. Nicméně zkušený autor z nich úspěšně „dělá literaturu“ a nakonec by asi bylo nadmíru obtížné rozpoznat, kde věvodí ději pravda a kde se jedná o dovedně vyprávěnou a pointovanou fabulaci. A dobře, že tak.

Ladislav Beran důvěrně zná milovaný Písek a neméně i prostředí policie a její kriminální služby, sám v jejích řadách strávil pár poctivých desetiletí. Dobře ovládá ono řemeslo, bez něž by hon na zločince skončil otroubením velice záhy, neplete si základní profesní pojmy, jak se děje v mnoha současných krimi na běžícím páse. Navíc ale dovede přesvědčivě vykreslit lidské charaktery, i na malé

ploše, již mu rozměr povídky nabízí, umí také napsat svižný dialog a nezapomíná, že ani nejdrsnějším dramátům neškodí špetka humoru odlehčení. Zahrne čtenáře historkami a dobře umí načasovat překvapivě rozuzlení.

Třetím *Velkým pitavalem* z malého města – opět ho vydalo písecké nakladatelství J&M – exkursy do kriminální současnosti Písku a Písecka asi končí. Čtrnáct příběhů, spojených množstvím hlavních postav v jediný celek, se čte lehce a příjemně. Beran nepředstírá, že jihočeský Písek je dnes a denně dějištěm volkolepých dramát: ale i o těch zdánlivě malých a každodenních dovede vyprávět mile, vtipně, napínavě. Dobře totiž ví, že i objektivně malá trápení mohou pro malého člověka mnohdy znamenat tragédii...

Staletími prověřená pravda, že dvakrát vstoupit do téže řeky nelze, platí nadále. Ladislav Beran ovšem naznačil, že existují výjimky a že se do stejné řeky dá s trochou odvahy vlézt dokonce i potřetí. Musí se ovšem jednat o Otavu... **(-ěk)**

ZLATÝ ZÁCHRANÁŘSKÝ KŘÍŽ



Do redakce časopisu RESCUE report, který je vyhlášovatelem soutěže, dorazilo sto dvacet nominací. Po vyloučení duplicitních nominací posuzovali hodnotitelé v prvním kole devadesát pět činů.

Výsledky soutěže „O nejlepší záchránářský čin roku 2009“ byly oficiálně vyhlášeny 14. dubna 2010. Vítězům všech kategorií byla předána ocenění na audienci u prezidenta republiky na Pražském hradě.

Záštitu převzali prezident republiky Václav Klaus, předseda vlády Ing. Jan Fischer, CSc., ministr vnitra Ing. Martin Pecina, MBA, ministryně zdravotnictví Mgr. Dana Jurásková, PhD., MBA, náměstek ministra vnitra pro vnitřní bezpečnost Ing. Jaroslav Salivar, generální ředitel HZS ČR genmjr. Ing. Miroslav Štěpán, policejní prezident genmjr. Mgr. Oldřich Martinů, primátor hl. m. Prahy MUDr. Pavel Bém.

Vyhlašovatel:

rescue
report

Partneři:



Hlavní mediální partner:









Hlavní partner:



Mediální partneři:



	německy „dřevo“	První tajenka	zápor		otočky	průbojná	nuzní	manželka Johna Lennona	předložka		Druhá tajenka	starosti	nešikovní	mužské jméno
štvance				opuštění prostoru						francouzský romanopisec				
předložka				slavný hvězdář orací náčiní						Kainův bratr král ptactva				
římsky 55			madridská obrazárna část těla						ošklivec stažení svalů					
horní část stránky knihy								zemědělská stavba předchozí den						
 barva spektra pilíř							boláky minister-ský kabinet						pyšné	chodský spisovatel
úsilí					užitečný hmyz prostorové těleso							býv. SPZ Havl. Brodu boční zdi		
žhavé sopečné tekutiny					nízká borovice nepohoda					druh ořechu v hudbě zvolna				
bývalá česká politická strana				hádky anglicky „polibek“					ženské jméno					
chem. značky uranu a uhlíku			opracovaný kmen slaná minerálka						účastník koupelno-vá nádoba					
opakující se období								sondy tečky					zasypávaná kamením	chyba
 polygra-fická mřížka úder nohou							nedopalek doutníku orientační plánky					slepící slabika jitro		
část oděvu					iniciály jména brvy									
pytlácké nástrahy				luční porost	fronta lidí druh květenství					okraje obrazů pružiny				
dětský pozdrav			pracky čtverečný nerost						stavební dřílec přikrývka					
 opěrné zdi kožní nemoc								nadpřirozená bytost praskat						vysoko-školský hodnotář
politické reprezen-tace							jihoame-rický stát Měsíc					předložka kovový knoflík		
lítý boj						pražská stanice metra alkohol					pár noční podnik			
ženské jméno				paže iniciály zpěváka Hály						kýč finanční odbor				
staré vztažné zájmeno				chorvatská měna					zvířena					
zpěvný hlas				jeden ze smyslů					vichřice					

V tajenkách neleznete dva tituly detektivek od spisovatele Jana Cimického.
Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. 5. 2010

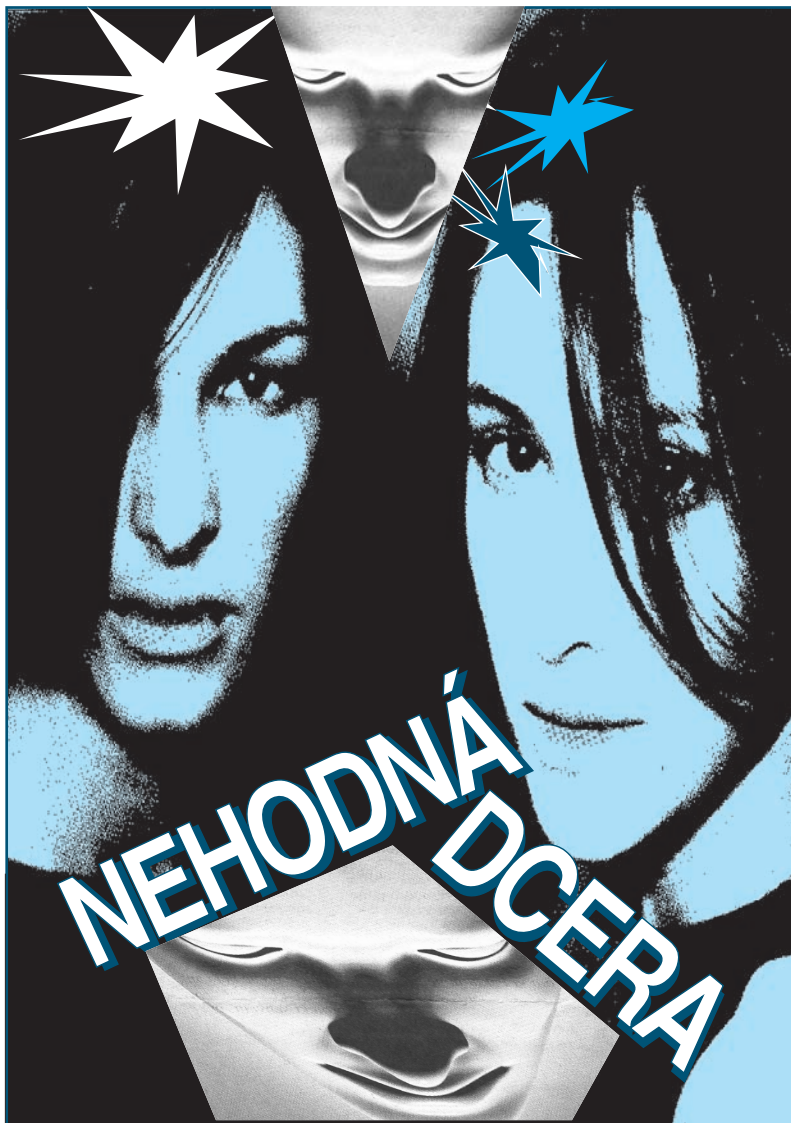
Řešení z č. 3/2010

1. TRABLE ANGLICKÉHO ŠLECHTICE V ČECHÁCH

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Martin Havel, Praha; David Mučka, Velká Polom; Vladislav Černohous, Liberec.
Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

**Policista
5/2010
Křížovka
soutěžní kupon**



a kamarád s Jarkou Krausovou, a ta u nás je skoro už čtrnáct dní.“ Jakoubková se odmlčela a pozorovala Maška, co to s ním udělá. Ten pokyvoval hlavou, a když se mu odmlka zdála dlouhá, tak řekl: „Takže ta Jarka u vás bydlí a co jako dále?“

„Jenže ji rodiče z domova vyhodili.“

„Vyhodili?“ reagoval Mašek. „Kolik je jí let?“

„Je plnoletá už jí bylo osmnáct.“

„To musela rodičům něco špatného provést, když ji vykazali z domu.“

„Já myslím, že ne. Odmítla vstoupit do té jejich sekty. Svědci Jehovovy. Víte co je to za organizaci?“

„No,“ zavrtěl se na židli Mašek. „Vím že Svědkové Jehovovi je celosvětová společnost, mají vlastní překlad Bible a její členové se považují za jediné skutečné křesťany, odmítají krevní transfuze a od ostatních církví se distancují. Naproti tomu...“

„No vidíte to,“ přerušila ho Jakoubková. „A teď mi řekněte co s tím?“

„Počkejte,“ zavrtěl hlavou Mašek, „zatím nevím s čím. Pěkně mi to řekněte vlastními slovy celé.“

„Jarka chodí s Lenkou, to je moje dcera, na střední školu. V tomto roce budou holky maturovat. Obě se učí dobře...Lenka chce...“

„No dobře, teď se vraťte k Jarce.“

„Rodiče ji vyhodili z domova, protože odmítla vstoupit do jejich sekty. Prý pokřtít. Jenže holka nemá peníze, přišla jenom v šatech, co měla na sobě...já bych ji nevyhodila, potřebovala pomoc...Myslela jsem si, že bude u nás tak den, dva...ale jsem rozvedená, peněz nemám nazbyt, tak jsem po týdnu zašla ke Krausovým. Řekli mi, že Jarka je nehodná dcera, že se může vrátit pod podmínkou, že vstoupí do sekty. Jinak ne. Nedali mi ani nějaké její šaty, prý to platili oni...Tohle přece není možné,“ rozhořčila se. „Jarce je sice osmnáct, je plnoletá, ale chodí do školy, není výdělečně činná a proč ji takhle vydírat, když nechce tu jejich víru vyznávat. Nutit ji, takhle drasticky...já myslím, že to není v pořádku a když na ně dojde...nebo to nemůžete řešit, když je to v rodině? Pane Mašku, to není spravedlivé. Holka je to hodná, takhle přece nemohou jednat. Řekněte mi, porušili rodiče Jarky nějaký zákon nebo bude muset jít s prosíkem domů?“

Josef KRATOCHVÍL

Ilustrace Kristina POKORNÁ

Bylo krátce po jedenácté hodině, když na místní policejní oddělení přišla asi čtyřicetiletá žena. Usadili ji v místnosti s označením STÍŽNOSTI-OZNÁMENÍ a po malé chvilí čekání přišel policista v uniformě, který se představil jako praporčík Mašek.

„Já jsem Jakoubková a přicházím s oznámením...nebo stížností, to nevím přesně...nevýznam se v zákonech.“

„Povězte, o co jde a potom to společně posoudíme,“ pomohl jí Mašek.

„Víte,“ začala Jakoubková, „mám dceru. Chodí na střední školu

OTÁZKA:

Slovy paní Jakoubkové – porušili manželé Krausovi nějaký zákon nebo ne?

1 – porušili – uveďte číslo zákona

2 – neporušili

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. 5. 2010

Řešení z č. 3/2010 zní:

Danou situaci řeší z.č. 40/1964 Sb., občanský zákoník v § 127, odst. 3. „Vlastníci sousedících pozemků jsou povinni umožnit na nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na své pozemky, popřípadě na stavby na nich stojící, pokud to nezbytně vyžaduje údržba a obhospodařování sousedících pozemků a staveb. Vznikne-li tím škoda na pozemku nebo na stavbě, je ten, kdo škodu způsobil, povinen ji nahradit; této odpovědnosti se nemůže zprostit.“ Pokud se nelze domluvit nezbytně než se obrátit na místně příslušný obecní úřad, pokud i jeho opatření by se minula účinkem zbývá jediné soud. Správná je odpověď č. 2.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Alena Minaříková, Brno; Robert Mašek, Sokolov; Alena Machová, Brno.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!



„Šéfe, místo služebního psa jsem vzal na zásah naši kočku. Přece jste říkal, že nám z obklíčeného domu nesmí uniknout ani myš.“

Luděk ZDRAŽIL

deset minut s

POLICISTA §

Kupon č. 5/ 2010



ČERVENÍ VERSUS MODŘÍ

Čeští reprezentanti se oblékli do klasických reprezentačních dresů, díky vzájemné dohodě s ČMFS. Na toto mezinárodní utkání si vzali dresy v barvě červené. Francouzští policejní reprezentanti oblékli dresy modré.

Mgr. Jaroslav Beránek – vedoucí realizačního týmu reprezentace Policie ČR v kopané nám k mezinárodnímu utkání řekl: „V červnu 2008 jsme přijali od francouzských kolegů pozvání na turnaj šesti evropských policejních týmů v kopané. Turnaj probíhal v Národním sportovním centru francouzského fotbalového svazu Clairefontaine, asi 50 km od Paříže. Češi vyhráli tříčlennou skupinu a ve finále jsme se střetli s vítězem druhé skupiny, domácím týmem. Zápas skončil 0 : 0, stejný výsledek byl i po prodloužení, a tak přišly na řadu penalty. Na penalty jsme prohráli 3 : 4.

Po tomto turnaji projevila francouzská policejní reprezentace zájem zahrát si s naším kvalitním týmem u nás a tímto mezinárodním recipročním zápasem jsme jejich přání splnili. Resortní ekonomická situace není na tom nejlépe a letos nám mimo tuto akci umožňuje ještě jedno mezinárodní utkání. Na podzim naše reprezentace sehraje v Brně fotbalový zápas s výběrem Slovenska. Brněnská akce umožní změřit své síly také v tenise a ve volejbale. U volejbalového klání se mimo mužů představí i reprezentační týmy žen.“

Pro francouzskou reprezentaci bylo toto mezinárodní utkání přípravou na ME policejních fotbalových týmů, které proběhne

v polovině letošního května v Řecku. Reprezentační tým České republiky se na toto ME nedostal. Mužstvo nepřešlo přes policejní fotbalisty z Irska. Kvalifikační zápas zájemci měli možnost sledovat loni v říjnu také na strahovském stadionu. Češi opravdu nešťastně prohráli 0 : 2, ale po většinu zápasu byla jedenáctka naší reprezentace lepším týmem.

Jiří Jón – několik let pracoval na MV ČR v oblasti sportu. V roce 1999 odešel na zasloužilý odpočinek, ale odpočívát moc neumí, pracuje dál a je externím pracovníkem UNITOP. Zajišťuje mezinárodní styky. Komunikuje několika celosvětovými jazyky, nejlépe ovládá španělštinu, ruštinu a francouzštinu, ale domluví se i anglicky,

Reprezentační policejní tým České republiky

Fotbalové centrum mládeže AC SPARTA Praha sídlí na Strahově. Velký spartakiádní stadion je rozdělený na jednotlivá sportoviště. Na jednom z fotbalových hřišť se v březnu odehrálo mezinárodní policejní fotbalové utkání mezi Českou republikou a Francií.

německy a polsky. I on zavzpomínal na fotbalový turnaj ve Francii v roce 2008, včetně penaltového závěru. Tento mezinárodní match domluvil a je jeden z pracovníků našeho týmu, který se šestačtyřicetileté francouzské delegaci věnuje. Sám o našich hostech prozradil: „V delegaci je 16 fotbalistů, 7 členů zabezpečovacího týmu (trenéři, lékař, masér, atd.) a početnou skupinu tvoří zástupci sponzorů. Sponzoři umožňují „pěstovat“ francouzský fotbal na velmi dobré úrovni. Na této cestě hradí např. leten-



Faul, bude to žlutá nebo červená karta



**Vedoucí realizačního týmu
Mgr. Jaroslav Beránek**



Jiří Jón a Thierry Palermo

ky. Ubytování a třídní program našich hostů hradí UNITOP. Odbor sportu MV ČR se také podílí na zahraniční akci. Zajišťuje převoz francouzské skupiny z letiště a na další připravené akce, například převoz na stadion.

Thierry Palermo – policejní komisař, jeden z vedoucích zahraniční skupiny. „Je tady velice chladno, prostě zima, ale Praha je moc krásná. Všem se nám tady velice líbí,“ odpověděl na otázku, jak se mu u nás líbí. Na dru-

hou otázku, jak mezinárodní reciproční zápas skončí, řekl: „To uvidíme až na samém konci. Po prvním poločase sice prohráváme, ale přeji si, aby francouzská reprezentace nakonec zvítězila 2 : 1.“

A jaký byl nakonec výsledek? Utkání vicemistra Evropy (Francie) a mistra světa (ČR) skončilo nakonec remízou 1 : 1. Bran-ku za náš tým střelil ve 43 minutě Jan Martinka a hosté vyrovnali dvě minuty před koncem.

Mezinárodní zápas pro nás zhodnotil vedoucí realizačního týmu Jaroslav Beránek. „Utkání předčilo naše očekávání a bylo velmi kvalitní úroveň, zejména z naší strany. Více než 70 minut jsme byli lepším týmem, nedokázali jsme však pojistit vypracovaný náskok z prvního poločasu dalším gólem. V závěru nám trochu chyběly síly, neboť jsme měli za sebou přípravné utkání s Bohemians Praha z předešlého dne. Přesto lze říci, že jsme s výsledkem i průběhem zápasu velmi spokojeni. Velkým oživením i zvýšením fotbalové kvality bylo zařazení nových mladých hráčů. Toto je pozitivní i vzhledem k výhledu do budoucna, kdy máme být v roce 2014 pořadateli finálové části policejního mistrovství Evropy.“

Eva BROŽOVÁ
Foto Václav ŠEBEK



**Zraněného hráče Francie odvádí
ze hřiště trenér**

Třetí místo
národního
kola
Evropské
ceny
prevence
kriminality
za rok
2009 získal
projekt
E-Bezpečí.



Seminář na MV ČR

Projekt E-Bezpečí

Výzkumný tým projektu E-Bezpečí a Centra prevence rizikové virtuální komunikace (PRVOK) University Palackého v Olomouci realizoval v roce 2009 výzkumné šetření, zaměřené na výskyt nebezpečných komunikačních jevů spojených s využíváním informačních a komunikačních technologií. Zaměřil se zejména na kyberšikanu, kybergrooming, sexting a další nebezpečné jevy, se kterými se setkávají nejen žáci a studenti, ale také dospělí uživatelé internetu. Do výzkumného šetření se zapojilo téměř 2 000 respondentů z celé České republiky. V následujícím textu vás stručně seznámíme s některými jeho výsledky.

Závěry českého výzkumu bohužel potvrdily to, co dlouhodobě naznačují také výsledky zahraničních výzkumů prováděných např. v USA, Velké Británii a dalších zemích – **téměř polovina českých dětí je vystavena některé z forem kyberšikan.** V rámci výzkumu byly sledovány nejčastější projevy kyberšikan, mezi které patří např. *dehonestující útoky* (nadávání, urážení nebo ponižování realizované pomocí SMS zpráv, e-mailů, chatu, diskusí a publikací zesměšňujících fotografií, audio nebo audiovizuálních nahrávek), *vyhrožování a vydírání, útoky na elektronické účty* (e-mailové, diskusní, účty ke vzdělávacímu prostředí atd.) a *jejich manipulaci, případně zneužití např. ke kyberšikaně*. Z těchto pro-

jevů jsou děti nejčastěji vystaveny nadáváním, urážkám nebo ponižování v rámci SMS zpráv, e-mailů, chatu nebo v diskusích, dále musí řešit např. napadení svého elektronického účtu nebo výhrůžky a zastrašování.

Téměř polovina českých dětí na vlastní kůži zažila kyberšikanu. Myslíte si, že vaše dítě tyto problémy nikdy nemělo? Opak může být pravdou. **Děti se s těmito problémy rodičům příliš nesvěřují.**

Přestože se děti s kyberšikanou setkávají poměrně často, některé se dokonce staly obětí i několika útoků, při řešení těchto problémů jen málo spoléhají na pomoc rodičů a o situaci, do jaké se dostaly, je neinformují. **Rodičům by se se svými problémy svěřila necelá čtvrtina dotazovaných dětí.** Nejčastěji by děti s rodiči řešily především vydírání, výhrůžky a zastrašování a manipulaci s jejich elektronickým účtem, případně jeho zneužití.

Proč je počet obětí tak vysoký?

Vysoký počet obětí kyberšikanou souvisí s poměrně velkým množstvím útočníků. **Skoro každé třetí dítě přiznalo, že si kyberšikanu vyzkoušelo.** Nejčastěji šlo o útok na cizí elektronický účet a dehonestující projevy realizované pomocí SMS, e-mailu, chatu nebo v diskusích. Zajímavé také je, že se více než dvě procenta dětí aktivně zapojilo do kyberšikanou učitele

provedené formou provokování učitele a následného natočení vyhrčené situace. Jednalo se především o chlapce.

Co je vlastně příčinou těchto vysokých čísel? Proč je mezi dětmi tolik obětí kyberšikan? A mohou se děti samy takovým útokům vyvarovat?

V některých případech zcela určitě. Velmi důležitou roli hraje především prevence související se zvýšením informovanosti o nebezpečích, které souvisejí s používáním informačních a komunikačních technologií – v našich podmínkách jde především o internet a mobilní telefony, které jsou dětem poměrně lehce dostupné. Pokud budou děti seznámeny s riziky virtuální komunikace, budou mít mnohem větší šanci vyvarovat se případným chybám a zbytečně riskantnímu chování.

Mezi takové chování můžeme jednoznačně zařadit např. sdělování osobních údajů. Ani v tomto směru nejsou výsledky výzkumu projektu E-Bezpečí příliš potěšující. Naznačují, že velké množství dětí nemá představu o citlivé povaze osobních údajů ani o možnostech jejich zneužití. Výzkum ukázal, že **téměř 68 procent dotazovaných dětí je ochotno sdílet své osobní údaje s lidmi, které znají pouze z virtuální komunikace realizované na internetu.** Přitom už byla zaznamenána řada případů, kdy se pod totožností virtuálního „kamaráda“ skrýval např. pedofil, který využil osobní údaje dítěte k vydírání, pomocí něhož se snažil dítě vylákat na osobní schůzku – v této souvislosti vzpomeňme např. kauzu pražského vrátného, který tímto způsobem zneužil několik chlapců. Dále výzkum uká-



zal, že ochota dětí sdílet osobní údaje je závislá na různých faktorech, jako jsou např. délka trvání vzájemné komunikace nebo nabízený úplatek.

Při posuzování nebezpečnosti sdílení osobních údajů je třeba zvážit různý stupeň rizikovitosti jednotlivých údajů. Rizikové osobní údaje můžeme rozdělit do 3 skupin, které spojují podobné dopady na oběť:

Především je to skupina **údajů, na základě kterých může být dítě vysledováno v reálném životě**. Dítě pak může být vystaveno např. obtěžování, zneužívání, vydírání apod. Do této oblasti můžeme zařadit např. adresu bydliště nebo adresu školy. Další skupinou jsou **osobní údaje, které vytvoří mezi dítětem a útočníkem komunikační kanál**. Ten může následně sloužit jako nástroj pro kyberšikanu, vydírání a různé druhy manipulace. Konkrétně se jedná například o telefonní číslo, které sděluje více než 50 procent dětí, a e-mailovou adresu téměř 68 procent dětí. Kontaktní údaje instant messengerů (ICQ) nebo programů pro internetovou telefonii (Skype) sděluje necelých 67 procent dětí. Poslední sledovanou skupinou byly **osobní údaje, které útočníkovi umožňují přístup k cizímu účtu**. Na tyto údaje jsou děti – ve srovnání s předškolními údaji – mnohem opatrnější a příliš často je nesdělují – např. heslo k e-mailovému účtu sděluje něco přes 16 procent a PIN kód kreditní karty jen o něco více než třináct procent dětí.

Další problematickou skutečností, která nahrává šíření kyberšikany, je zveřejňování

osobních fotografií nebo videozáznamů na internetu, nebo jejich rozesílání pomocí mobilního telefonu. V rámci výzkumného šetření bylo sledováno rozesílání především sexuálně laděných fotografií, které poměrně často slouží jako nástroj pro vydírání, sexuální obtěžování atd. Svou obnaženou fotografií již zveřejnilo deset procent dotazovaných dětí, což je o polovinu méně ve srovnání s odesíláním sexuálně laděných zpráv – ty odeslalo více než 22 procent dětí. Většina dětí však toto chování považuje za rizikové – v případě zpráv to uvedlo téměř 70 procent dětí a u fotografií ještě o něco více. Přesto je ale patrné, že třetina dětí se tomuto vysoce rizikovému chování, označovanému termínem sexting nebo sextování, nebrání.

Děti si také často neuvědomují, že své osobní údaje mohou sdílet, i když je někomu přímo nesdělují. Značné množství z nich si totiž zakládá své osobní účty na internetových portálech, kde jsou pak jejich osobní údaje včetně fotografií dostupné komukoliv (např. na portálu Facebook, Lidé.cz atd.). S obrovským boomem, který v současné době zažívají sociální sítě, se tento problém ještě znásobil.

Jak jsou na tom tedy děti se znalostí sociálních sítí?

Téměř sto procent dětí zná alespoň jednu sociální síť. Mezi nejčastěji uvádě-

nými se objevily portály YouTube, Facebook a Hry.cz. **Více než 89 procent dětí má na některé ze sociálních sítí také svůj účet.** Případů kyberšikany u českých dětí přibývá společně s rozšiřováním informačních a komunikačních technologií. Kyberšikana se stává problémem většiny českých škol. Ty zaznamenávají stále vyšší počty případů nejen kyberšikany, ale i dalších nebezpečných jevů.

Po výzkumném šetření, zaměřeném na výskyt nebezpečných komunikačních jevů spojených s využíváním informačních a komunikačních technologií přišlo na řadu vzdělávání žáků, studentů i pedagogů na toto závažné téma. Vzdělávací akce jsou vedeny týmem specialistů projektu E-Bezpečí a Centra PRVOK PdF Univerzity Palackého v Olomouci (Centrum prevence rizikové virtuální komunikace), který je dle možností doplněn policisty Preventivně-informačních skupin Policie ČR.

Kontakt:

www.vdelavani@e-bezpeci.cz

Proškolených žáků jsou dnes již tisíce a další přibývají. Že jsou přednášky na velmi dobré úrovni, svědčí děkovné dopisy.

Například dopis ze Slovanského gymnázia v Olomouci.

Dne 11. 6. 2009 se na naší škole studenti prvních a druhých ročníků čtyřletých studijních oborů seznámili s programem Bezpečný internet v rámci projektu E-Bezpečí, jehož účelem bylo varovat studenty před nebezpečím spojeným s používáním moderních komunikačních technologií. Oba lektori i přítomná policistka zaujali studenty vhodným uchopením dané problematiky i pohotovými odpověďmi na vznesené dotazy. Doporučují oba švarné chlapíky a jejich zajímavou přednášku všem učitelům, studentům, ale i rodičům, kteří by se chtěli dozvědět něco o jevech,

Vzdělávací přednáška na gymnáziu

Víte, co vaše dítě na počítači dělá?



Lektori vzdělávání projektu E-Bezpečí

kteří nás doprovázejí na každém kroku, aniž si to plně uvědomujeme.

Mgr. Vilém Ďoubal

Druhý dopis je ze ZŠ a MŠ Lipník nad Bečvou a Mgr. Josef Motyka, ředitel školy uvádí:

Ve dnech 15. 5. a 22. 5. 2009 proběhla na naší škole pod záštitou Města Lipník nad Bečvou, Policie ČR a Vzdělávacího centra UP v Olomouci akce „Bezpečný internet“. S problematikou byli seznámeni všichni žáci 2. stupně základní školy.

Jednalo se o velmi zdařilou akci, která byla velmi kvalitně připravena, žáky školy zaujala a podle reakce dětí splnila účel. Žáci se nad problematikou nebezpečí internetu zamysleli, nepřijali ji pasivně, získané informace budou ve svém životě využívat.

Eva BROŽOVÁ
Foto internet

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ

PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

KANCELÁŘ /1



Cvik č. 1

Cíl: uvolnění krční páteře předozadně

Základní poloha: vzpřímený sed na židli, předpažit skrčmo, ruce položíme dlaňovou plochou na ramena co nejbližší krční páteři

Výdech – předsunout bradu a krční páteř vodorovně vpřed

Nádech – zpět do základní polohy

Výdech – zasunout bradu a krční páteř



vodorovně vzad, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – zpět do základní polohy

Chyby: prsty přiložené ruky nesměřují ke krční páteři, místo předsunutí brady provádíme předklon a záklon hlavy, protitlak prstů a dlaní přiložené ruky je nedostatečný

Opakování: 1–3x **Frekvence:** 1–3x denně

Pohyb je nutno provádět po horizontále, při pohybu vpřed se opírat o dlaně rukou, při pohybu vzad o prsty



Cvik č. 2

Cíl: protažení krční páteře do úklonu

Základní poloha: vzpřímený sed, levou ruku vzpažíme a pokrčením přiložíme na pravý spánek, pravou rukou se držíme okraje židle

Výdech – pomalu uklánět hlavu vlevo do pocitu tahu na pravé straně krku, výdrž



10 s, volně dýchat

Nádech – pomalu zpět do základní polohy, totéž na druhou stranu

Chyby: rychle provedený úklon hlavy, zvedání protilehlého ramena, místo úklonu provádíme rotaci

Opakování: 1–3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně



Cvik č. 3

Cíl: uvolnění hlavových kloubů do rotace

Základní poloha: vzpřímený sed, ruce v týl

Výdech – pomalu předklonit hlavu do pocitu tahu na zadní straně krku

Nádech

Výdech – pomalu v předklonu otáčíme



hlavu vlevo do krajní polohy

Nádech – pomalu zpět do základní polohy, totéž na druhou stranu

Chyby: příliš velký tlak obou rukou v týlu, rychlé otočení hlavy

Opakování: 1–3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát denně



Cvik č. 4

Cíl: automobilizace hrudní páteře do prohnutí

Základní poloha: vzpřímený sed, kolena a prsty nohou se opírají o stěnu, dlaně a předloktí v předpažení skrčmo jsou povyš vodorovně opřené o stěnu, čelo je položené na předloktí

Nádech – „vyhrbit“ hrudní páteř do krajní polohy, výdrž 5 s

Výdech – „prohnout“ hrudní páteř do krajní polohy, výdrž 10 s, volně dýchat

Nádech – uvolnit

Chyby: kolena a prsty u nohou se neopírají o stěnu, nedostatečné prohnutí v oblasti hrudní páteře

Opakování: 5–10krát

Frekvence: 1–3krát denně

Připravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy